

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE GIFT

A VILLAIN DUOLOGY SEQUEL NOVELLA

Victoria Vale

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

HEDİYE

KÖTÜ ADAM DUOLOJISININ DEVAM ROMANI

VICTORIA VALE

Hediye

Copyright© 2019 by Victoria Vale

Editör: Elizabeth Williams, Alareon Media, LLC Kapak

tasarımı: Victoria Vale

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Ücretsiz Kitap</u>	
<u>Teklifi! Bölüm 1</u>	
<u>Bölüm 2</u>	
<u>Bölüm 3</u>	
<u>Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5</u>	
<u>Bölüm 6</u>	
<u>Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8 Sonsöz</u>	
<u>Ücretsiz Kitap Teklifi!</u>	
<u>Victoria Vale'den daha</u>	
<u>fazlası</u>	
<u>Yazar Hakkında</u>	

ÜCRETSİZ KİTAP !

Hart'ın ÜCRETSİZ kopyasını alın: Victoria'nın e-posta bültenini almak için kaydolduğunuzda Kötücül Bir Kısa Öykü Kaydolmak için buraya tıklayın -> <https://www.subscribepage.com/Hart>

Londra, 1820

Lady Daphne Callahan, Hartmoor Kontesi, karanlık Mayfair sokaklarında yürürken kocasının koluna yapıştı, sarı ışık halkaları aşağıya doğru parlıyordu. Ara sıra yanan lambanın ışıkları üzerlerine vuruyordu. Gecenin soğuk havasını ısıtan nefesinin beyaz nefesleri, dişlerinin arasında tuttuğu cheroot'un kokulu dumanına karıştı. Memnun bir iç çekişle ona daha sıkı sarıldı, pazılarının gücünde, vücudunun sıcaklığında ve o tanıdık kokuda rahatlık buldu. Gecenin karanlığında Londra, bu kadar iyi döşenmiş bir mahallede bile korkutucu bir yer olabilirdi; ama o korku hissetmiyordu. Yanında böyle bir adam varken neden korksun ki?

Yüksek boyu ve sağlam bir güçle bilenmiş gecenin bir parçası gibi görünüyor, gölgeler ona sevgiyle yapışıyordu. Gece kıyafetlerini giymiş ve siyah paltosuyla mükemmel bir kont imajı çizmiş olsa bile, şımartılmış, kibirli bir aristokrat olduğu düşünülemezdi. Bunun, kürek kemiklerine kadar uzanan koyu samur saçları ya da yüzündeki gölge ile ilgili olduğu iddia edilebilirdi.

Sabah tıraşını bitirdiği anda uzayarak isyan eden saçları. Ya da gücün ondan dalga dalga yayılmasına bağlanabilirdi - ağzının kibirli kıvrımına, gözlerinin yeşil-kahverengi tonlarında oynayan altın ateşin parlak yanmasına ya da belki de hareketlerinin ölümcül zarafetine. Yürümüyor, yoluna yeni bir avın çıkmasını bekleyen büyük bir orman kedisi gibi *sinsice* ilerliyordu.

Bir zamanlar onun avıydı, içinde uyandırdığı fırtınalı duygulardan ve nazik, iyi yetiştirilmiş bir hanımefendi maskesinin ardına saklamak için savaştığı parçalarından kaçıyor. Ama artık kaçmıyordu. Özgürce teslim olmuştu ve şimdi bedeni ve ruhuyla ona aitti. Sigarasının bitmiş koçanını fırlatıp atarken, sürekli değişen gözlerini ona doğru çeviren Daphne, onun kendisine duyduğu tüm sevgiyi ve sahiplenmeyi gözlerinin derinliklerinde buldu. Kendisinin Adam'a ait olduğu kadar, Adam'ın da kendisine ait olduğunu biliyordu. Alemin en ele avuca sığmaz lordu artık karısı tarafından evcilleştirilmişti.

Eh, diye düşündü, adamın gözlerindeki prizmalarda hâlâ kaynamakta olan, *belki de sadece kısmen ehlileştirilmiş* vahşiliğin ipuçlarına dikkat ederek.

Ama onu en çok bu şekilde seviyordu. Sınırsız ve Evleri olarak adlandırdıkları büyük İskoç şatosunda gezinirken uygunsuz bir şekilde giyinmişti, onu başka hiç kimsenin görmediği bir şekilde görme ayrıcalığına sahipti. Yanında kat kat giysiler içinde yürüyen lord elbette çekiciydi ama onu sahiplenene ve bırakmayı reddeden vahşi İskoç'un eline su dökemezdi.

"Burası buz gibi," dedi kaşlarını çatarak ve eldivenli eliyle kızın yüzünü işaret . "Burnun bir elma kadar kızarmış, küçük güvercin. Arabaya binmeliydik."

Başını arkaya eğdi ve soğuk havayı içine çekti, ciğerlerindeki sızı ve yaklaşan karın kokusu onu heyecanlandırdı. "Saçmalık. Avonleah'ın konağından

çok uzak değil. Ayrıca, yüzüm biraz soğuk olabilir ama geri kalan her yerim oldukça sıcak."

Bakışlarını, bir çift eldivenin yeterli olmayacağı konusunda ısrar ederek ona zorla giydirdiği kürk astarlı pelisse ve ermin kürkünden oluşan kıyafetinde gezdirdi. Omuzlarına uyumlu kürkten bir pelerin örtülmüştü ve tüm bunlar kadife bir elbise ve birkaç kombinezonun üzerindeydi. Akşam için yola çıkmadan önce Daphne, eğer daha fazla dolgulu ve örtülü olursa tek bir adım bile atamayabileceğini söyleyerek onunla alay etmişti.

"Ayrıca, arabada چراغınızı içemezsiniz," diye itiraz etti. "Nadiren istediğimi yapmama izin veriyorsun, en azından bir akşam yürüyüşüne çıkmama izin verebilirsin."

Adamın tek yanıtı alaycı bir homurtu oldu, o da buna kıkırdayarak karşılık verdi. Her ikisi de onun şimdiye kadar tanıdığı en uzlaşmaz, en acımasız insan olmasına rağmen, onunla istediğini elde etme şansının herkesten daha yüksek olduğunu biliyordu. Yine de, yaklaşık iki yıllık evlilikten sonra, arada sırada geri adım atmanın hayatını çok daha huzurlu hale getirdiğini öğrenmiş görünüyordu.

"Beni memnun etmek için gösterdiğin çabaları takdir ediyorum, ne kadar isteksiz olsan da," diye şaka yaptı.

Duke Sokağı'nın köşesinde bir arabanın geçmesine izin vermek için durdular ve Adam, ağzının kenarlarında şakacı bir sırıtişla onunla yüzleşti. "Peki sen benden memnun musun, küçük güvercin?"

Aralarındaki sıcaklık bir anda alevlendi, o kadar kolaydı ki esrarengizdi. Önümüzdeki bahar, kaçarak evlenmelerinin üzerinden iki yıl geçmiş olacaktı ama yine de adamın aç bakışları kadının içini erimiş bir sıcaklıkla doldurmaya yetmişti. Adam ensesini kavrayıp açık bir niyetle ona doğru eğildiğinde gülümsedi.

"Kesinlikle, lordum."

"Hartmoor, sen misin?"

Daphne, bu anın yarıda kesilmesinden dolayı diline dolanan laneti bastırmak için dudağını ısırdı. Bütün günlerini

Avonleah Dükü ve Düşesi'nin yıllık kış balosunda bütün gece etrafı insanlarla çevriliydi ve şimdi tek istediği kocasıyla biraz yalnız kalmaktı. Adam da aynı şekilde sinirlenmiş görünüyordu, onlara kimin yaklaştığını görmek için döndüğünde göğsünde alçak bir hırıltı gürledi.

"Crowley," diye homurdanarak onu selamladı ama onu serbest bırakmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Daphne bu ismi duyunca kaskatı kesildi, karşılarında duran adamı tanıyınca kanı buz kesti. Onu yıllardır görmemişti ama asla unutamayacağı bir gecede uyandırdığı mide bulandırıcı his her zamanki kadar güçlüydü. Gözlerini kapatarak boğazından yükselen asidik safrayı yuttu ve bu adamın sözleriyle kendisini aşağıladığı bir balo salonunda durduğu anının etkisinden kurtulmaya çalıştı.

"Neyin var?" Adam fısıldayarak onu biraz salladı.

Gözlerini açtığında Crowley'nin kendisine baktığını gördü, ağzı kaşlarını çatarak sertleşmişti. Crowley onları izliyor, yakınlıklarından ve samimiyetlerinden rahatsız olmuş gibi ayak ayak üstüne atıyordu. Adam henüz onu bırakmamıştı, dizleri her an çözülecekmiş gibi hissettiği için minnettar olduğu bir şeydi bu. Geçmiş çoktan geride bıraktıklarını düşünmüştü ama yine de bu yarayı sanki yeni kesilmiş gibi hissediyordu.

"Bu o," diye mırıldandı, gözlerini Crowley'ye dikerek.

Adam irkildi, kızın kendisini ya da ona söylediği şeyleri unutmadığını fark etmiş gibi görüldüğünden rahatsızlığı açıktı.

"O gece balodaki adam... Londra'daki herkesin öğrendiği gece..."

Lord Crowley'e döndüğünde Adam'ın ifadesi endişeden öfkeye dönüştü. Diğer adam avcının görüş açısına yakalanmış bir geyik gibi donakaldı.

Söz konusu gece, *Ton*'un lekeli şöhretinin gerçekliğinden haberdar olmuştu; Adam onun kızlığı için on binlerce sterlin ödemiş ve bu da onun metresi olmasına yol açmıştı. Gerçek bundan çok daha karmaşıktı ama *tonların* gerçekle bir ilgisi yoktu. Akranları hakkında dedikodu *yapmak sosyetenin* can damarıydı.

Balo salonu onun hakkındaki dedikodularla çalkalanırken, Crowley kalabalığın içinden ona yaklaşmıştı. Ona teklifte bulunmuş, Adam'la birlikte olduktan sonra bir gece için elli sterlinden fazla etmeyeceği konusunda ısrar etmişti.

Evlilik onu yeniden saygın biri haline getirmiş ve yeni skandallar ortaya çıktıkça söylentiler azalmış olsa da, Daphne o hakaretin kendisini nasıl etkilediğini asla unutamazdı - yüzüne vurulan bir avuç içi kadar keskin ve acı verici. Adam bu olayı duyunca çileden çıkmıştı ama Daphne şimdiye kadar ona adamın kim olduğunu hiç söylememişti. Eğer öğrenirse ne yapabileceğinden hep korkmuştu. Şimdi, kocasının fırtınalı duygularını kontrol edip edemeyeceğini merak ederken kendini bulduğunda bu korku yeniden ortaya çıktı.

Adam, Crowley'ye doğru yürümesi için onu serbest bırakmadan önce, "Burada kal," diye homurdandı.

Diğer adam sonunda uzuvlarının kontrolünü yeniden ele geçirdi ve Adam'ın gözlerindeki niyeti görerek kaçmak için döndü. Kocasını Crowley'i birkaç uzun adımda yakaladı, iri bir eli adamın yakasını kırılmaz bir şekilde kavradı.

"Oh, Adam, yapma-"

"*Kal*, Daphne," diye bağırdı, omzunun üzerinden ona bakarak.

Arkalarından koşmak için eteklerini kaldırmış olan kadın duraksadı. Çenesinin kararlı sertliği ve gözlerinde yanıp sönen altın alevler ona bu kararından söylüyordu. O da

Bir adamın inatçılığı, bir şeyin yapılması gerektiğini kafasına koyduğunda bir katırı utandırabilirdi. Bunu kendisi de zor yoldan öğrenmişti.

İç geçirerek kollarını kavuşturdu ve bir sokak lambasının direğine

"Onu öldürmemeye çalış, aşkım."

Sert bir homurtuyla Crowley'i iki evin arasındaki dar bir sokağa doğru sürüklemeye başladı. Diğer adam korku dolu gözlerle ona bakarken Daphne kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona bakmaktan kendini alamadı ve bir elini kaldırarak sessizce veda etmek için parmaklarını oynattı.

Şiddetten hoşlanan biri olmamasına rağmen, Adam'ın bir zamanlar kendisini alçak ve aşağılanmış hissettiren adamlarla birlikte gölgelerin arasında kayboluşunu izlerken ne kadar haklı hissettiğini inkâr edemezdi.

Adam'ın karanlıktan yükselen sesini duyunca kıkırdamalarını bastırmak için dudaklarını büzdü.

"Eşime yaptığınız hakaret için söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

"Tanrı aşkına, dostum! O zamanlar senin olduğunu bilmiyordum... evli bile değildin-"

Crowley'nin sözleri bir hırıltıyla boğuldu ve Daphne, Adam'ın bir elini adamın boğazına doladığını hayal etti.

"O her zaman benim oldu. Ve şimdi bana hesap vereceksin."

Sesleri kayboldu ve bir an sonra ete çarpan bir yumruğun donuk gümbürtüsü gecenin içinde yankılandı. Daphne dimdik ayağa kalktı, yanlarından geçebilecek ve Hartmoor Kontu'nun karanlık bir ara sokakta bir barona saldırdığına şahit olabilecek herhangi birine karşı gözlerini dört açtı. Ancak, sadece birkaç at arabası geçti ve ne içindikiler ne de sürücüler bir şeylerin ters gittiğinin farkına varmış gibiydi.

Crowley haykırdı ama bir başka gümbürtü ve ardından mide bulandırıcı bir çatırtıyla susturuldu. Adam bir an sonra yeniden ortaya çıktı, yüzü kızarmıştı, alışları

ve kravatı yamuktu. Daphne adamın kravatındaki kan lekelerini fark edince keskin bir nefes aldı.

Kaşlarını kaldırarak, sanki az önce yaptığı şey hiç olmamış gibi kolunu uzattı.

"mi?"

Kadın kocasının koluna girdi, gülmemek için zor tutarken dudakları titriyordu. Kocasını hâlâ öfkeden titriyordu ve kendine gelmesi biraz zaman alacaktı. Onu daha fazla kıskırtmak istemiyordu. Fairchild House'a -ailesinin konağı ve Londra'yı ziyaret ettiklerinde ikamet ettikleri yer- doğru yürümeye devam ederken sessiz kalarak kocasının kendine gelişini izledi. Gergin çenesi gevşedi ve vücudundaki gerginlik azaldı.

Boğazını temizleyerek adamın bakışlarını kendisine çekti. "Bunca zaman sonra bu gerçekten gerekli miydi?"

"Tamamen. O zaman sana onun adını ve kanını istediğimi söylemiştim. Kime daha çok kızgın olduğuma karar veremiyorum; yaptığı şey için ona mı yoksa onu bana göstermek için bu kadar uzun süre beklediğin için sana mı?"

"Kendimi savunmam gerekirse, o sırada size oldukça kızgındım ve bu bilgiyi ifşa etmek istemedim."

Fairchild Evi'hemen önündeki yolda durdu ve gözlerinde şimşekler çakarak ona doğru döndü. "Seni benim yapmak için yaptıklarımın dolaylı beni suçlu hissettirmeye çalışıyorsan, kendini büyük bir hayal kırıklığına uğramış bulacaksın, küçük güvercin."

Gülümseyerek kollarını adamın beline doladı ve parmak uçlarında yükselerek, gençliğinde kırıldığı için köprüsü hafifçe eğrilmiş olan aristokrat burnunun ucunu öptü.

"Ben üzgün değilim, sen neden üzgün olarsın ki?"

"Güzel," dedi, sahiplenici bir koluyla kızın belini sararak. "Sen benimsin, küçük güvercin... Seni andan beri benimsin ve benimle savaşmakta ısrar etsen bile, gitmene asla izin vermem."

Adam yerden devam etmek için aralarındaki mesafeyi kapatırken içinden bir ürperti geçti. Onları kimin görebileceğini ya da ne hiç düşünmedi. Hartmoor Kontu'nun evlerinin ön merdivenlerinde karısını öpüp okşamasından rahatsız olan biri varsa bile, bunu yüksek sesle söyleyecek kadar cesur olamazdı.

Adam, kadının nefesini kesmekten asla bir vahşilikle ağzını yağmalarken, sözlerinin gerçekliği kadının üzerinden geçti. Onunla bir daha asla kavga etmeyecekti, en azından yatak odasının dışında, ikisinin de zevk aldığı bir yerde. Adam onun savunmasını aşmış ve onu tamamen ele geçirmişti.

Adam, nemli yüzünü kuru bir havluyla kuruladı ve yüzünde filizlenmeye başlayan kıllara yapışan damlaları temizlemeye özen gösterdi.

Çenesi, uşağını çok üzmüştü. Karısıyla birlikte geceyi önce adamı neredeyse zorla çıkarmak zorunda kaldığını hatırlayınca aynadaki yansımasına kaşlarını çattı.

Kontesi bir uşağa ihtiyacı olduğu konusunda ısrar etmişti ve o sırada kızına hamile olduğu için -ve ona her şeyi verebilirdi, yeter ki dinlensin ve onu ölümüne endişelendirmekten vazgeçsin- o da buna uymuştu. Daphne hamileliğinin son haftalarında yatağına çekilmiş ve Adam'ı onu takip etmeye, gördüğü her mobilyanın üzerine oturtmaya ya da yatırmaya zorlamaktan vazgeçmişti ve Adam'a zorla saçını kestirmeye çalıştığı için daha ilk haftasında neredeyse kovulacak olan havasız küçük adam Milton'ı işe almıştı. Adam'ın kendine özgü saçlarını kesinlikle kestirmeyeceğini ve Dunnottar'ın duvarları arasında rahatken yelek ve kravat giymeyeceğini kesin olarak belirlediklerine göre, Adam ve uşak gayet iyi anlaşıyorlardı. Adam gerektiğinde onun saygıdeğer görünmesini sağlıyor, aksi halde ise kendini belli etmiyordu.

Adam lavaboyu gizleyen paravanın arkasından çıkarken, Milton'ın kendisine dolu bir konyak sürahesi bırakmayı düşündüğü büfeye doğru . Temiz bir bardağa üç parmak kadar döktü, sonra da yarısını bir dikişte içti. Baron Crowley'le sokakta karşılaştıktan sonra kanının hızlanmasını ya da içini yalayan alevleri yatıştırmak için hiçbir şey yapmamıştı ve şimdi her zamankinden daha huzursuzdu.

İlk olarak, karısı gitmek istediği için iğrenç bir baloya katılmıştı. Kalabalıktan ve bir yerde çok fazla sesin olmasından hoşlanmadığı için çok az suareye katılmışlardı; bunların hepsi onu sinirlendiriyordu. Ama Daphne ona, zamanın en azından bir ona istediğini vermezse, hayatını cehenneme çevireceğini öğretmişti. Ve tabii ki Daphne'nin ona her zaman yöneltebileceği tek bir noktaya asla itiraz edemezdi: kızını doğurmuş olduğu gerçeğine. Bu her zaman onu susturmak ve Daphne'ye istediği her şeyi kazandırmak için işe yaradı. Her zaman bunun sadece biraz daha işe yarayacağını iddia ederdi - kızları neredeyse bir yaşıdaydı. Ama Daphne ona sadece o şeytani karşılık verirdi; aynı anda hem onu boğmak hem de anlamsızca öpmek istemesine neden olan o sırtışıyla ve "O zaman bundan sonra oğlunla büyümeye başlamam gerekecek, değil mi?" derdi. Bu kaçınılmaz olarak onun kıyafetlerini yırtmasına ve şehvet ve beklenti içinde onu becermesine yol açacaktı, ardından onu inkar edemeyecek kadar iyi bir ruh halinde olacaktı.

Küçük güvercini onun iplerini nasıl çekeceğini öğrenmişti ve bunun için onu sevmiyorsa kahretsin. Hayatı boyunca çoğu kişi tarafından neredeyse yanlış anlaşılmıştı. Daphne onu kimsenin tanımadığı bir şekilde tanıyordu. Onu mükemmel bir eş yapan içgüdüsel, temel bir şekilde.

Sesi alçak ve boğucu bir şekilde ona seslenirken bunu kanıtlıyordu.

"Adam... yatağa gel."

Durakladı, bardak dudaklarının yarısına kadar gelmişti , örtünün altından yükselen kadının kıvrak formunu gördü. Kadın

üzerinde tek bir giysi yoktu, kumral saçlarının ateşli dalları omuzlarına dökülüyor ve göğüslerini ondan gizliyordu. Tek , baloda giydiği elbiseye uygun olarak boğazına gerdanlık tarzında bağladığı koyu mor kurdeleydi. Bu uygulamayı ilk başta isteksizce ve onun ısrarı üzerine benimsemişti. Bir zamanlar onun üzerindeki sahipliğinin işaretinden rahatsız olurken, şimdi bundan zevk alıyor gibi görünüyordu, her elbisesi için eşleşen bir kurdele ipi olmasını sağlıyor ve onları gururla takıyordu. Onun üzerindeki sahipliğinin işaretleri çıplak gözle görülemiyordu, ama oradaydılar - güçlü ve kırılması imkânsız. Bunu biliyordu çünkü onları kırmaya çalışmış ve birden fazla kez başarısız olmuştu. İkisinin de pes etmesinden başka çare yoktu.

Gece boyunca Dük'ün balo salonunun kenarlarında pusuya yatmış, karısının konuşmasını, dans etmesini ve diğer konuklarla kaynaşmasını izlerken, kızgınlık ve kıskançlık gurur ve sahiplenmeyle iç içe geçerken, siki onu rahatsız etmişti. Salondaki hiçbir erkek gözlerini ondan ve kadınların kıskanç fısıltıları, bir eş ve anne olmanın onun ışıltılı varlığından hiçbir şey kaybettirmediğini söylüyordu. İlişkilerini ve nihayetinde kaçışlarını çevreleyen skandal ortadan kalktığına göre, katıldıkları etkinliklerde oldukça rağbet görüyordu - bu da her zaman adamın balo salonunda tepinme, onu omzunun üzerinden atma ve bulundukları odadan fırlama içgüdüsüyle savaşımasına neden oluyordu. Yıllarca adabı umursamadan haydut gibi davrandıktan sonra artık saygıdeğer biriydi. Bir gün aynı topluma kazandıracağı bir kızı vardı, bu yüzden elinden geldiğince medeni davranmalıydı.

Elbette Crowley'le yaşadığı olayın da bir yardımı olamazdı. Adamın iki yıl önce Daphne'ye yaptığı müstehcen teklifi öğrendiğinde çok öfkelenmişti ve Daphne'nin hikâyeyi anlatırken yüzünde beliren ifadeyi, gözlerindeki yaşların onda yarattığı suçluluk ve öfkeyi asla unutmamıştı. Ne olsa bu onun hatasıydı. Onun peşinden

İntikamını aldı ve ilişkilerinin detaylarını halka açıklayarak onu incelemeye ve küçümsemeye açtı. Belki de Crowley'nin burnunu onun intikamını almak için kırmıştı ama bir parçası da kendi bölgesini işaretlediğini fark ederek kendini beğenmişlik yapmasına engel olamıyordu. Bazıları buna ilkel diyebilirdi. Gerekli olduğuna karar verdi. Daphne'nin kolay bir av ya da adil bir oyun olduğunu düşünen herkes, uygun gördüğü şekilde hızlıca halledilecekti. Ve eğer bu yöntem yumruklarıyla onları kanlı bir posa haline getirmekse, o zaman öyle olsun.

Ama şimdi, kendini bir duruma sokmuştu. Adamı öldürmekten vazgeçmişti ve sonuç olarak, içinde barut fıçısı gibi tükenmemiş enerji birikmeye başladığında her zaman hissettiği gibi hissetti. Tipik olarak, bu tür çalkantılarla baş etme yöntemleri üç yoldan biriyle ortaya çıkardı: içmek, kavga etmek ya da sevişmek. Neyse ki kavgayı aradan çıkarmıştı ve konyağından kalanları bitirirken yeterince içtiğine karar verdi.

Bardağını kenara fırlattı ve bardak sert bir gümbürtüyle halıya düştü. Aleti zonkluyor, kıyafetlerinin engeli olmadan gururla yükseliyordu. Kadın başlangıçta sergilediği bakire utangaçlığından hiçbir şey kaybetmeden onu izledi. İlişkilerine bir anlaşımla başlamışlardı; onun yatağında otuz gece için otuz bin pound. Ona masum, görünüşte kırılgan, korunaklı, kafesinden çıkmaya korkan küçük bir kuş gibi gelmişti. Özgürlüğüne kavuşmuş ve serbest bırakılmış bir halde yatakta onun önünde diz çökmüştü, o güne kadar tanıdığı en güçlü kadındı. Ona tahammül edebilmesi için öyle olması gerekiyordu ve o da bunu çok iyi biliyordu.

Adam yatağa yaklaştığında, kadın kenara doğru süründü, sonra uzun bacaklarını yana salladı ve dizlerinin üzerine yere çöktü. Taşakları ağrıyor, aleti ihtiyacının şiddetiyle zonkluyor, tüm vücudu zorlukla dizginlenen bir arzuyla titriyordu. Ona ne yaptığını çok iyi biliyordu küçük fingerdek, iki eliyle saçlarını omuzlarının üzerinden süpürürken iri mavi gözleriyle ona bakıyordu. Ağzı sulandı görünce göğüsleri , daha büyük ve

Kızlarının doğumundan sonra daha da ağırlaşmıştı, pembe meme uçları dudaklarını ve dişlerini çağırıyordu. geri kalanı en iyi şekilde değişmişti; gergin göbeği yumuşamış, kalçaları genişlemiş, uyluklarının sinirli uzantıları daha da kalınlaşmıştı.

Zaman ve evlilik hayatının getirdiği değişiklikler onu daha çok istemesine neden oluyordu. Boynunda, ısırıldığında onu ağlatacağını bildiği noktaları bulmayı arzulamasına neden oldu. Artık ellerinden taşan göğüslerini ısırarak ve emmek istemesine neden oluyordu. On kısa ay önce ona verdiği hediyenin kanıtı olan, önce gerilmiş sonra çökmüş karnındaki belli belirsiz çizgilerin izini sürmek istemesine neden oldu.

Uzanıp yüzünü kavradı, başparmağıyla çenesine bastırarak ve dudaklarını araladı. Tereddüt etmeden itaat etti, bu gece onunla savaşmaktan çok boyun eğme havasındaydı. Bu, onun hakkında iyi bildiği başka bir şeydi - ne zaman boyun eğeceği ve ne zaman ona meydan okuyacağı. Bu şekilde çok yönlüydü; bazen kendini ona teslim etmesi, bazen de onu kendi iradesine boyun eğdirmesi gerekiyordu. Herhangi bir gece yatağa hangi yönüyle gelirse gelsin, onu memnun etmekten her zaman mutluluk duyardı.

tutarak bir vuruş yaptı ve tüm varlığına yayılan zevk dalgası karşısında keskin bir nefes aldı. Daha bu sabah onunla birlikte olmuş, onu bir anlık spontane bir şekilde uyandırmış ve güneş perdelerin arkasından yükselirken onu doruğa çıkarmıştı. Ama bu yeterli olmamıştı. Asla yeterli olamazdı. Kadın afyon gibiydi, ona daha önce hiçbir kadında bulamadığı türden baş döndürücü bir heyecan veriyordu. Daphne, tıpkı ayın her gece gökyüzünün dipsiz karanlığına çekilmesi gibi, onun tekrar tekrar geri gelmesini sağlayan temel bir şeyi içinde saklıyordu.

Yarığında bir inci gibi nem belirdi ve kadın onu yakalamak için dilini dışarı çıkardı. Sıcak, kadife törpüsü onu inletti ve kendini onun ağzına itti. Kadın içine düştü

O anı hiç kaçırmadan, boğazının arkasından kedi mırıltısına benzer alçak bir sesle ağzını onun etrafında kapattı. Onu derinlemesine içine almak için başını salladı, ama adam saçlarından tutup onu sakinleştirdi, gidebildiği kadar derine itti ve orada dinlendi.

Öğürdü ama sonra burnundan derin bir nefes çekti ve başını eğerek adamın içeri girmesine izin verdi, adamın saçlarını sıkıca kavramasına rağmen rahatladı.

"İşte böyle, küçük güvercin," diye homurdandı, tekrar dalmadan önce yavaşça geri çekildi. "Rahatla... seni kullanmama izin ver."

Ellerini adamın kalçalarına dayayarak itaat etti ve adam yavaş, acı verici hamlelerle ağzını sikerken hareketsiz kaldı. Deliliğin sınırında gezinirken kendini tutmak için içindeki her şeyi ortaya koyması gerekiyordu. O uçurumdan düşmesine izin vermeyecekti. Henüz değil.

Sıcak, ıslak ağzı onu okşadı, göz kapakları aşağı indi ve yanakları baştan çıkarıcı bir pembeyle kızardı. Onun her hamlesinde sallanıyor, tırnaklarını kalçalarına batırıyordu. Zevkle birlikte acısını da aldı, derisini oyan her bir tırnağın iğne uçları, dilinin sikinin alt tarafı boyunca yaptığı akıl almaz vuruşa keskin bir güç kattı.

Mırıldandığı bir yeminle ondan ayrılmadan önce boğazından aşağı boşalmaya hazır hissedene kadar bekledi, göğsü ağır bir nefesle kabarmıştı. Yatağın kenarına yaslandı, kızarmış dudakları ayrılmış ve kayganlaşmıştı, göz bebekleri ateşin ışığında neredeyse siyah görünene kadar genişlemişti. Meme uçlarının sıkıca büzülmesi ve nefes alış verişindeki düzensiz sesler, adamın morarmış eklemlerine bakarken ne kadar uyarılmış olduğunu gösteriyordu.

Tekrar saçlarından tuttu ve onu ayağa kaldırdı, ağzının kenarında bir sırıtış belirdi.

"Ne kadar da kana susamış bir kızsın sen," diye alay etti, Crowley'nin kanını için kullandığı parmak eklemleriyle onun yanağını okşayarak. "Onu o sokağa sürüklediğimde iyi bir küçük hanımefendi gibi itiraz ettin ama gizliden gizliye

Eğer izin verseydin onu öldüreceğimi biliyordum. Değil mi, küçük güvercin? Onu dövmemi dinlemek seni ıslattı mı? Ona bunu ödetmemi izlemek istedin mi? İstedin... İsteddiğini biliyorum. İtiraf et."

Dilini adamın hırpalanmış eklemelerinin üzerinde gezdirerek dişlerinin arasından keskin bir tıslama çıkardı. Safir gözleri, sadece onun görmesine izin verdiği gizli yanlarıyla, karanlık, ahlaksız yanlarıyla parlıyordu.

Adam göğsünü avuçlayıp sertçe sıkarken "Evet," diye . "Evet, Adam."

Onu öptü, kalbinin her atışında içini titreten tüm vahşilikle dudaklarına yapıştı. Kadın da onu aynı şevkle karşıladı, dilini kabul etmek için ağzını açtı ve kendi dilini ona doğru itti, kadının tadı cheroots ve brandy'nin tadına karıştı. Adam onun kalçalarını avuçladı ve sıkı, onu kendine doğru çekti ve ereksiyonunu karnına bastırdı.

"Benim intikamcı kontesim," diye mırıldandı ağzına karşı, onu ayaklarından kaldırıp bacaklarını beline sararken. "Dilini koparıp ayaklarının dibine mi sermeliydim, yoksa kanında yıkanabilmen için boğazını mı kesmeliydim?"

Adam yatağa tırmanıp onu yere yatırdığında inledi, kollarını açtı ve yalvarırcasına sırtını kamburlaştırdı. Boğazını ısırarak keskin bir çığlık atmasına neden oldu, ardından yatıştırmak için emdi ve yaladı. Göğüs kafesinden aşağıya doğru öptü, göğüslerine sokuldu, meme uçlarını ısırdı. Kadın titredi ve onun altında kıvrandı, inledi ve zevkle iç çekti. Bir elini karnına, tam da vücudunun hayatla çiçek açtığı yere dayadı. Elini yukarı doğru kaldırdı, dikkati boğazının dibindeki nabzının atışına takılmıştı. Parmakları ince boynunu çevreledi, başparmağı hayati damarın üzerine hafifçe bastırdı.

"Yoksa yavaşça mı yapmalıydım?" diye fısıldadı, sakallı çenesini karnının üzerinde gezdirerek pürüzsüz teninde tüyler ürpertici bir etki yaratmasını izledi. "Ellerimi boğazına sarıp nefesi kesilene kadar sıkmalı mıydım?"

İki parmağını amcığına soktu, onu ıslak ve nabız atar halde buldu, kılıfı açgözlülükle onu kavrıyordu. Kalçalarını kaldırdı ve iki eliyle bileğini tutmak için yukarı uzandı. Kadın onu istediği yerde tutarken sırttı; onu çekmiyor, daha sert bastırması, yumruğunu kapatıp ciğerlerindeki nefesi çalması için teşvik ediyordu. Onun gibi o da deliliğin kıyısında sallanmayı, karanlıkta dans etmeyi seviyordu.

Başparmağıyla klitorisini tıngırdattı, boğazındaki nabız gibi atan damarlara bastırırken parmaklarını yavaşça ve derinlemesine içine daldırdı. Boğuk bir ses çıkardı, adam sesi tamamen boğmadan önce son birkaç nefesini nefes nefese verdi, parmakları onun içinde hızlandı.

"Evet, işte bu," diye fısıldadı, parmak eklemleri onun sularıyla kayganlaşırken, olabildiğince derinlerine ulaşmaya çalışıyordu. "Senin tek bir sözünle yapacağım şey buydu, küçük güvercin. Üzerimde sahip olduğun güç bu ve çoğu zaman bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum."

Parmaklarını kavrayan doruk noktasının belirgin spazmlarını fark ettiği anda kadının boğazını ve kadın parçalanırken bakışlarını yüzünden ayırmadı. Gözleri irileşmiş ve gözbebekleri o kadar büyümüştü ki irisleri neredeyse siyahtı, nefesi kesildi ve inledi, kılıfı güçlü, açgözlü çekişlerle onun itici parmaklarının etrafında büzüldü.

Adam her zamanki gibi acımasızdı ve ona toparlanması için zaman tanımadı. Çok gergindi, gergin ve koparılmış bir enstrümanın teli gibi, ilkel bir ihtiyaçla titriyordu. Kalçalarını avuçlayıp genişçe iterek derin bir hırıltıyla kalçalarını kabarttı ve onu sikinin üzerine yatırdı. Kadın haykırdı, sırtı kamburlaştı ve adam geri çekilip sert, hızlı hareketlerle dalarken parmakları tezgahı tırmaladı, deldi

Deli gibi içine giriyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsünden fırlamaması mucizeydi, kalçalarını morluklar bırakacak kadar sıkı kavramıştı.

Ama küçük güvercini onun acımasızlığı karşısında küçülmedi ya da sinmedi. Hiç sinmedi. Bunun yerine kendini ona açtı, güneş ışınlarının okşadığı bir çiçek gibi açılıp serpildi. Adamın pazularını kavradı ve sıkıca tutundu, vücudunu ona açtı ve saldırıyı kabul etti. Bitişe birlikte koştular, Daphne onu kolları ve bacaklarıyla sararken Adam onun üzerine yığıldı, kısık fısıltılarla onun adını söylerken onu kendine doğru daha sıkı çekti. Adam, Daphne'nin çekirdeğinin güçlü spazmları arasında serbest kaldı.

Adam kızın etrafında kıvrılmış, bir eliyle saçlarını okşarken ve aleti hâlâ derinlere gömülüyken odanın üzerine sessizlik çöktü. Sessizliği sadece onların birbirine karışan, hızla akan nefesleri bozuyordu. Ona karşı hissettiği her zamanki şefkat ve sahiplenme karmaşası, Daphne'nin altında yattığı, doygun ve savunmasız olduğu bu gibi anlarda daha da güçlendi. Saçlarını sıkıca kavradı ve başını eğdi, dudaklarını boğazının sütunu boyunca gezdirdi, nabzını sağlayan damarın üzerinde durakladı. Bir eliyle çenesini kavradı, parmakları kirli sakalın kaba dikenlerine karşı nazikti.

Sesi onu neredeyse uykuya dalmış olmanın durgunluğundan uyandırdı, alçak ama anlam yüklü bir sestti.

"Senin üzerinde ne kadar olduğunu çok iyi biliyorum, vahşi kontum. Çünkü senin benim üzerimde sahip olduğun güçle aynı. Ben seninim."

Bu sözler içindeki vahşi canavarı, onun teslimiyetini ve arzulayan canavarı yatıştırdı. Onu daha yakın ve daha sıkı tutmasını sağladı, horozu onu tekrar ve yakında kullanma niyetini ilan eder gibi içinde seğiriyordu.

"Evet. Öylesin."

"Ve sen de benimsin," diye ekledi, kendini beğenmiş küçük bir gülümseme dolgun dudaklarını kıvrırarak.

"Evet," diye cevap verdi sırtarak, inkâr etmenin bir faydası olmadığını düşünerek. Bunu daha önce de denemişti ve bu sadece onun kararlılığını kırmak için daha fazla çabalamasına neden olmuştu. Sonunda o kazanmış ve adam yenilmişti. "Evet, küçük güvercin. Öyleyim."

Dunnottar Kalesi, İskoçya

T hey geldi ev sonra a uzun ve zorlu yolculuk, seyahati zorlaştıran olumsuz hava koşulları

yavaş ve ağır. Daphne, Adam'la birlikte evleri olarak adlandırdıkları eski kalenin iç avlusundan geçerken rahat bir nefes aldı. İskoç tarihinin bir parçası olan Dunnottar, yıllar önce kocası tarafından satın alınmış ve restore edilmişti.

-İskoçya'nın kıyısında, denize bakan bir uçurumun üzerindeki kendi özel mülkleri. Hartmoor Kontu'yla yüzleşmek için ön kapıya ilk adımını atmaya cesaret ettiğinde burayı heybetli bulmuştu. Şimdi ise taş duvarların arasında kendini güvende hissediyor, başka hiçbir yerde olmadığı kadar evinde hissediyordu.

"Evinize hoş geldiniz lordum, hanımefendileri," dedi kahya onları giriş holünde karşılar. "Bay ve Leydi Gibbs'in çocuklarla birlikte birkaç gün önce geldiklerini bilmek istersiniz diye düşündüm."

Daphne sırttı ve Adam'ın genellikle sert olan ifadesi kız kardeşi ve ailesinden bahsedilince yumuşadı. Noel'de ailelerini ağırlamayı bekliyorlardı -ki şimdi sadece birkaç hafta uzaktaydı- ama endişelenmişti.

hava Edinburgh'dan seyahati engelleyecekti. Görünüşe göre durum böyle değilmiş.

"Mükemmel, Glover," dedi Daphne iri yarı, sarp yüzlü uşağa. "Şu anda nerede olduklarını biliyor musun?"

"Sanırım Leydi Gibbs çocuklarla birlikte çocuk odasında, leydim. Bay Gibbs ahıra gitti."

"Gidip onu bulacağım," Adam. "Seninle çocuk odasında buluşuruz."

"Pekâlâ," diye cevap verdi ve pelerinini, şapkasını ve eldivenlerini bekleyen uşağa uzattı.

Daha sonra hızlı adımlarla kreşe doğru ilerledi, haftalar sonra kızını tekrar görecektiklerinin ve kız kardeşiyle yeğenini selamlayacak olmanın heyecanı içindeydi.

Daphne bir dönemeci dönerken tırısı kalktı ve Dunnottar labirentinin derinliklerine doğru ilerlerken sıra sıra kapıların yanından geçti. Yolunu bulması haftalarını almıştı ama artık karanlık, gizli geçitler de dahil olmak üzere kalenin her köşesini biliyordu.

Gölgelerle süslenmiş çocuk odasının kapısını açarak . canlı

Sarı, Beyaz, ve robin'in yumurta

Daphne, odanın kaosa dönüştüğünü gördü. Üç çocuk çığlık atıyor, bağırıyor ve kıkırdayarak odanın bir ucundan diğer ucuna koşuyor, peşlerinde tökezleyerek koşan gözleri bağlı kadının uzanan ellerinden kaçmaya çalışıyorlardı. Olivia Gibbs her zamanki gibi minyon ve çıtı pıtı, oyuncak bebek gibi

Özelliklerve a Willowy Çerçeve. O oldu

Bir daha büyük değildi, pembe ağzı tatlı bir

büzüşmeydi

bir göz bağı ve düğme burun altında.

Daphne kapının pervazına yaslandı ve yüreği göğsünde kabararak sahneyi izledi. Olivia'nın kızı Serena, annesinin etrafında seken adımlarla dönüyor, yanık kumral bukleleri melek gibi yüzünün etrafında sallanıyordu. Kız, Daphne'nin ailesinin belirgin özelliklerine sahipti -kızıl saçları ve asil özellikleri- ancak kendi

annesinin sıcak kahverengi gözleri. Çocuğun, Daphne'nin erkek kardeşi Bertram'ın vahşi saldırısının ardından korkunç koşullarda dünyaya geldiği asla tahmin edilemezdi. Olivia'nın tecavüz sonucu doğan bir çocuğu böylesine şefkatle sevebilmesi ya da kendisine yapılanlardan sonra Daphne'yi kız kardeşi olarak görebilmesi, kadının kendi doğasından kaynaklanıyordu. Daphne'nin tanıdığı herkes kadar saf ve iyi olan Olivia, bir şekilde ailelerini bir arada tutan, geçmişin acılarına rağmen onları birleştiren şey olmuştu.

Odanın diğer ucunda Olivia ve Niall'ın oğlu olarak yetiştirilen küçük çocuk Gawain duruyordu. Çocuk aslında Niall'ın üvey kardeşiydi ama onu babasının tacizinden kurtarmak için evlerine almışlardı. Onlara yetersiz beslenmiş, okuma yazma bilmeyen, annesini özleyen ve ait olmadığı bir dünya tarafından korkutulmuş bir halde gelmişti. Gibbs'in evinde geçirdiği bir yıl bunu değiştirmişti. İyi yemekler kemiklerini daha da güçlendirmişti ve artık uzun boylu, yakışıklı, sekiz yaşındaki çoğu çocuktan daha iri bir delikanlıydı. Özel dikim pantolon ve yelek giyiyor, saçları düzgünce kesilmiş, cildi gençlik ve sağlıkla parlıyordu. Bir öğretmen'in gözetiminde derslerinde hızla ilerliyor ve kendisini dinleyen herkese ne kadar iyi okuduğunu göstermeyi seviyordu.

Daphne'yi görünce oyundan kopan odadaki en küçük çocuk, tombul ellerini uzatmış, sallantılı bacakları üzerinde ona doğru yürüdü. Daphne öne çıkıp, birinci yaş gününe sadece iki ay olan Charlotte'u kucağına almak için çömeldiğinde duygudan boğazı düğümlendi. Daphne ve Adam Londra'ya doğru yola çıkmadan hemen önce yürümeye başlamıştı ve onların yokluğunda alıştırmayı yaptığı anlaşılıyordu, çünkü kışının üzerine düşmeden odanın karşısına geçmeyi başarmıştı. Babası kadar vahşi bir mizaca sahip olduğunu kanıtladı, onun yaşında bir çocuğun olabileceği kadar korkusuz ve gözü pekti.

"M-ma-ma!" diye haykırdı tatlı küçük ses, Daphne bebeği göğsüne bastırıp ayağa kalkarken. "Anne!"

"Merhaba ," diye mırıldandı, elini koyu maun rengindeki saçlarında gezdirdi ve tombul bir yanağını öptü. "Beni özledin mi? Annen seni çok özledi Charlotte."

"Daphne Teyze!" diye bağırdı Serena, annesinin peşini bırakıp kapıya koşmak için.

Daphne bir elini Serena'nın başının üzerine koydu, küçük kız iki kolunu bacaklarına doladı ve sıktı.

"Aman Tanrım, ne kadar sıcak bir karşılama," dedi gülerek, kız ona sarılıp heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplarken. "Ve ne kadar iyi görünüyorsun. Bu yeni bir elbise mi?"

Serena geri adım attı ve gururlu bir gülümsemeye eteklerini açtı. "İşte bu! Adam Amca nerede?"

"Babanı bulmak için ahıra gitti. Birazdan burada olurlar."

Olivia gülerek, "Artık Dunnottar'da ikamet etmememize ve yıllardır ahır müdürü olmamasına rağmen Niall hâlâ hayvanlara bakmakta ısrar ediyor," dedi.

Daphne baldızını bir kolunu Gawain'in omuzlarına atmış, göz bağı boynuna asılmış halde yaklaşırken buldu. Serena'nın asi buklelelerinden birini düzeltmek için uzandığında kahverengi, geyik gözleri neşeye parlıyordu.

"Sen nasılsın kardeşim?" diye sordu bakışlarını Daphne'ye çevirerek. "Umarım bu korkunç havada yolculuğunuz çok zorlu geçmemiştir."

"Bittiği ve eve döndüğüm için mutluyum diyelim. Gawain, seni son gördüğümünden beri ne kadar büyümüşsün!"

Çocuk gururla gülümsüyor, ince göğsü Olivia'nın bakışları altında kabarıyordu. "Olivia Teyze bir gün ağabeyim kadar uzun olacağımı söylüyor."

"Ve o kadar da yakışıklı," diye ekledi Olivia, delikanlıya sevgi dolu bir bakış fırlatarak.

Daphne ikisinin yakınlaştığını görmekten memnundu, çünkü başlangıçta işler biraz gergindi. Edinburgh'daki Dunvar Evi'ne yerleştikten sonra Gawain'in hayatı güzelleşmişti. Annesi düzenli olarak ziyarete geliyordu ve Gawain bir yandan o günleri iple çekerken, bir yandan da kendisi için ikinci bir anne gibi olan ağabeyinin karısıyla yakınlaşıyordu.

O anda çocuk odasının diğer tarafındaki kapı açılarak Olivia ve Niall'ın çocuklarının bakıcısı Bayan McGinnis'i içeri aldı. Kucağında Gibbs ailesinin en yeni üyesinin kıpır kıpır, kırmızı yüzlü bebeği yatıyordu. Olivia'nın annesinin adı olan Edith, babasının simsiyah saçlarına ve kara gözlerine, annesinin tatlı yüzüne sahipti. Sadece birkaç ay önce doğan Edith, doktorların doğumdan sağ çıkamayabileceği yönündeki uyarılarına rağmen sağlıklı ve güçlüydü. Olivia'nın Serena ile geçirdiği uzun ve sancılı doğumun hasara yol açmış olabileceğini ve bir daha asla gebe kalamayabileceğini söylediler. Elbette Olivia hepsinin yanıldığını kanıtladı ve Dunvar Evi'ndeki odasında rahatça otururken Edith'i çok az zahmetle doğurdu.

Doğumundan kısa bir süre sonra Adam'la birlikte yeni yeğenlerine bakmak için Edinburgh'a gittiklerinden beri Daphne bebeği ilk kez görüyordu.

"Birileri uyanık ve aç, leydim," dedi Bayan McGinnis, kalın bir İskoç aksanıyla.

Bebeği annesine teslim etti ve Olivia Edith'i kollarına alırken gururla gülümsedi.

", onu besleyeceğim. Teşekkür ."

"Ah, Olivia, o çok tatlı," diye fısıldadı Daphne, annesi bebeği sallayıp mırıldanırken ve iniltilerini sustururken ona bakıyordu. "Charlotte'un bu kadar küçük olmasını özlüyorum. Doğalı bir yıldan az oldu ve şimdiden başka bir bebeği kucağıma almayı özlediğimi fark ediyorum."

"Niall, Gawain ve benim kadınlar tarafından istila edilmememiz için sıradakini erkek yapalım mı?" diye espri yaptı Adam, arkasında Niall ile birlikte odada belirirken.

"Adam Amca!" Serena ciyaklayarak annesinden kurtuldu ve aynı anda Charlotte da Daphne'nin kucağında kıvranmaya, homurdanmaya ve "Pa-pa!" diye bağırmaya başladı.

Adam Serena'yı bir koluna aldı, sonra Charlotte'u diğer koluna aldı, yeğeni yüzünü öpücüklerle boğarken gururla gülümsüyordu, kızı ise parmaklarını onun saçlarında dolaştırıyordu.

"Hmm," diye mırıldandı, Charlotte'un ıslak öpücüklerini kabul etmek için başını çevirdi, sonra Serena'nın yüksek sesli, şapırtılı öpücüklerini. "Bu pozisyonu tekrar gözden geçirebilirim. Tatlı kızlarla çevrili olmak o kadar da kötü değil. Benim küçük prenseslerim nasıl?"

Serena yeni midillisinden ve Dunvar Evi'nde bıraktığı köpeğinden bahsederken Charlotte birkaç anlaşılır kelimenin arasına serpiştirilmiş bebekçe bir gevezelikle cevap verdi. Gawain Adam'ı selamlamak için öne çıktı, başını dik tutup omuzlarını dikleştirerek teftişe çıkan bir asker gibi kendini gösterdi. Amcasının görüşlerine çok önem verirdi ve asla eksik bulunmak istemezdi.

"Gawain, tam bir beyefendi gibi görünüyorsun," dedi Adam, sözlerinin delikanlı üzerinde yarattığı ağırlığın tamamen farkındaydı. "Umarım bu akşam bizi küçük bir okumayla eğlendirirsin. Geçen sefer seni dinlemekten oldukça keyif almıştım."

Çocuğun yüzü aydınlandı ve hızlıca başını salladı. "Elbette amca. Çok memnun olurum."

Niall bir elini Olivia'nın sırtına ve yüksek boyundan eğilerek önce karısının, sonra da yeni doğan kızının alnını öptü.

"Küçük Edith bu öğleden sonra nasıl?" diye sordu derin, çakıllı ve İskoç broguyla kalınlaşmış sesiyle.

Bebek dudaklarını şapırdatmaya ve annesinin korsesinin önünü karıştırmaya başladığında Olivia, "Açım," dedi. "Şimdi gidip onu beslesem iyi olacak. Herkesi akşam yemeğinde göreyim mi?"

Onları diğer çocuklarla birlikte bırakarak hızlı adımlarla oradan ayrıldı. Daphne sallanan bir sandalyeye çöktü, çocukları izlerken üzerine ani bir memnuniyet sıcaklığı çöktü.

erkekler çocuklarla oynamak için yere düşüyordu. Karşı ordular için kaleler yapmaya çalışırken oyuncak askerler ve bloklar yerlere saçılıyor, Charlotte eline geçirdiği her oyuncağı yok eden bir güç gibi davranıyordu.

Daphne oturup sallanırken ve onların oyun seslerini dinlerken, sonsuza kadar bu şekilde devam etmelerinden son derece mutlu olacağına karar verdi. Gerçi kocasının istediği oğul da iyi bir ek olurdu. Bir elini karnına dayayarak gülümsedi.

O AKŞAMKI YEMEK ÇOCUKLARIN DA KATILIMIYLA OLDUKÇA HAREKETLİ GEÇTİ.

masada ebeveynlerine katıldılar. Adam ve Niall, kayınbiraderi İskoçya'nın en iyi atlarından bazılarını yetiştiren bir damızlık ve eğitmen olarak işe başladığından beri her zaman yaptıkları gibi atlardan konuştular. Onları birlikte gören biri bir zamanlar efendi ve hizmetçi olduklarını asla düşünemezdi, çünkü onlar her zaman en iyi arkadaşlardı. Niall'ın Olivia'yla evliliği sayesinde statüsünün yükselmesi onları ayıran çizgileri silmişti ve artık hiç olmadıkları kadar eşitlerdi.

Olivia ve Daphne akşamı, Niall'ın karısı adına kurduğu, bekâr anneler ve yetimler için bir yuva olan Goodall House'u genişletme planlarını tartışarak geçirdiler. Olivia, Serena'ya saldırısı ve hamileliğiyle ilgili yaşadığı çetin olaydan sonra zamanını bu evi işletmeye adanmış ve buranın tam potansiyeliyle çalışabilmesi için fon toplamıştı. Daphne de bu davayı üstlenmiş ve Hartmoor Kontesi olarak statüsü, girişim için büyük destek toplamasına yardımcı olmuştu.

Tabii ki, birbirlerine bezelye fırlatan, kılıç dövüşü için mutfak eşyalarını silah olarak kullanan diğer tüm asi davranışlarda bulunan çocukları azarladıkları için sohbetleri sık sık kesildi.

Daphne'nin uzun zamandır keyif aldığı en keyifli yemeklerden biriydi ve bir aile yemeğinin neşeli atmosferini bir *ton* partisinin havasız ortamına tercih ediyordu. Daha sonra *toplucu* müzik odasına geçtiler ve burada sergilenen müzik becerileri hepsini eğlendirdi. Adam önce gidip bir zamanlar annesine ait olan güzel piyanonun başına oturdu. Charlotte dizine tünemişken, havadan kopardığı orijinal bir besteyi çaldı; parmakları ahenkli akorları arıyor ve sanki melek kanatlarıyla havada süzölmelerini sağlıyordu. Charlotte'un meşgul parmaklarının oraya buraya basarak performansına birkaç uyumsuz nota eklemesine aldırıyor gibiydi. Aslında bunu teşvik ediyor, Charlotte'un zaten doğal bir yetenek olduğunu ve bir gün babası kadar iyi olacağını ısrarla vurguluyordu. Charlotte bir tuş seçip ona vurduğunda sadece kıkırdadı, çabaları müzik ürettikçe mutlu bir şekilde mırıldandı.

Daphne daha sonra düet için Adam'a katıldı ve Evlendikten kısa bir süre sonra onun için yaptırdığı arp. Dunnottar'daki görevi sırasında ilk kez çaldığı süslü enstrüman Olivia'ya aitti ve bu nedenle şimdi Dunvar Evi'nin bir salonunu . Adam'ın ona verdiği hediye de, Daphne için taşıdığı önemden dolayı, en az kız kardeşi için seçtiği hediye kadar güzeldi. Ağır altın aletin ön sütununun üzerinde ve etrafında uçuşan güvercinler vardı; kanatlarını açmış ve yüzlerini yukarıya doğru çevirmiş altın heykeller. Daha önce ne bu kadar güzel bir arp görmüş ne de bu kadar güzel bir şeye sahip olmuştu. Şimdi onunla birlikte çalışıyor, onunla birlikte müziğin içine sorunsuzca dalıyordu. Çaldıkları parça kendi besteleriydi; Daphne'nin ezberlemesi için notalara dökölmesi aylar sürmüştü. Arp çalma konusunda oldukça yetenekli sayılsa da Daphne, Adam'ın müziği ince havadan döndürme konusundaki esrarengiz yeteneğine sahip değildi. Sabırla

Adam parçayı buldukça, onu orada burada durdurarak ve parçaları kağıda düzgün bir şekilde aktarana kadar defalarca tekrarlatarak çalışını yazıya döktü. Adam tüm bu süreçte hayal kırıklığına uğramış, müziğin kendisine rehberlik etmesine izin vermeyi tercih etmiş ve notaların ya da geleneksel yöntemlerin kısıtlamalarından kaçınmıştı. Ancak kadın ısrar etmiş, Adam da boyun eğmiş ve parça artık arp ve piyano için bir düet haline gelmişti.

Olivia arp çalmaya başladı, önce kardeşiyle sonra da kendi başına çaldı. Daha sonra Serena, piyanoforte çalma konusunda giderek artan yeteneğini sergiledi ve bu da onu eğitmeye başlayan Adam Amcasının gururunu okşadı. Geceyi Gawain'in çocuklara kitap okumasını dinleyerek bitirdiler. Olivia'nın gözleri yaşlarla doldu ve Niall çocuğun ne kadar kanıtı karşısında gururla gülümsedi. Akıcı bir şekilde okuyordu ve hatta dramatik bir havası vardı; ses tonu ve temposu bazı kelimelerin macerasına ya da dokunaklılığına uyuyor ve farklı karakterlere hayat vermek için sesini değiştiriyordu. Kızlara karşı bile hatırı sayılır bir sabır gösteriyordu; Serena'nın sorularını yanıtlamak için duraklıyor ve Charlotte'un huzursuzca kıpırdanmasına rağmen kucağına oturmasına izin veriyordu.

Çocuklar aceleyle yatağa götürüldüğünde saat epeyce geç olmuştu, Adam Charlotte'u çocuk odasına kendisi taşıdı çünkü çocuk bir başparmağını emen dudaklarının arasına sıkıştırmış halde uyuyakalmıştı. Olivia ve Niall'a iyi geceler diledikten sonra Daphne birlikte yatabilmek için kocasını aramaya koyuldu. Yatak odasına giderken çocuk odasından gelen kocasıyla karşılaşacağını düşündü ama onu bulamayınca hayal kırıklığına uğradı. Charlotte'a baktığında kızı yatağında mışıl mışıl uyurken buldu ama Adam'dan hiçbir iz yoktu. Adam yatak odasında da değildi.

Müzik odasına yaklaştığında koridorun ilerisindeki bir kapının açık olduğunu fark etti. Adam'ın çalışma odasından karanlığa sıcak sarı bir ışık yayılıyordu.

Yatmadan önce onu bir puro ya da bir bardak konyak içerken bulmayı düşünerek.

Onun yerine, kapı aralığında gördüğü manzara karşısında bocaladı. Masasının arkasında oturmuş, dirseğinin dibinde yanan bir konyakla, bir mektuba benzeyen şeyin üzerine eğilmişti. Samur saçlarının uzun dalgaları bir omzunun üzerinden düşerek gözlerini gölgeliyordu, ancak kaşlarının derin düşüncelere dalmış gibi çatık olduğunu fark etti. Kristal kül tablasında bir puro duruyordu, el değmemişti, közü bakımsızlıktan sönüyordu. Güzel kokulu dumanın kokusu havaya sinmişti.

Kapının pervazına yaslanarak adamın yorgun gözlerini ovuşturmasını ve ardından derin bir iç çekerek sandalyesinde arkasına yaslanmasını izledi. Lambanın ışığı adamın yüzünü aydınlattı ve kaşlarını çatarak adamın sıkıntılı görüldüğünü, çenesinin sıkıca kenetlendiğini ve alnında çizgiler oluştuğunu fark etti.

"Adam?" diye seslendi, odaya doğru belli belirsiz adım atarak. "Her şey yolunda mı?"

Bir elini çenesinde gezdirerek Daphne'ye baktı, sanki onu gerçekten görmüyormuş gibi. "Elbette, küçük güvercin. Buraya gel."

Kadın itaat etti ama adamın her şeyin yolunda olduğu iddiasına şüpheyle yaklaşmaya etti, çünkü adamın yüzü durumun böyle olmadığını açıkça gösteriyordu. Masanın etrafında döndüğünde, adam onu kucağına çekti. Kollarını ona sımsıkı sararak yüzünü omzuna gömdü. Kadın ona baktı, akşam bu kadar iyi geçmişken böyle garip bir davranış karşısında şaşkındı.

Daphne'nin onun değişken ruh hallerinin ardındaki nedeni açıklayamadığı zamanlar vardı ve şimdi de öyle bir andı. Belki de mektuptaki bir şey onu üzmüştü. Ancak Daphne mektuba bakmaya çalıştığında, adam onu daha sıkı tutup başını sallayarak bir milim bile kıpırdamasına izin vermedi.

"Adam-"

"Her şey yolunda, küçük güvercin," diye mırıldandı göğsüne karşı. "Sabah acil bir iş için Kincardineshire'a gitmem gerekiyor. Ve her şey yoluna girecek."

Bunu anlamaya çalışırken kaşları daha da çatıldı. Haftalardır evden uzaktaydılar, bu yüzden Dunnottar'da aileleriyle Noel'in tadını çıkarmadan önce bazı işlerinin düzene sokulması gerekiyordu. Eve daha yeni gelmişken onun gitmesi gerektiği için hayal kırıklığına uğramaktan kendini alamıyordu. Omuzlarında birden fazla unvan ve sorumluluk taşıyan birinin hayatı böyleydi.

"," diye mırıldanarak parmaklarını onun saçlarında gezdirdi.

Hafif bir dokunuş onu altından gerdi, aleti hızla şişerek kalçalarına baskı yaptı. Sonra ona bakıyordu, gözlerindeki altın benekler sıcaklık ve şehvetle parlıyordu. Adam onu masanın üzerine kaldırdığında ona karşı koymadı, adam onu sırt üstü yatırıp bacaklarını ayırırken mektup altında kırıştı.

Daphne onun gözlerindeki bakışı iyi tanıyordu; bu bakış Adam'ın onu şimdi istediğini ve durdurulamayacağını söylüyordu. Onun ruh haliyle ilgili endişeleri beklemek zorundaydı. Ya da belki de hiç endişelenmesine gerek yoktu. Adam şu anki sorununu her zaman yaptığı gibi, görmezden gelerek Daphne'nin kalçaları arasında yolunu bulmaktan memnun görünüyordu.

Adam ellerini bacaklarından kaydırıp eteklerini kaldırırken ve tüyleri diken diken olurken, Daphne kendini o ana ve adama bıraktı.

Dafne'nin Adam'ın tuhaf davranışlarından kaçınması kısa sürdü, çünkü Adam'ın ondan bir şeyler sakladığı giderek daha açık hale geldi.

Eve döndüklerinin ertesi sabahı uyandığında Adam'ı yataklarında bulamadı. Uşağı Milton da kayıptı ve Adam'ın paltosu da dahil olmak üzere soyunma odasındaki bazı giysileri de. Adam'ın Kincardineshire'a gitmek üzere erkenden yola çıktığı varsayımının doğruluğu, Glover'ı gümüşleri parlatan uşaklara nezaret ederken bulduğunda kanıtlandı.

"Lord Hazretleri sizi rahatsız etmek istemedi ve ayrılışını size bildirmemi istedi. Birkaç gün içinde döneceğini size istedi."

Daphne o günleri Adam'ı bir hoşça kal bile demeden alıp götüren şeyin ne olduğunu düşünerek ve kendini sadece daireler çizen düşüncelerden uzaklaştırmaya çalışarak geçirdi. Her ne oluyorsa, Adam işleri yoluna koyacak ve eve dönecekti. Onu yataklarına çekecek, göğsüne uzanırken elleri saçlarına dolanacak ve ona her şeyi anlatacaktı. Bir sorunla karşılaştığında kendi içine çekildiği için Adam'ı asla suçlamadı, çünkü bu sadece onun tarzıydı. Hiçbir zaman gizli kalmadıkları için bu tür sırlar konusunda ona güvenmek onun için kolaydı

uzun süre. Konuyu dile getirmeye hazır olduğunda dile getirecek ve Daphne kendini daha iyi hissedecekti.

Ancak Adam üç gün sonra, seyahati boyunca neredeyse hiç uyumamış ve yüzü günlerin sakalıyla kaplanmış bir halde döndüğünde, kadın telaşlandı. Onu gülümseyerek ve kollarını açarak karşıladığında, Adam sadece yanağını öpmüş ve akşam yemeğinde görüşmek üzere bir şeyler mırıldanmıştı. Daha sonra çalışma odasına kapandı ve eve döndükten birkaç saat sonra gelen avukatı dışında kimseyle görüşmedi.

Daphne Niall'a neler olup bittiğini bilip bilmediğini sorduğunda, kayınbiraderi sadece omuz silkti.

"Hart'ın kafasını neyin kim bilebilir? Ruh halinin ne kadar dengesiz olabileceğini bilirsin. Geçecektir."

Niall'ın gözlerinde sempati görmüş ama telaşlanmamıştı ve bu durum onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Olivia da daha iyi değildi, bunun Adam'ın tarzı olduğu konusunda ısrar ediyor ve Niall gibi o da her şeyin yakında normale döneceğine inanıyordu. Sanki kimse gözlerinin önünde neler olduğunu göremiyordu. Adam bir şeyler saklıyordu ve bu her neyse, onun uykusunu ve huzurunu kaçırmıştı. Adam ağzını sıkı tutarak, bunun şu an için dikkatini vermesi gereken bir mesele olduğunu ama endişelenmemesi gerektiği konusunda ısrar etti.

"Noel'e kadar bu meselenin kapanmasını istiyorum, küçük güvercin," ona, akşam yemeği için giyinirlerken, aralarındaki gergin hava ağır basarken. "Bu iş bittiğinde tüm zamanımı sana ve Charlotte'a ayıracağım, söz veriyorum."

Kızları kesinlikle ilgiden yoksun değildi ve babasının dikkatinin ne kadar dağınık olduğunu fark etmiyor gibiydi. Serena ve Gawain'in yanı sıra teyzesi ve eniştesi de ona sevgi gösterisinde bulunuyordu. Havalar dışarıda oyun oynamak için fazla soğuduğu için galeride öğleden sonra koşuşturmaları, kek ve çöreklerle çaylar ve Charlotte'un dünyadaki herkesten daha çok sevdiği Gawain'le yatmadan önce masallar vardı.

görünüyordu. Kız Adam'ı özlemeyecek kadar memnundu ama Daphne her geçen gün daha da ihmal edildiğini hissediyordu.

Adam akşam yemeğinde kara kara düşünüyor ve geceleri ona elini bile sürmeden yanına uzanıyor, ancak saatlerce dönüp durduktan sonra yatağı terk ediyordu. Bir gece onu müzik odasına kadar takip etti ve orada Adam'ı piyanonun üzerine eğilmiş, kül tablasına bıraktığı purosundan dumanlar tüterken, koyu gölgeler ikinci bir deri gibi üzerine yapışmış halde buldu. Odaya şimdi konuşabileceklerini düşünerek gelmişti. Ancak adam onu sadece yere sürüklemiş, geceliğini çekip çıkarmış ve günlerdir ilk kez vücudunu kullanmıştı. Onun kollarında zevk bulmuştu ama onu yatağa onsuz geri gönderdiği için hiçbir yardım alamamıştı. Üşümüştü, yalnız ve kafası karışmış bir halde yatağa uzanmış, adamın sabah tuvaleti için odalarına dönmesini beklemişti. Ancak uyandığında onun yine gittiğini ve bu kez uşağını geride bıraktığını gördü. Seyis ona, efendinin arabasını Kincardineshire'a yapılacak bir yolculuk için hazırlamak üzere şafaktan önce uyandırıldığını söyledi.

Bu gerilimden bıktığına karar vererek, erkek kardeşi ve baldızına Kincardineshire'a kendi seyahatini gerçekleştireceğini bildirdi.

Kahvaltıda planlarını anlatırken Niall, "Hart böyle olduğunda onu yalnız bırakmak en iyisi, bunu en iyi sen bilirsin, genç kız," dedi.

Olivia kocasına ters ters baktıktan sonra Daphne'ye sempatik bir bakış attı. "Elbette onun peşinden gideceksin. Eskiden olduğu gibi herkesi dışlayamayacağını öğrenmeli. Sorun her neyse, en azından ayrıntıları önce karısıyla paylaşmalı."

"Peki Hart'onun peşinden tek başına geldiğini anladığında ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini düşünüyorsun?" Niall tek kara kaşını kaldırarak meydan okudu.

Daphne, "Bu benim almak istediğim bir risk," diye karşı çıktı. "Ben gidiyorum."

Niall ağır bir iç çekiş ve gözlerini devirerek masadaki yerinden kalktı. "O zaman ben de seninle geliyorum. Tek başına kaçmana izin verdiğim için beni öldürür ve senin korunduğunu bilmek beni daha iyi hissettirir."

Daphne ona geniş bir gülümseme verdi, ona eşlik ettiği için rahatlamıştı. Her ne kadar bunu tek başına da memnuniyetle yapabilecek olsa da, yanında büyük, güçlü İskoç'la ne kadar güvende olacağını inkâr edemezdi.

"Charlotte için endişelenme," dedi Olivia. "Ben ona göz kulak olurum. Sen de kız kardeşime göz kulak ol, Niall."

"Elbette, *mo gradh*," diye mırıldandı, alnını öpmek için başını eğdi. "Hemen sana döneceğim. Çocukları benim içinöp."

"Yapacağım."

"Peki o zaman," diye tersledi, kara gözleri kızgınlık ve boyun parlıyordu. "edelim mi?"

Yolculuk için giyinmek üzere koridorda ayrıldılar ve yarım saat sonra ahırda buluşmak üzere sözleştiler.

Daphne hızlıca erkek kıyafetlerini giydi; eski bir pantolon, gömlek, yelek ve çocuk eldivenleriyle sıcak tutan bir palto. Saçlarını örerek bir şapkanın altına sakladı ve ilk bakışta genç bir erkek gibi görünmesini sağladı. Palto kıvrımlarını gizleyecek, Adam'ın ona verdiği inci kabızalı tabanca da onunla uğraşmaya cüret edenleri uzak tutacaktı. Ona ateş etmeyi kendisi öğretmişti, elinin sağlamlığı ve gözlerinin keskinliğiyle gurur duyuyor gibiydi. Niall'ın da benzer şekilde silahlanmış olacağını biliyordu ama onun korkutucu yönünün haydutlara ve hırsızlara karşı iyi bir caydırıcı olacağından şüpheleniyordu. Yanına az miktarda erzak almış ve bunları atının heybesine yerleştirmişti. Atlarını hazırladıktan sonra yola koyuldular, Niall yamaçtan aşağıya ve Dunnottar'dan uzağa doğru ilerliyordu.

Soğuk ve ısırmacı rüzgar giysilerinin kenarlarını çekiştirip yüzünü yakarken, Daphne gözlerini uzaklara dikti

uzaklaştı ve onu saran korkulara teslim oldu. Adam ne saklıyor olabilir? Adam'ın yanına varıp içini rahatlatmasından memnun . Çünkü bu kesinlikle onun mülküyle ya da işiyle ilgili, sadece dikkatini gerektiren bir meseleden başka bir şey değildi. Ama zaten Daphne'yle böyle şeyleri konuşmaktan hiçbir zaman kaçınmamıştı. Aslında onunla sık sık düşüncelerini ve fikirlerini konuşur, anlamadığı şeyleri sabırla açıklar, bildiği şeyler hakkında da fikrini sorardı. Peki, bu gizlilik neden?

Belki de onu meşgul eden iş meseleleri değil, başka bir kadındır.

Alçakça bir düşünce, o daha aklına gelmeden kök saldı. aklından çıkaramadı. Bu düşünceyi saçma bulmaya çalışsa da, Daphne kocasının tuhaf davranışları için başka bir neden düşünemiyordu. Kocasını hiçbir zaman yalan söyleyen ya da ondan bir şeyler saklayan biri olmamıştı; her şeyi olduğu gibi sunuyor ve ona kabul etmekten başka seçenek bırakmıyordu. Kim ve ne olduğundan utanmayan bir adamın acımasızlığı böyleydi. Şu anki davranışı ise alışkın olduğunun tam tersiydi, bu da artan şüphesinin sebebiydi.

Adam'ın Kincardineshire'ın bir köşesine gizlenmiş bir eve kaçtığını ve orada meçhul bir fahişeye her türlü pisliği yaptığını düşünelleri dizginleri sıkıyordu. Çenesi öylesine sıkılmıştı ki dişleri ağrıyordu. Neredeyse iki yıldır onun karısıydı ve bir kez bile kendisine sadakatsizlik ettiğinden şüphelenmemişti. Ne Dunnottar'da bu kadar çok zaman geçirdiğinde, ne de onun kalçalarının arasında olmaya doyamamış gibi görüldüğünde.

Ama sonra... Charlotte'un doğumundan önceki ve sonraki haftalarda ona dokunmasına izin verilmemişti. çocukla birlikte artarken katlanmak zorunda kaldığı kısıtlamalar vardı. O ona şaplak atmamıştı,

Onu yatağa bağlamış ya da ikisine de böylesine haz veren o nefis ahlaksız şeylerden herhangi birine maruz bırakmıştı. Onun ve Charlotte'un güvenliği her şeyden önce aklındaydı ve doğumdan sonra iyileşene kadar ellerini ondan uzak tutmaya kendini zorlamadan önceki son birkaç ayda düpedüz nazik davranmıştı.

Elbette, onun kollarında parçalanmayacağından emin olduktan sonra, yine o acımasız, talepkâr haline dönmüştü. Doktorun karılık görevlerine devam edebilecek kadar iyi olduğunu bildirmesinden sonraki ilk birkaç gece onu o kadar sert ve uzun süre becermişti ki, sonrasında güçlkle yürüyebilmişti. Vücudundaki değişikliklerden zevk alıyor gibiydi ve ona gerçekten istediği şekilde sahip olmayı ne kadar özlediğini söylemişti.

Ama o uzun bekleme ve isteme haftaları ne olacaktı? Kocasını doymak bilmez iştahlı bir adamdı ve tutkuları çok yüksekti. Ona tekrar sahip olana kadar beklemekten bıkmadığını ve bu arada ihtiyaçlarını karşılayacak başka birini bulmadığını kim söyleyebilirdi? Ya böyle bir kadın bulmuş ama Charlotte'un doğumundan sonra onunla ilişkisini bitirmek istememişse?

Daphne kendini geçen yılı düşünürken buldu; Dunnottar'a geliş gidişlerini hatırlıyordu. Böyle bir şeye ihtimal vermezdi ama şimdi düşününce, Kincardineshire'da bir metresi saklamasının ne kadar kolay olacağını fark etti.

Gözleri yaşardı ama Niall sorsaydı, sadece soğuktan ve rüzgârdan olduğuna yemin edebilirdi. Ancak, Adam'ın kendisinden herhangi bir parçayı başka bir kadına verdiğini düşündükçe göğsündeki sızı dinmiyordu. O kadar tamamen ona aitti ki, başka birinin ona sahip olabileceği düşüncesine katlanamıyordu - en basit şekilde bile.

*Lütfen, Adam, bunun doğru olmasına izin verme...
lütfen...*

Sessiz yakarış zihninde yankılanırken, Daphne'nin aklına bunun doğru çıkması halinde ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığı geldi.

"M'LAIRD... GERİ DÖNDÜNÜZ."

Adam, geniş ve umut dolu gözlerle kendisine bakan kadının başucundaki kaba sandalyeye çöktü. Burası bir zamanlar yasadışı randevular için bulunduğu oda olmasa da, çok da farklı değildi. Çıplak duvarlar, ince perdeler ve sade mobilyalar kasvetli bir ev oluşturuyordu; tıpkı odanın bu kısmını daha küçük başka bir alandan ayıran yıpranmış paravan gibi. Şu anda yalnızdılar. Adam üstü başı perişan kadına bakarken, içi çalkantılı düşünce ve duygu girdabına dönüştü. Öfke, umutsuzluk, pişmanlık, üzüntü.

Evet, parçalayan diğer tüm duyguların altında korku yatıyordu, çünkü Daphne nerede olduğunu ve neden geri döndüğünü bilirse... ne yapardı? Ne yapardı? Onunla tanıştığından beri ilk kez, küçük güvercininin ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini tahmin edemediğini fark etti ve bu oldukça tedirgin edici bir farkındalıktı. Açıklayacak, ona söyleyecek o kadar çok şeyi vardı ki. Ona her kelimeler boğazında kor gibi yanıyordu ama sonra korku yeniden alevleniyor ve kendini bunu yapamaz halde buluyordu.

Adam kendi kendine Daphne'ye gerçeği söylemeye hazır olmadığını çünkü çözülmemiş çok şey olduğunu söyledi. Evet, mesele buydu. Eğer tüm bu olanları kendi kendine anlamlandırabilir ve ne olması gerektiğine karar verebilirse, eve net bir planla dönebilirdi. Sonra da karısına her şeyi anlatacaktı. Dinlemesini isteyecek, gerekirse onu yatağa zincirleyecek ve bu yüzden kendisinden nefret etmesine izin vermeyecekti. Onun kalbine ve hayatına zorla girmişti. Ona kendisini sevdiğini itiraf ettirmiş ve

Karısı. Onun sıradan erkekler gibi olmadığını, kendisinden bu kadar çok şey talep edeceğini bildiği halde bunu istemişti, onu istemişti. Reddetmek için çaresizdi, çünkü hayatında ne kadar çok trajedi yaşamış olursa olsun, en ezici darbeye maruz kalmaya hazır değildi. Onu şimdi kaybederse lanetlenecekti.

"Karın nerede biliyor mu?"

Kadının derin, boğuk sesi ve kalın İskoç brogue'u bir zamanlar omurgasına ısı göndermiş ve horozuna dikkat etmesini emretmişti. Şimdi ise çok yumuşak ve zayıftı, hastalığı yüzünden harap olmuştu. Eskiden parlak yeşil olan gözleri donuk ve cansız, dudakları ince ve çatlamıştı. En fazla beş yirmi yaşındaydı ama şimdi iki kat daha yaşlı görünüyordu. Beyaz-sarı saçları seyrelmiş ve parlaklığını kaybetmişti, vücudu ise artık bir deri bir kemikten ibaretti. Yaşadığı genelevin madamından aldığı mektup onu oldukça hazırlıksız yakalamıştı. Eski sevgilisinin durumu hakkında uyarılmıştı ama onu böyle bir halde görmeye hazırlıklı değildi.

"Hayır," diye yanıtladı. "Ve şimdilik böyle kalmasını tercih ederim. Sen ve ben... konuşacak çok şeyimiz var, kedicik."

Başını salladı, gözleri sulanmaya başlamıştı. Yatağının üzerinde duran kirli mendil yığınının arasından bir mendile uzanarak burnunu sildi ve sarı balgamlı bezi çekti. Adam irkildi ve ona kendi mendilini uzattı. O bir kare monogramlı ketenin geldiği yerde daha fazlası vardı ve kadının buna şiddetle ihtiyacı vardı.

"Ne zamandır hastasın?" diye sordu, kadın iç çekerek yastıklarına geri döndüğünde.

Onun hayatına yeniden girmesi karşısında, Kincardineshire'a onun çağrısı üzerine ilk kez ne zaman geldiğini soramayacak kadar şaşkındı.

"Ah, bir yıl oldu," diye omuz silkerek cevap verdi, ince bedeninden sarkan bir kombinezonun içinden soluk, kemikli bir omuz ortaya çıktı.

Adam inanamayarak başını salladı. "Neden beni daha önce çağırmadın?"

"Geleceğinizi düşünmemiştim... evde bir kontes ile yeni bir baba..."

"Lanet olsun," diye homurdandı, yumruğunu bir kalçasına vurarak. "Bana söylenmeliydi. Umursamayacağımı mı sandın?"

Kadın ona sıkı bir gülümseme verdi ama bu gülümsemede mizah yoktu. "Uzun zamandır beni umursamıyordunuz, lord. Beni sevdiğinizi falan düşündüğümünden değil. Ama bir zamanlar bana karşı çok tatlıydın, biliyorum. İhtiyacın olan şeyi sana verebilecek tek kişiydim.. ve bu şekilde yararlı olmayı bıraktığımda, beni bir daha hiç düşünmedin."

Kadının suçlamaları öfkesinin ve kafa karışıklığının alevlerini daha da körükledi ve boğazından sert bir hırıltı koptu. "Seni düşünüp düşünmediğimin bir önemi yok. Durumunun ne olduğunu bilmeseydim sana nasıl yardım edebilirdim? Kurtulmuş olabilirdin. Bir doktorunuz, bir hizmetçiniz, yaşayacak rahat bir yeriniz olabilirdi-"

"Beni lanet olası bir metres gibi nerede tutacaksın?" diye meydan okudu, öksürük kriziyle mücadele ederken sesi giderek inceliyordu. "Peki.. kontesiniz bu konuda ne derdi?"

Adam kaşlarını çattı, kadının haklı olduğunu fark etti, lanet olsun ona. "Neden şimdi? Neden beni çağırmak için neredeyse ölene kadar bekledin?"

Tutmaya çalıştığı öksürükler şimdi ortaya çıkıyordu, vicdanını sızlatan ve acıma duygusunun sızmasına izin veren kaba havlamalar ve gurultular. Yatağının kenarına tünedi, bir kolunu onu desteklemek için kullandı ve o mendiline doğru nefes alıp verirken sırtını ovdu. Omurganın her bir düğümünü ve her öksürükte genişleyen ve esneyen kaburgalarının narin kemiklerini hissedebiliyordu. Sonunda gözleri kızarmış ve sulanmış bir halde ona baktığında, Adam onun bakışlarındaki çaresizliği görebiliyordu.

"Senden istediğimi yapacak mısın?" diye fısıldadı, sesi sert ve boğuktu. "Tek istediğim bu, lord. Eğer bunu kalbinde bulabilirsen-"

"Elbette yapacağım," diye araya girdi ve onu susturmak için hafifçe salladı. "Bu yüzden geri geldim."

Rahatlayarak ürperdi, gözlerini kapadı ve ona doğru eğildi. Uzuvarı yorgunluktan ağırlaşmıştı ve hastalık ve ölüm gibi kokuyordu. Bu kokuyu iyi tanıyordu; annesi ölüm döşegindeyken, sonra da Olivia'nın annesi kendi hastalığına yenik düştüğünde bu kokuyla karşılaşmıştı. Yine ölüm, onunla birlikte odada kalmıştı. Bu, Adam'ın şimdiye kadar alışmış olması gereken bir şeydi, ama anlaşıldığı üzere, ölümle yüz yüze gelmek her zaman olduğu gibi omurgasında aynı soğuk yaratıyordu.

"Teşekkür ederim, lordum," diye fısıldadı, zayıf bir eliyle onun yelegine tutunarak. "İstediğim şeyin kolay olmayacağını biliyorum. Hanımefendi karınız bu yüzden sizden nefret edebilir."

Başını salladı, aynı düşünceyle uzlaşırken başı dönüyordu. Bu sır çıktığında Daphne ondan nefret edebilirdi. İçine kapanık geçirdiği onca gün boyunca bu tek düşünceyle boğuşmuştu. Kendi kendine hiçbir şeyin küçük kaybetmeye ya da yeni ailesini yok etmeye değmeyeceğini söylemişti ama bu... yapılması gerekiyordu.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Şimdi gitmeliyim, ama yakında döneceğim. Endişelenme, kedicik. Ben sözümü tutarım."

Adam ayağa kalkınca sırtıttı, yavaşça sırtını hafifletti ve örtüyü çenesine kadar çekti. "Biliyorum, lordum. Her zaman yaptınız."

Ona doğru son bir kez acımasızca baktıktan sonra odadan çıktı. Kaba kapıların sıralandığı dar koridorda hızla ilerlerken elleri titriyordu. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, ölümün kokusundan ve şu anda karşı karşıya olduğu şeyin kaçınılmazlığından uzaklaşmak için çaresizdi. Söz verdiği göre artık bundan kaçış yoktu.

Önümüzdeki birkaç gün içinde, ya ailesini mahvedecek ve karısını kaybedecekti, ya da en iyisini yapmanın bir yolunu bulacaktı.

imkansız bir durumdu. Her şey söylenene ve yapılane kadar hangisinin bilemezdi.

Gecenin içine dalarak derin bir nefes aldı, ciğerleri soğuk gece havasının çekimiyle yanıyordu. Gümüş puro kutusunu bulmadan önce bir süre ceketinin cebini karıştırdı. Bir kibriti yeterince hızlı yakamadı ve ilk nefesini aldığı anda rahatlayarak mırıldandı. Dumanın güzel kokusu hastalık kokusunu yok etti ve kanında yarattığı karıncalanma onu neşelendirdi.

Evde karısıyla birlikteyken, her zaman ondan medet umardı. Karısı onu asla reddetmez, Adam'ın onun kalçaları arasına sıkışmışken şeytanlarından kaçmasına izin verirdi. Ama bu, onun yatağında kaçamayacağı bir sorundu. Bununla yüzleşmesi ve başa çıkması gerekecekti, muhtemelen bunca yıllık acıdan sonra bulduğu mutluluğa zarar verecekti.

Olivia artık yerleşik ve mutluydu, bu da onu rahatlatıyordu. Beş uzun yıl boyunca kendini onun adına intikam almaya adanmış ve kız kardeşi ile en iyi arkadaşının birlikte harika bir hayat sürmesini sağlayarak her şeyi sona erdirmişti. Şimdi, her zaman yaptığı gibi doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapacaktı.

Daphne köşeden bakarken nefesini tuttu ve kocasının geniş sırtının merdivenlerden aşağı doğru kayboluşunu izledi. Arkasında , Niall hareketsiz ve sessiz kaldı, kar kokusu ve soğuk gece havası hala paltosuna yapışuyordu. Dişlerini ağrıyana kadar sıktı, bakışları adamın az önce çıktığı odanın kapısına kaydı. Onu hanından itibaren takip etmişlerdi.

-Sık sık gittiği bilinen bir yerdi. Gittiği yerin Kincardineshire'in kenar mahallelerinde köhne bir genelev olduğu ortaya çıkınca çok şaşırmıştı.

Karanlık merdiven boşluğunda kamburlaşp, adamın sanki oranın sahibiymiş gibi kapıyı açmasını ve hiçbir şey söylemeden içeri girmesini iri gözlerle izlerken şaşkınlığı öfkeye dönüşmüştü. Bir saattir içerideydi ve diğer taraftan hiçbir ses duyulmazken, Daphne'nin zihni içeride neler olabileceğine dair düşüncelerle dolup taşıyordu.

Başka ne kanıta ihtiyacı vardı ki? Doğruca bu kapıya gelmesi ve izin almadan içeri girmesi ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Burası bir genelevdi ve kocası genelevdekilerin gözdesi olmuştu.

burada yaşıyan ve çalışan fahişeler. Onu ne sıklıkla ziyaret etmişti? Artık onun yatağını Daphne'ninkine mi tercih ediyordu?

Niall'ın ağır eli kızın omzuna düştü ve kız başını kaldırdığında Niall'ın gölgeli yüzünün asık olduğunu gördü. "Bu mantıklı değil, kızım. Hart'ı tanırım, o asla-"

"Asla ne?" diye tersledi. "Evde onu bekleyen bir karısı varken geneleve gitmez mi?"

Niall içini çekti ve başını salladı. "O bir yalancı ya da zina yapan değil. Bunu daha iyi bilmen gerekirdi."

Diğer adamı yakasından dişleri kırılana kadar sarsmak istedi. Bunun yerine ellerini yumruk yaptı ve ona ters ters baktı.

"Başka ne açıklaması olabilir ki? Son zamanlarda çok ketum davranıyordu ve ben de onu buraya kadar takip edip buldum..."

Kayınbiraderi onun omuzlarından tuttu, koyu renk gözleri yoğun bir kararlılıkla onunkilere dikildi. "Neye benzediğini biliyorum ama Hart'a kendini açıklaması için bir şans vermelisin."

"Ve ona yalan söyleme şansı mı verelim? ."

Adam'ın elinden kurtulup koridora fırladı, Adam'ın gittiğinden ve geri gelmeyeceğinden emindi. Onunla daha sonra yüzleşecekti. Şimdilik, gerçek o kapının arkasındaydı ve Daphne onu keşfedene kadar buradan ayrılmayacaktı.

"Daphne!"

Niall'ın ricasını duymazdan gelerek kapıyı çalmadan açtı ve eşikten içeri adımını attı. Adam'ın kendine özgü sedir ve duman kokusuna karışan seks ve ucuz parfüm kokularının saldırısına uğramayı bekliyordu. Adam'ın kokusu kesinlikle mekanda kalırken, diğer beklenen kokular belirgin bir şekilde yoktu. Bunun yerine, kendini ter ve kokuşmuş kustumuk kokusunun yanı sıra, hastalık ve enfeksiyonun kusursuz tınısı karşısında öğürürken buldu.

Sırtarak paralarını sayan ya da Adam'ı bacaklarının arasından yıkayan bir fahişe yerine, Daphne bir buldu.

Yıgınla yatak örtüsü ve bir düzine lekeli mendilin altına gömülmüş bir kadının zavallı, bir deri bir kemik kalmış kocakarısı.

Doğrulup gözlerini kocaman açarak Daphne'yi içine çekti, irisleri hoş bir deniz köpüğü yeşiliydi. Bir zamanlar çok güzel olmalıydı ve bunun izleri hâlâ mevcuttu; çıkıntılı kemiklerin üzerine gerilmiş hayalet gibi bir cildin altında gömülüydü. Sağlıklı bir diyetle dolgunlaşan cildinin altında kemik yapısının açılırları mükemmel olurdu ama bu kadın neredeyse hiçbir şey kalmayacak kadar zayıflamıştı. Beyaz altın rengi saçları başının üzerinde kaba bir yuva oluşturmuştu.

Daphne duraksadı, haklı öfkesi hızla ölüyordu. Söylenmesine gerek kalmadan, bu kadının yavaş yavaş ölmekte olduğunu görebiliyordu. Kocası bu zavallı kemik yığının ve solgun teni arzuluyor *olamazdı, değil* mi? Hayır... alışılmadık zevkleri olsa bile, Daphne onun *o kadar* ahlaksız olmadığını biliyordu.

temizleyerek çenesini kaldırdı ve diğer kadının bakışlarını üzerinde tuttu. "Özür dilerim. Birini arıyordum ama yanıldığımı şimdi anlıyorum."

"Leydi Hartmoor, sanırım?" homurdandı kadın, sesi kâğıt gibi ince ve haraptı.

Daphne'nin kaşları birbirine çarptı. "Birbirimizi tanıyor muyuz?"

Kadın kuru bir homurtu çıkardı ve mendillerinden birine uzanırken başını salladı. "Hayır, ama ikimiz de *onu* tanıyoruz, değil mi?"

bu kadına acımasına rağmen Daphne'nin öfkesi yükseldi
Tekrar ilerledi ve parmakları avuçlarının içinde sıkıca kıvrıldı. "Peki kocamı nereden tanıyorsunuz?"

Çelimsiz yüzünde muzip bir sırıtış belirdi. "Senden önce, onun dikkatini bir andan daha uzun süre çeken tek kadının ben olduğumu biliyorum. Onun acımasız, güzel bir adam olduğunu biliyorum, o seni sevmese bile sevmekten başka bir şey yapamazsın. Onun tarafından yönetilmenin ne demek olduğunu biliyorum."

Daphne sanki karnına bir yumruk gibi hissetti ve tek bir kelime bile edemedi. Demek bu kadın Adam'ı yakından tanıyordu. Bu onu şaşırtmamalıydı. Hart onunla evlenmeden önce bir aziz değildi.

O daha tutarlı bir düşünce oluşturmamadan, Niall'ın ağır ayak sesleri arkasından duyuldu. Şok olmuş gibi bir ses çıkardı ve tökezleyerek onun yanında durdu. Daphne'nin önlerindeki kadını görünce inanması gerektiği gibi o da inanmaz görünüyordu.

"Fiona?"

Daphne Niall'a bakarken kaşlarını çattı. "Bu kadını tanıyor musun?"

"Evet. Edinburgh'da bir genelevde yaşar ve çalışırdı. Bu konuda bir şey düşünme, kızım. Adam seninle tanışmadan çok önce onunla ilgilenmeye başlamıştı. Yıllardır ona elini bile sürmedi."

Bu onu sadece biraz daha iyi hissettirdi. "O zaman burada ne işi vardı?"

"Onu ben çağırdım," dedi Fiona, sanki bundan gurur duyuyormuş gibi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle dudaklarını gererek. "Ona öleceğimi söylediğimde aceleyle koşarak geldi."

Daphne, sanki duvarlar konuşup mevcut gizeme ışık tutabilirmiş gibi odaya göz gezdirirken şaşkınlık ve dehşet içindeydi. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

"Onu neden çağırdın?" Niall sordu. "Nasıl görüneceğini bilmen - Hartmoor Kontu, eskiden yattığı bir fahişeyi ziyaret etmek için geliyor."

"Ben onun için sadece bir fahişe değildim," diye karşı çıktı Fiona, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ben onun arkadaşıydım... babası ona çok sert davrandığında başvurduğu kişiydim."

Niall alay etti. "Onun için birkaç saatlik bir eğlenceden daha fazlasını ifade ettiğini düşünerek kendini kandırma. Şimdi hanımefendiye bilmek istediği şeyi söyle. Kont neden buradaydı?"

Daphne ona minnettar bir bakış attı, çünkü hâlâ hantal diliyle mücadele ediyordu. Fiona'nın cevabı şuydu

başka bir sesin odanın içinde süzülmesiyle kısa kesildi.

"Maw? Neler oluyor? Bağrıışmalar duydum."

Döşeme tahtalarının üzerinde hafif ayak sesleri duyulduğunda Daphne kaskatı kesildi ve yatağın yanına koşan küçük bir çocuk belirdi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, Daphne sadece incecik vücudunu ve Fiona'nınki gibi parlak, beyaz, altın rengi saçlarını seçebildi. Paçavralar içindeki küçük beden fahişenin açık kollarına düştü.

Genç yaşında bile, kalın İskoç çapağının altında sesi çakıllı bir nitelik

Daphne omzunun üzerinden odanın bu bölümünü diğerinden ayıran küçük bölmeye baktı. Bölme kenara itilmişti ve arkasında çarşafı dağılmış küçük bir tekerlekli yatak duruyordu; genç bir çocuğun bir fahişenin evinde saklanarak uyuması için acınacak bir yerdi.

"Her şey yolunda, *mo chroi*," diye mırıldandı Fiona, parmaklarını çocuğun saçlarında . "Annemin ziyaretçileri varmış, hepsi bu. Gel, iyi bir çocuk gibi ayağa kalk ve sana bir göz atmalarına izin ver. Hanımefendi büyük bir kontes, biliyorsun. Terbiyeli olmayı unutma."

Çocuk doğruldu ve dönerek yüzünün tam görüntüsünü ona sunduğunda Daphne'nin dizlerinin bağı çözüldü. Uzun boyluydu ama oldukça çelimsizdi, sanki hayatı boyunca hiç yeterince yemek yememiş gibiydi. Açık teni ve neredeyse beyaz saçları Fiona'dan miras kalmış olsa da, geri kalanı o kadar tanıdıktı ki Daphne'nin gözlerini yaşarttı.

O alnın çıkıntısını ve o aristokrat burnun eğimini biliyordu. O inatçı çene ona pek çok kez meydan okurcasına bakmıştı ve o dolgun, biçimli dudaklar her türlü gülümsemeyi, dudak bükmeyi, sırıtmayı ve hırlamayı yapabiliyordu. Duyduğu seste bile bir aşinalık vardı ve Daphne şimdi, çocuk daha arkasını dönmeden bunu bildiğini fark etti.

Ama Daphne'nin teyide ihtiyacı olsaydı, çocuğun gözlerine baktığında bunu bulurdu. Çocuk ona

sert ve beceriksiz bir şekilde eğilirken, gözleri yeşil ve altın sarısı renkte parlıyordu ve kenarlarında koyu kahverengi bir kenar vardı.

Bunlar kocasının gözleriydi.

"Hanımefendi," dedi çocuk, bakışları açık bir merakla onun üzerinde geziniyordu - sanki daha önce fahişe olmayan bir kadın görmemiş gibi.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Niall onun yanından, sesinde ağır bir hayranlık vardı.

Daphne'nin bakışları, gözlerinde teslimiyetle onu izleyen Fiona'ya kaydı.

"Laird sana kendisi söylemek istedi. Ama onu gördünüz, artık saklamanın bir faydası yok. Bu Ian, oğlum. *Hartmoor*'un oğlu."

ADAM HAN ODASINDAKİ OCAĞIN YANINDA OTURUYORDU, AĞIR GÖZLERİ Gözleri odaklanmamıştı, kol ve bacakları göğsüne ağırlık yapan organ kadar ağırdı. Gün doğduğunda harekete geçmesi gerekecekti; Dunnottar'a dönmeden önce yapması gereken çok şey vardı. Döndüğünde de Daphne'yle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Kaçmak için oturup kendini unutturacak kadar içmek ona göre değildi. Sorunlarına doğrudan saldıran bir adamdı. Babasının öldüğü ve kendisini Hartmoor'un yeni Kontu olarak bıraktığı haberi üzerine Büyük Tur'dan aceleyle dönmemiş miydi? Kız kardeşinin tecavüze uğradığını, hamile bırakıldığını ve evlenmemiş anneler için bir akıl hastanesine atıldığını öğrendiğinde, onu geri almak için hemen gitmemiş miydi? Ardından gelen beş yılı bu olayla ilgisi olan herkesi yok ederek geçirmemiş miydi?

Peki, neden şimdi burada oturup uyuşuk bir şekilde konyak içiyor ve kendi suçluluğu ve utancı içinde yuvarlanıyordu? Şehrin öbür ucundaki genelevde yaşayan ve annesi ölmek üzere olan bir çocuk vardı. Hiç babası olmamış ve muhtemelen yokluğu ve ihmali yüzünden Adam'ı hor gören bir çocuk. Eğitimsizdi ve

yetersiz besleniyordu, acınacak bir manzaraydı. Bir dadiya, mürebbiyeye ve nihayetinde Eton'a gönderilecekse bir özel öğretmene ihtiyacı olacaktı. Hasta olmadığından, yetersiz beslenmediğinden, iskorbüt, bit ya da herhangi bir kötü hastalıktan muzdarip olmadığından emin olmak için bir doktor tarafından muayene edilmesi gerekecekti. Bir yatak odasına, giysilere, kitaplara, oyuncaklara, bir çocuğun sahip olması gereken ama hayatı boyunca mahrum bırakıldığı her şeye ihtiyacı olacaktı.

Ev diyebileceği bir yere ve ona bakacak bir babaya ihtiyacı olacaktı.

Asılı onun Kafa ve izin vermek ve
KONYAK Parmaklarının arasından sürahi sarkan
Adam, kıvrılıp bükülen düşünceleriyle savaşıyor, onları bir düzene sokmak için elinden geleni yapıyordu. Bu gece kendini iyice uyuşturacak ve çalkantılı duygularının gününü gün etmesine izin verecekti. Ama sabah olduğunda, eve, karısının yanına dönebilmek için mümkün olduğunca çabuk bir eylem planı hazırlayacaktı. Karısı, ki onu öldürmek istemesi daha muhtemeldir. Öpücük onu bir kez o söyledi onu ve Gerçek. Bu oldu artık kaçınılmazdı. Çocuğa bir söz vermişti ve bu Fiona'ya verdiği sözden daha önemliydi. Ian'ı bölmenin arkasındaki köşesine göndermeden önce harap genelev odasında dururken, çok benzeyen gözlere bakmış ve içinde bir şeylerin değiştiğini hissetmişti. Bu, buruşmuş, soğuk kalbinin, sadece birkaç kişi için ayırdığı sert ve koruyucu alanda delikanlıya yer açmasıydı. Daphne. Charlotte. Oliva, Niall ve onların çocukları. Başka kimseye yer yoktu, bu insanları her ne pahasına olursa olsun koruyacak ve geçimlerini sağlayacaktı. Ama tam o sırada, güçlü bir tremor çocuk için yeterince yer açmıştı. Oğluna. "Senin için geri geleceğim," demişti. "Sen benim oğlumsun, Ian. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Delikanlı gözlerini kısmış ve temkinli bir şekilde ona baktı ve başını salladı.

"Bu, bir sonraki yemeğinizin nereden geleceği ya da yemeğinizi yedikten sonra ne yapacağınız konusunda asla endişelenmenize gerek kalmayacağı anlamına geliyor.

annem gitti. Bu, bir daha asla hiçbir şey için endişelenmenize gerek kalmayacağı anlamına geliyor."

Ian bu sözlerle pek rahatlamış görünmüyordu ve Adam onu suçlayamazdı. Altı yıl boyunca annesinden ve erkeklerin annesinin bedeninden yararlanmak için para ödediği genelevlerdeki küçük odalardan başka bir şey bilmemişti. Adam da bir zamanlar o adamlardan biriydi ve delikanlının ona güvenmek için hiçbir nedeni yoktu.

"Lanet olsun," diye homurdandı ve konyaktan uzun bir yudum daha almak için başını kaldırdı.

Başı dönüyor, damarları karıncalanıyor ve sıcaklık ortasına doğru yayılıyordu. Çocuğun güvenini kazanabilirdi ama bir oğul sahibi olmak karısına mal olabilirdi. Her ne kadar Ian'a babalık yapmak istese de, Daphne'nin kaybından sağ çıkamayacağının farkındaydı. Onu terk etmek bir zamanlar yapılacak en doğru şey gibi görünürken, ona tutunmayı seçmek her şeyi değiştirmişti. Doğduğundan beri ona acıdan başka bir şey vermeyen karanlık bir dünyada onun yıldızıydı. Onsuz karanlığa gömülecekti. Onunlayken hayvandan çok insandı, ama onsuz... insanlığından geriye kalanları da tümüyle bir kenara bırakabilirdi.

Kapı aniden açıldı ve Adam bir anda ayağa kalktı, konyak şişesi bir gümbürtüyle yere düştü. Daphne kapı aralığını doldururken ve Niall da onun arkasında dururken Adam tepeden tırnağa gerildi. Karısı şaşkınlıkla ona bakarken, Niall'ın bakışlarında acıyan bir ifade vardı. İçkinin etkisindeki zihninin onları burada görmenin şokunu sadece bir an sürdü.

Karısı erkek kıyafetleri giyiyordu. Ona ulaşmak için acele etmiş olmalıydı, bir araba getirmek yerine pantolonla ata binmişti. Karısının onu aramak için gelmiş olabileceği tüm nedenleri düşündükçe endişelenmeye .

"Küçük güvercin, burada ne yapıyorsun? Neyin var? Charlotte iyi mi?"

Çenesi titreyerek odaya girdi, elleri paltosuna sıkıca sarıldı. "Charlotte iyi... Dunnottar'da her şey yolunda. Seni buraya kadar takip ettim çünkü son zamanlarda çok ketum davranıyordun ve bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Ama bana söylemedin ve ben de bilmek zorundaydım..."

Kadının gözlerindeki bakış ve sözlerinin ima ettiği şey onu dehşete düşürdü. Niall'in yüzünde bir uyarı vardı. Adam'ın, Daphne'nin soruşturmasından ne gibi sonuçlar çıkardığını sormasına gerek yoktu. Eğer onu o genelevin yakınlarında bir yerde gördüyse, Adam en kötüsünü düşündüğü için onu suçlayamazdı.

"Sana asla sadakatsizlik etmedim," ve uzanıp kolundan tutarak onu kendine çekti. "Hiçbir şey görüldüğü gibi değil."

Soru soran gözlerle ona baktı, kaşları iyice çatılmıştı. "Bunu artık biliyorum. Ziyarete gittiğin kadını gördüm. Ceset olmasına yaklaşık iki gün var ve böyle bir şeyin sana çekici gelmeyeceğini biliyorum."

Daphne Fiona'yı görmüş ve onunla konuşmuştu. Kahretsin, bu hiç iyi değildi.

"Her şeyi açıklayabilirim, küçük güvercin-"

"Buna gerek yok. Ian'ı kendim gördüm. *Oğlunuzla* tanıştım."

Sinir ve öfke, midesindeki konyakla karışıp uçucu bir karışım oluştururken kolundaki tutuşu sıkılaştı. "Ona söyledim... sessizliğini korumalı ve haberi sana benim vermeme izin vermeliydi, işbirlikçi küçük fahişe."

"Çocuk kendini gösterene kadar bana hiçbir şey söylemedi. Zavallı kadın benim aniden ortaya çıkışımı açıklayamadı."

Onun diğer kolunu tuttu, içinde çalkalanan kargaşanın gücüyle titriyordu. O kadar çok dürtüye kapılmıştı ki ne yapacağını bilemiyordu. Onu kollarının arasına almak ve itaat etmesini emretmek istiyordu.

Bir öpücükle şok edici ifşaattan duyduğu üzüntüyü yok etti. Kendi acısını dindirmek için onu kullanmak istiyordu. Geneleve geri dönmek ve karısını üzdüğü için Fiona'nın boynunu sıkmak, sonra da oğlunu alıp gecenin karanlığında kaybolmak istiyordu.

Her şeyin Londra'daki balo gecesinde, mutlu bir karısı ve küçük, sevimli bir kızı olduğu zamanki gibi olmasını istiyordu. Her şeyin anlam kazandığı ve çekişmeli günlerin çok gerilerde kaldığı zamanlardaki gibi.

"En hafif deyiimiyle şok oldum," diye devam etti Fiona cevap vermeyince. "Fiona bana oğlunuzla birlikte son altı yıldır sefalet içinde yaşadığınızı, sizin ise kendinize yeni bir kontes bulup meşru bir aile kurmadan önce Londra'da gezip tozduğunuzu söylemekten büyük mutluluk duydu. Ona yanıldığını ve sana karşı böyle bir iftiraya inanacağımı düşünmesinin mümkün olmadığını söyledim. Seni tanıyorum Adam. En saygıdeğer erkek olmayabilirsin ama her zaman ilkeli biri oldun. Ailesini her şeyin üstünde tutan bir adam. Bu yüzden, bilerek bir piç doğuracağına ve ona bakmayı reddedeceğine ya da böyle bir sırrı benden saklayacağına inanmayı reddettim. Eminim onun varlığından bile haberin yoktu. Bunu ona söyledim ve buna inandım, Adam. Gerçekten. Ama o dedi ki... bana dedi ki..."

Cesaretle tuttuğu gözyaşları dökülmeye başlayınca titreyerek başını eğdiİlk kez, kadının gözyaşlarını görmek onu tahrik etmemiş ya da heyecanlandırmamıştı. Daha önce de onu ağlatmış ve tekrar bir araya getirmeden önce onu parçalara ayırmaktan zevk almıştı. Bu sefer her şey farklıydı. Bu kez, kızın böyle bir darbeden sonra onu tekrar bir araya getirmesine izin vereceğini düşünmüyordu.

"Daphne..."

"Bildiğini söyledi," diye fısıldadı, sesi ıstıraptan harap olmuştu. "Bunu bildiğinizi ve onu terk etmeyi seçtiğinizi. Anlat

bana yalan söylüyor, Adam. Bana bu ifşaat karşısında senin de benim kadar şaşırıldığını söyle."

Başını geriye doğru eğip ona baktı, yüzü kızarmıştı ve safir gözleri dipsiz havuzlar gibi parlıyordu. dolayı suçluluk duyan bir adam değildi. En azından Daphne kendini onun içine bu kadar derinden yerleştirene kadar hissetmemişti. Şu anda kendini yeryüzündeki en aşağılık piç gibi hissediyordu ve ona bunu yapmanın cezası olarak kendi kalbini paslı bir bıçakla oyabilirdi.

"Hart," diye tersledi Niall, Adama Daphne'yle odada yalnız olmadıklarını hatırlatarak. Arkadaşının gözleri kısılmış ve suçlayıcı bir şekilde ona dikilmişti. "Biliyor muydun?"

Niall'ı görmezden gelerek dikkatini tekrar, gözlerinde hem umut hem de korkuyla onu izleyen Daphne'ye çevirdi. Onu rahatlatmak çok kolay olmalıydı. Tek bir kelimeyle rahat bir nefes alarak Niall'ın kollarına düşecekti. Ona sarılacak, güven verecek ve hatta belki de işleri yeniden yoluna koymasına yardım edecekti. Karısına, kızına ve oğluna sahip olacaktı ve sonunda her şey olması gerektiği gibi olacaktı.

Ama küçük güvercinine hiçbir zaman isteyerek ya da bilerek yalan söylememişti ve şimdi de söylemeyecekti. O gerçeği hak ediyordu ve bunu ona vermek onu ne kadar mutsuz etse de, Adam'ın başka seçeneği yoktu.

Bir damla gözyaşını silmek için uzandığında kelimeler dilini yaktı. "Evet... Biliyordum."

Sanki adam ona gibi vücudu sarsıldı ve tüm gücüyle adamın elinden kurtuldu. Öfke, şaşkınlığını ve üzüntüsünü geride bıraktı ve kırık güvercin gözlerinin önünde intikamcı bir anka kuşuna dönüştü.

"*Tanrım*," dedi dişlerini sıkarak, bakışları onu alayla tararken. "Senin duygusuz bir orospu çocuğu olabileceğini biliyordum, ama asla hayal edemezdin... bunca yıl ve *sen*... nasıl *yapabildin*?"

İçinde bir şeyler çözülmeye başladı, zalim parmaklar tarafından çözülen bir iplik makarası gibi. Şu anda kendini sönmüş bir volkanın canlanması gibi hissederken, onu duygusuz olmakla suçlaması ironikti.

"Düşündüğün gibi değil," diye cevap verdi, ürkek bir dişi geyiği takip ediyormuş gibi ona doğru yavaş bir adım atarak. Yanlış bir hareket yaparsa kaçacaktı. "Ben... Niall, Tanrı aşkına, çık dışarı!"

Arkadaşı uzun bir sessizce onlara baktı, sanki konuşmak istiyormuş gibi görünüyordu. Adam elini yumruk yaptı ve neredeyse Niall'ın üzerine yürüyüp onu zorla odadan çıkarmaya hazırlandı. Karısına kendini açıklamakta yeterince zorlanacaktı. Ailenin geri kalanıyla yüzleşmek zorunda kalmadan önce Daphne'ye her şeyi anlatmayı umuyordu. Haberi kendisinin verme şansı zaten elinden alınmıştı. Onunla işleri yoluna koymak için mahremiyetinden mahrum bırakılamazdı.

Niall ağır bir iç çekişle başını salladı ve odadan çıkmaya başladı. "Ben içki odasında olacağım. Eve dönmeye hazır olduğunda beni almaya gel, genç kız."

Niall onları yalnız bırakırken Daphne ona bir bakış bile atmadı, oda ölüm sessizliğine gömüldü. Fırtına öncesi sessizliği sadece ateşin çıtırtısı bozuyor, turuncu ışık Daphne'nin sertleşmiş yüzünün yarısına gölgeler düşürüyordu.

"Fiona'nın anlattıklarını dinlemek için pis bir genelev odasında durdum," dedi, sakın kalmaya çalışırken sesi titriyordu. "Şimdi size de aynı fırsatı vereceğim."

"Fiona bir dönem benim sevgilimdi," diye başladı, elini dağınık saçlarında gezdirerek. "Büyük Tur için Edinburgh'dan ayrılmadan önceki aylarda."

"Evet, onunla birlikte olmak için kendini alçaltacağın tek fahişenin o olduğunu bana bildirmekten memnuniyet duydu."

"Böyle bir şey söyleyebilirdi. Gerçek şu ki, ondan önce düzinelerce kadın vardı ama bir tek ... ona yapmama izin verdiği şeyler için beni cezbetti."

"Bana yaptığın şeyler."

Çenesi sıkıştı ve tüm vücudu öfkeyle gerildi. Ona doğru ilerledi, karısına burada kiminle ve neyle uğraştığını hatırlatma dürtüsüne karşı koyamadı. Adam çenesini tuttuğunda kadın kaskatı kesildi, adam kadını bakışlarıyla buluşmaya zorlarken dokunuşu sert ve inatçıydı.

"O benim için asla yeterli olmadı. Sana kadar hiçbir kadın yeterli değildi."

Tutuşunu kırmak için başını çevirdi ve onunla etti. "Görünüşe göre bana olan saygınız dürüstlüğü de kapsayacak kadar geniş değil."

"Lanet , Daphne, sana yalan söylemedim!"

"Gerçeği saklamak yalan söylemek kadar iyidir ve bunu ikimiz de biliyoruz. Son altı yıldır -evli olduğumuz süre de dahil olmak üzere- Kincardineshire'da senin yüzüne, gözlerine, kanına sahip bir çocuğun dolaştığının bilincindeydin!"

"Emin değildim... Benim olduğundan emin değildim. Ben de size bunu anlatmaya çalışıyordum. Büyük Tur'dan döndüğümde, Fiona'nın piçinin haberi bana ulaştı. Edinburgh'daki genelevden atıldığına dair söylentiler dolaşıyordu ve o zaman çocuğun benden olabileceği aklıma geldi. Ayrılmadan hemen önce onunla birlikte olmuştum ve ayrıldığımda hamile olduğundan haberim yoktu. Edinburgh'a döndüğümde o gitmişti ve sorma şansım hiç olmadı. Ve doğruyu söylemek gerekirse, şüphelerim vardı. O bir fahişe, Daphne, ahlaksızlaştırıp terk ettiğim bir bakire değil. Edinburgh'daki erkeklerin yarısı o çocuğun babası olabilirdi."

Küçümseyici bir el salladı. "Senin hakkında bildiklerimi bildiğime göre mazeretin çok zayıf. Nereye gittiğini gerçeği ortaya çıkarmak senin için yeterince kolay olurdu. Bunu yapmamak için ne gibi bir nedenin olabilirdi?"

"Olivia!" diye bağırdı, sabrı tükeniyor ve çaresizliği onu ele geçiriyordu. Ona bir şeyler yapmalıydı.

anlamasını. Onun anlamasına *ihtiyacı* vardı. "Olivia benim sebebimdi! Onun kaybolduğu haberini aldığımda turdan eve dönüyordum. Yoksa aşağılık ailenin kız kardeşime ne yaptığını unuttun mu?"

İrkildi, bir eli sanki onun kadar hasta hissediyormuş gibi karnının üzerine geldi. "Bu ne cüret? Ailem Olivia'ya yapılanların bedelini defalarca ödedi. Ve sen babamın, amcamın ve erkek kardeşimin suçlarını yüzüme vurmanın senin yaptıklarını bir şekilde ortadan kaldıracağını mı sanıyorsun?"

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve boğuk bir hırıltıyla çekti. Kafa derisindeki acı, kontrolden çıktığını ve Daphne'nin ulaşamayacağı bir yere düştüğünü hisseden Adam'ı sakinleştirmek için çok az şey yaptı.

"Kız kardeşimi bulmakla, Edinburgh ve Kincardineshire'a ayak basmış her erkekle yatmış bir fahişeden bir piç doğurup doğurmadığımı anlamak arasındaki seçimde, gerçekten bir seçeneğim *olduğunu* düşünüyor musun? Olivia ya da bir fahişenin meçhul oğlu - beni bulmak ve babası olduğumu bilmemi sağlamak için hiçbir girişimde bulunmayan bir fahişe."

"Peki Olivia bulunup eve döndükten sonra ne oldu?"

Öyleydi senin intikam Yani çok daha fazla önemli Kendi kanından olan bir çocuğun bakımını sağlamaktan daha mı önemli?" "Evet, lanet olsun sana! Benim

için hiçbir şey kardeşini parça parça etmekten daha önemli değildi. Bunu yeterince sık söyledim, neden şimdi farklı bir

cevap bekleyerek bana sorduğunuzu bilmiyorum. Tek bir

öfkeyle onun peşinden gittim,

ve bunu tekrar yaparım!"

İnanamıyormuş gibi başını salladı, ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. "Artık Ian'ın var , senin olduğunu bildiğin halde, bana gerçekten pişman olmadığını söyleyebilir misin?"

"Burada benim adımla, unvanımla, parmağındaki yüzüğümle dururken bana böyle bir şey sorabilir misin? Yolumu bu şekilde seçmemiş olsaydım, sen asla benim olmazdın. Bana ait olduğun anlamına gelecekse, öldürmem, aldatmam, yalan söylemem ya da çalmam gereken herkesi ayaklarımın altına alırdım. Pişman değilim,

Daphne, sırf kendini daha iyi hissetmek için beni farklı düşünmeye zorlayamazsın."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra adamın bakışlarını kırdı ve görmeyen gözlerle onun ötesinde bir noktaya baktı. Omuzları sanki üzerlerine ağır bir yük gibi çöktü.

"Bu tür sözleri iltifat olarak kabul edeceğimi düşünüyorsanız beni hiç tanımiyorsunuz demektir... bana sahip olmak için kendi oğlunuzu seve seve terk edeceğinizi bilmek kibrimi okşayacaktır."

"Gerçekler beni sana iğrenç gösteriyorsa özür dilerim, ama her kelimesinde ciddiye dim. Bunun beni nasıl bir piç yaptığını anlamadığımı mı sanıyorsun? Kendi oğlumun hayatı boyunca babasız yaşadığını ve bunca zamandır bunu değiştirebilecek bir konumda olduğumu bilmekten yeterince suçluluk duymadığımı mı sanıyorsunuz? Olivia'nın iyiliği için yapılması gerekeni yaptığım için memnun olmama bu konuda vicdan azabı duyamayacağımı düşünüyorsanız yanı lıyorsunuz."

kararlı hem de onaylar gibi başını sallayarak kapı koluna uzandı. "Haklısın. Yanılmışım Adam... senin hakkında yanılmışım. Sen sandığım gibi bir adam değ ilmişsin."

Kadın odadan çıkmaya, onu terk etmeye çalışırken dişleri neredeyse kırılacak kadar sıkılmış tı. İçindeki yırtıcı hayvan onu kovalaması ve zapt etmesi gerektiğini fısıldadı, onu bu odaya geri sürüklemeli ve gitmesini yasaklamalıydı. Her zaman yaptığı gibi onu kendi iradesine boyun eğdirebilir ve evlendiği adamı kabul etmeye zorlayabilirdi. Onu uyarmış tı, değil mi? Ona aşkının acı veren, alan ve tüketen türden olduğunu söylemiş tı. Onu dinlememiş tı ve şimdi burada duruyorlardı.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz? Burada işimiz bitmedi."

"Eve gidiyorum," dedi, yüzü yorgunluk ve gerginlikle çizilmiş tı. "Niall beni Dunnottar'a geri götürece k."

Ben... Ben burada seninle kalamam, Adam. Bu şekilde olmaz. Çok kızgıyım."

Parmakları zonklayan nabızlarla sıkılıp açıldı, vücudu bilenmiş ve kovalamaya hazırdı. Acımasız bir niyetle peşine düşmeden karısının kendisinden kaçmasına asla izin vermemişti. Ancak, karısının kendisinden uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu fark etti. için şartlar ile ne vardı sadece olmuştur ortaya çıktı. Adam eve döndüğünde barışmaya hazır olabilmek için acısını tek başına dindirmesi gerekiyordu. Eskiden olsa reddedildi onu böyle bir fırsat, ama Bu oldu basit değil Spat. Bu oldu değil bazı argüman için olmak Halının altına süpürülmüş ya da tek bir gecede halledilmiş. Hâlâ sersemlemiş durumdaydı ve belki de bunu yapmak için ondan daha uygun bir ruh halinde fark etti. "Pekâlâ," dedi, kendini bir maske takmaya zorlayarak onun iyiliği için soğukkanlılığını korudu. "Birkaç gün içinde geleceğim. Ian

... şu anda bana ihtiyacı var ve ben bir söz verdim."

"Bana dürüstlük sözü vermiştin. En azından oğluna verdiğin sözü tutabileceğini umalım."

Sözleri en keskin hançerler gibi içine saplandı ama her zaman olduğu gibi acıya dayandı. Onu hayatın kendisinden daha fazla yaralamak için yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Her şey sona erdiğinde, her zaman yaptığı gibi bu acıyı da içine hapsedecekti.

"Eve döndüğümde delikanlı benimle olacak," dedi, onun iyi niyetli iğnesini görmezden gelmeyi seçerek. "Onu sahiplenmek ve yanıma almak niyetindeyim. Yapılacak en doğru şey bu."

Ona son bir kez kederli bir bakış atarak, arkasına bakmadan veda sözlerini söyleyerek yanından ayrıldı.

"Bu konuda ."

T Ertesi sabah, Adam otel odasındaki odasında oturuyordu. a Dağınıklık . onun kendi yapmak ile onun

ilk çocuğu önünde duruyordu. Bir gece önce Daphne onu terk ettikten sonra, öfke ve çaresizlik krizine girmiş ve bunun acısını kiraladığı odanın mobilyalarından çıkarmıştı. İki sandalye çıraya dönüşmüştü, masa kırık bir ayak yüzünden düzensiz duruyordu ve bir şamdan halının üzerinde parçalara ayrılmıştı. Perdeler pencerelerden eğri büğrü sarkıyordu ve duvarlarda yumruklarının açtığı elma büyüklüğünde birkaç çukur vardı. Akılsızca yaptığı yıkım yüzünden eklemeleri hâlâ ağrıyordu ve uykusuz bir gece onu yorgun ve bitkin bırakmıştı.

Ancak güneş ufku yararak ıssız boşluğu aydınlattığı anda Adam giyinmiş ve bir amaç uğruna handan ayrılmıştı. Yol boyunca uğradığı birkaç durak ilerlemesini sadece bir süreliğine yavaşlatmıştı ama birkaç saat içinde Ian'ı eline almaya hiç olmadığı kadar hazırды.

O küçük, iç karartıcı odaya girdiğinde Fiona yatağa uzanmış, çocuğu annesinin yanında bulmuştu. İçki salonunda çalışan bir hizmetçi kız da oradaydı; Fiona'nın boğazından aşağı et suyu döküyor ve terleyen alnını nemli çarşaflarla siliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, hamile olduğu için bir genelevden atılmıştı ve

Çalışamayacak kadar hasta olmasından başka, bu özel kuruluşun madamının Fiona'ya karşı yumuşak bir noktası var gibi görünüyordu. Odanın uzun süre boş kalmayacağını düşünerek, kadın ve oğlunun burada izin vermişti. Adam, Fiona onu hiç çağırtmamış olsaydı Ian'ın başına neler gelebileceğini düşününce ürperdi. Kendisine bakacak kimsesi olmayan yalnız bir çocuk dünyanın kurbanı olur, her türlü kötü kaderi yaşardı. Kendisine gelmek için bu kadar uzun süre beklediği ve Daphne'ye gerçeği söyleme fırsatı bulamadan onu üzdüğü için Fiona'ya duyduğu kızgınlığa rağmen, kaçınılmaz ölümünden önce onu çağırdığı için ona minnettardı. Ian'ın koşullarını değiştirmek için çok geç değildi.

"Dunnottar' dönmeden önce burada bir gece geçireceğiz ve orada ben, eşim ve kız kardeşin Charlotte ile birlikte yaşayacaksın. Senin için oldukça alışılması zor bir yer olacağını söyleyebilirim - evim büyük ve muhtemelen biraz daha heybetli. Ama oğlum olarak bu senin hakkın. Kendine ait bir odan olacak ve Yeni Yıl'dan sonra eğitimine başlamak üzere bir mürebbiye görevlendirilecek. Okumayı öğrendin mi? Harfleri ve sayıları biliyor musun?"

Çocuk Adem'e, aynalı camda karşısına çıkan gözlerle baktı. Yeşil ve altın rengi ateşle parlayan ve yılların kargaşasıyla dolup taşan gözler. Tüm yetişkinlik hayatını ailesinin iyi bakılmasını ve güvende olmasını sağlamaya çalışarak geçirmişken, çocuğun acı çektiğini bilmek onu rahatsız ediyordu.

Ian'ın ona cevap vermeye niyetli olmadığı anlaşılınca Adam, odada gazabından kurtulan tek sandalyede daha dik oturdu. Çocuk iki elini yumruk yapmış, ağzı sert, amansız bir kesikle önünde duruyordu.

"O zaman dilsiz mi oldun? İşbirliği yaparsan bu ikimiz için de daha kolay olacak, Ian."

Çocuğun çenesi titredi ve ölmesini dilercesine Adam'a baktı. "Okuma yazma bilmiyorum. Fahişelerin hiçbiri yazamazdı, annem de yazamazdı. Sayılarla falan işim olmadığını söylerdi."

Elbette Fiona böyle bir şey söyleyebilirdi. Onun dünyasında önemli olan tek şey, sterlin ve peni karşılığında yapılan et alışverişleriydi.

"Artık onları kullanabilirsin ve öğreneceksin. Hâlâ gençsin, bu yüzden çabuk alışacağını sanıyorum. Yatağın üzerindeki pakette senin için yeni giysiler var, ama önce iyi bir fırçalamaya ihtiyacın olacak. Seni eve götürdüğümde daha fazlası için ölçünü alacağım."

Çocuk başını salladı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlamaya başlamıştı. "Banyo ya da yeni kıyafetler istemiyorum. Ben annemi istiyorum."

Adam içini çekti, başı dönmeye başladığında burnunun kenarını sıktı. Sadece Serena ve Charlotte gibi tatlı, güneşli küçük kızlarla deneyimi vardı ve kendini bir anlık kayıpta buldu. Kendisini ne seven ne de baba olarak isteyen bir çocukla nasıl başa çıkacaktı? Çocuğun kendisini sevmesini ya da hoşlanmasını beklemiyordu ama Adam karnında sıcak yemek, bir banyo ve temiz, yeni giysilerin cazip geleceğini ummuştu.

Ama ayağa kalkıp Ian'a yaklaşırken, zihni kendi çocukluğuna dair anılarla dolup taşı - annesi gözlerinin önünde ölmüş, kırık dökük, kaybolmuş küçük bir çocuk. Babasının küçümseme ve alaylarından başka bir şeye maruz kalmamış bir çocuk. Adam, gerçekten önemli olan her konuda yokluğundan dolayı önceki konttan nefret etmeye başlamıştı. Görev ve aile Callahan ailesinin temel taşlarıydı ama sevgi ve şefkat kesinlikle yoktu. Lord Rowland Callahan, Adam'ı keskin bir mızrak gibi bileylene kadar hırpalamıştı; demir gibi sert, acımasız ve zaman zaman soğuk.

Çocuk Adam'ın mahrum kaldığı tek şey, Ian'a verebileceği . Oğlu ona baktı ve titredi, keder ve korkusuyla boğuşuyormuş gibi çenesi titriyordu. Çocuk Adam'a bu tür erkekçe olmayan duygu gösterilerini kendine saklaması, kendini sertleştirmesi öğretilmişti. Babasının kendisine yaptığını o da Ian'a yapmayacaktı.

Ian'a uzandı ama çocuk hırlayarak geri çekildi, gözyaşlarıyla dolu gözleri meydan okurcasına parlıyordu. Adam elini yanına bıraktı ama geri çekilmedi.

"Sana nasıl hissettiğini bildiğimi söylesem bana inanır mısın? Ben de senin yaşındayken annemi kaybettim. Sonra babam tekrar evlendi ve üvey annem de öldü. Senin gibi, benim de beni yetiştirecek bir babam vardı. Ondan nefret ederdim."

Ian'ın yüzünde bir anlık şaşkınlık ifadesi , sonra şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Sen mi yaptın?"

"Evet. Tam bir piçti ve korkunç bir babaydı. Beslenmemi, giyinmemi ve eğitilmemi sağladı ama başka pek bir şey yapmadı. Kendime hep, bir erkek olduğumda ondan çok daha iyi bir baba olacağımı söyledim. Çocuklarım hiçbir şey istemeyecekti."

Ian sıska kollarını içbükey göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını çattı. "Benim için hiç gelmedin."

"Oğlum olduğunu bilmiyordum, yoksa bilirdim. Eğer bu yüzden bana kızgın olmayı seçersen, seni suçlamayacağım. Bana istediğin kadar kızabilirsin. Ama Ian, benimle Dunnottar'a, eve geleceksin. Banyo yapacaksın, yeni kıyafetlerini giyeceksin ve gönderdiğim yemeği yiyeceksin."

İnatçı küçük çenesi, sinirlendiği zamanki Adem'in mükemmel bir taklidi olarak dışarı fırladı. "Annem öfkemi göstermemin kötü olduğunu söylüyor. Bağırمامam, vurمامam ve bir şeyler fırlatمامam gerekiyormuş. Bağırdığım zaman beni bağlar."

Adam o geneleve geri Fiona'nın boynunu kırma isteğiyle savaştı ama kadının acı çektiğini düşündü

Şu anda yeterince. Ayrıca, çocukken birkaç sopa yemişti ve yıpranmaktan hiç de kötü durumda değildi. Kadın elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Başka ne yapabiliirdi ki? duygular o olabilir asla Anladın mı? Adam Bu çocukta kendini görüyordu ve muhtemelen onu Fiona'nın anlayabileceğinden daha iyi anlıyordu, bu da ilerisi için iyiye işaretti. "Senin Maw o Kısmen Doğru. Yapacaksın olmak yükseltilmiş olarak Bir beyefendi, ve beyler yap onların en iyi için başkalarının gözleri onun üzerindeyken saygın kalabilir. Ama şu anda burada senden ve benden başka kimse yok... ve eğer bağırarak ve bir şeyler fırlatmak istiyorsan, seni durdurmayacağım. Eğer bilmeniz gerekiyorsa, dün gece ben de bir kriz geçirdim ve bu beni çok daha iyi hissettirdi. Eğer seni rahatlatacaksa, bunu yapabilirsin.

Şimdi."

Ian, Adam'ın düzeltmek için iyi bir miktar para ayırmak zorunda kalacağı odaya şöyle bir baktı. "Bu odaya olan şey bu mu?"

"Evet. Her şey darmadağın ama kırmanız gereken birkaç şey kaldı."

Delikanlı açıkça kuşkulandı ve Adam'a büyük bir güvensizlikle bakıyordu. "Ve sen de bana izin mi vereceksin? Bunun için beni dövmeyecek misin?"

"Seni asla dövmem, Ian. Ara sıra seni dizlerimin üzerine yatırabilirim, ama sadece hak ettiğin zaman. Bu durumda, öfke nöbeti geçirme hakkını kazandığına inanıyorum. O zaman... hadi yapalım. Evdeki odanı mahvetmektense buradaki işi bitirmeni ederim."

Ian o kadar uzun süre sessiz ve hareketsiz kaldı ki Adam onun teklifi kabul etmeyeceğini düşünmeye başladı. Ama sonra başını geriye attı ve kan donduran bir çığlık attı, yüzü kızardı ve küçük bedeni çığlığın şiddetinden titredi. Bir ölüm perisi gibi uluyor, yumruklarını savuruyor ve kör, yıkıcı bir niyetle odayı parçalıyordu. Çerçevesiz tablolar duvarlardan sökülüp ayaklar altında çiğnendi, perdeler yırtılıp yere düştü, lavabonun kabı ve Adam'ın tıraş aletleri temizlendi,

Porselen ibrik duvara fırlatıldığında paramparça oldu. Masa , alt tarafı bir tekme telaşıyla hırpalandı ve sonra Ian gözlerinde cinayetle ona doğru ilerledi.

Adam kıpırdamadan durdu ve çocuğun kendisini yumruklamasına izin verdi, göğsüne ve karnına inen yumrukları ya da inciklerine vuran küçük ayakları fark etmedi bile. Çocuk çığlık attı ve Adam'ın şok içinde kaşlarını kaldırmasına neden olan bir dizi küfür savurdu - yine de sessiz kaldı ve buna katlandı. Bir deri bir kemik kalmış bedeni tükenene kadar Ian'ın tüm öfkesini serbest bırakmasına izin verdi, bitkin bir kemik yığını halinde Adam'ın üzerine yığılırken öne doğru yuvarlandı.

Ancak o zaman tek dizinin üzerine çökerek Ian'ın içine düşmesine izin verdi. İri bir elini çocuğun başının arkasına dayadı ve Ian'ı omzuna yasladı, yıkanmamış bedenin ve kirli giysilerin kokusunu, en azından bu sabah yüzünü fırçaladığını gösteren belli belirsiz sabun izlerini içine çekti. Oğlunun ne kadar az beslendiğini, küçük kafatasının böylesine büyük bir elin tutuşunda ne kadar kırılgan hissettiğini düşündü. Çocuğu bir üzüm gibi ezebilirdi. Ne kadar kırılgan bir küçük şeydi ama hayatının ilk altı yılında herkesin katlanması gerekenden çok daha fazlasına katlanmak zorunda kalmıştı. Burada duruyor olması, canlı ve deli gibi tükürüyor olması Adam'a umut veriyordu. Doğum koşulları ya da bir fahişenin dilenci oğlu olarak yaşaması onu kırmamıştı. Güçlüydü. O bir Callahan'dı.

"İşte bu," diye mırıldandı Adam, keçeleşmiş, beyaz-sarı saçları okşayarak. "Bırak çıksın."

Ian gömleğinin içine hıçkırarak ağladı, beline dolanan kolun tutuşuna teslim olurken sıcak gözyaşları kumaşı ıslattı. Adam'ın yakasına yapıştı, çığlık atmaktan kısılmış bir sesle hıçkıra hıçkıra ağladı. Bir oğlu olduğunu öğrendiğinde içinde başlayan ince değişim genişledi ve Adam'ı parçalara ayırdı. Doktorun Charlotte'u kollarına yatırdığı günden beri hiçbir şeye ya da hiç kimseye karşı böylesine hızlı ve içgüdüsel bir sevgi hissetmemişti.

Daphne'nin rahminden. Ian bebek değildi, ama aynı çaresizdi; yüzü kıpkırmızıydı, çığlık atıyordu ve kendisine bakacak ve koruyacak birine ihtiyacı vardı.

Adam dizlerinin üzerinde kaldı ve Ian'ın yorulmasına izin verdikten sonra çocuğun omzunu tutup onu geri çekti. Ian burnunu çekip hıçkırırken, yüzü alacalı bulacalı ve kızarmışken bakışları buluştu.

" oldu. Biraz daha iyi hissediyor musun?"

Ian başını salladı, Adam'ın kontrolünü kırmak için hiçbir şey yapmadı. Hoş bir gelişme.

O anda kapı çalındı. Adam hancıya, ellerinde bir kalça banyosu ve buharlı su dolu kovalar taşıyan hizmetçilerle birlikte içeri girmesini söyledi. Odanın halini fark ettiklerinde iri gözlerle ona baktıklarında Adam kaşlarını çattı.

"Odanın onarımı için ne gerekiyorsa ödeyeceğim. Şimdilik banyoyu hazırlayın ve gidin. Ayrıca oğlumun sıcak bir yemeğe ihtiyacı var... hızlıca ne hazırlanabilirse."

Kincardineshire'da hiç kimse ona karşı gelmeye cesaret edemediğinden, hancı sadece reverans yaptı ve kızlara işlerini çabuk yapmaları için el salladı. Yalnız kaldıktan sonra Adam çocuğu giysilerinden çıkarıp küvete soktu. Yarım saat sonra, kirden pisten arınmış ve üzerine tam oturmayan bir takım elbise giymiş bir delikanlı yatağın üzerinde bağdaş kurmuş, mutfaktan gelen bir dizi ikrama bir çakal gibi saldırıyordu.

Adam onun bu görüntüsüne sırtıtmaktan kendini alamadı, parmaklarıyla ekmekleri parçalıyor ve yahninin suyunu büyük bir zevkle içiyordu. Adam'ın hafife alabileceği basit bir yemektir ama çocuk gerçekten de çok iyi olduğunu düşünüyor gibiydi.

Tanımadığı bir aileyle yeni bir eve taşınmak büyük bir şok yaratacaktı ama çocuk zamanla dünyadaki yeni yerini anlayacak, hatta belki de sevecekti. İşlerin şu an için olabildiğince iyi gittiğinden memnun olan Adam, Ian'a yatakta katıldı ve sessiz bir işaretle peçetesini ona doğru itti.

Sabahleyin eve doğru yola çıkacaklardı ve Ian'ın keşfinin Daphne'yle arasında açtığı uçurumu onarmak için elinden geleni yapacaktı. Karısı ve çocuklarıyla her zaman istediği gibi huzur içinde yaşayacaktı. Adam başka türlüünü istemezdi.

"SENİ GÖRMEK NE İYİ , BENİM SEVGİLİM," DEDI
HANIMEFENDİ

Fairchild, dizine tünemiş küçük Charlotte ile salondaki kanepeye yerleşirken. "Ama Noel bu kadar yakınken, Hartmoor ile Dunnottar'da yuvalandığınızı düşünebilirdim."

Daphne çayından bir yudum aldı ve annesinin bakışlarından kaçındı. O ve Charlotte Londra'ya bir gece önce varmışlardı. Niall onu evine bırakmış, Kincardineshire'da olanlardan bahsetmek istemediğini hissetmiş gibi yolculuk boyunca sessiz kalmıştı. Hâlâ kocasının hakkında hiçbir şey bilmediği bir oğlu olduğunu öğrenmenin etkisindeydi ve kocasının ikiyüzlülüğü yüzünden acı çekiyordu.

Adam aslında evlilik yeminini bozmamışken, ihanete uğramış gibi hissetmesi aptalcaydı. Çocuk onunla tanışmadan önce doğmuştu ve Daphne'yle evlendikten sonra Fiona'yla birlikte olmamıştı. Ona asla sadakatsizlik etmediğini iddia ettiğinde ona inanmıştı. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu duygudan kurtulamıyordu. Zihnini Callahan ailesine yeni bir çocuk katıldığına göre hayatın nasıl olması gerektiğine çevirmeye çalıştığında, kendini toparlaması ve umutsuzca ihtiyacı olan bir çocuğa iyi bir üvey anne olmaya çalışması gerektiğini söylediğinde, içinden bir ses isyan ediyordu. Şu an için Ian onun için bir fikirden başka bir şey değildi, uyanık olduğu her an kafasını kurcalayan bir fikir. Adem'den doğan ilk çocuk, Daphne'nin kendi rahminden gelmeyen bir çocuk. Daphne'ye çok benzeyen bir çocuk.

Babası gibi esrarengizdi. Evinde yaşayacak ve ona Adam'ın varlığından bile habersiz geçirdiği yılları sonsuza dek hatırlatacak biri.

Başka bir kadının kocasına bir oğul verdiğini bildiği için kıskançlık hissetmemesi gerekirdi, ama hissetti.

Adam'ı çocuğun babasından emin olmadığı için suçlamamalıydı ama suçladı.

Böyle bir şeyi kendisinden bu kadar uzun süre saklayabildiyse onu gerçekten ne kadar sevebileceğini sorgulamamalıydı ama .

Onun dönüşünü beklemek için Dunnottar'da kalmak bir işkenceye . Onunla yüzleşmek ve Ian'a nezaket gösterebilmek için kendi duygularını bir kenara itmek zorunda kaldığını hayal ettikçe saatler ve dakikalar uzayıp gidiyordu. Belki de bencillik etmişti ama kendi duygularını gözden geçirmek için zamana ihtiyacı vardı. Geride bıraktığı karmaşaya geri dönmeden önce kendini toparlamak için zamana ihtiyacı vardı.

Belki de korkakça bir çıkış yoluyla ama Charlotte'la Londra'ya gitmek üzere eşyalarını toplattığı zaman, o an için en iyi hareket tarzı bu gibi görünmüştü. Şimdi annesinin Althea teyzesiyle paylaştığı eve yerleşmiş olan Daphne o kadar da emin değildi. Adam'ın eve geldiğinde onu evde bulamayınca çok öfkeleneneceğinden emindi.

"Hart'ın Kincardineshire'da halletmesi gereken işleri vardı," diye geçiştirdi, onu Londra'ya koşturan şeyin ne olduğunu tartışmaya henüz hazır değildi. "Seni özledim ve sen de Charlotte'u aylardır görmedin. Umarım bu büyük bir yük değildir."

"Tabii ki değil," diye mırıldandı annesi, Charlotte onun uzattığı bisküviye uzanınca sırtarak. "Torunumu özledim ve seni gördüğüme çok sevindim. Londra'da ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

Daphne kendi bisküvisinden bir ısırık alarak bunu düşünmek için kendine biraz tanıdı. "Birkaç gün, belki de bir hafta."

O zamana kadar eve dönmek için cesaretini toplamış olmalıydı. Şu anda yorgunluktan bitap düşmüştü ve düşüncelerini düzene sokmak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Althea sizi gördüğüne çok sevinecek. Hyde Park'ta günlük gezintisine çıktı ama erken dönecek. Belki bu akşam operaya gidebiliriz?"

Daphne yalnız kalmak ve iyi bir uyku çekmeye çalışmaktan başka bir şey istemiyordu ama annesi ona eşlik ettiği için çok mutluydu.

"Elbette. Kulağa çok hoş geliyor."

Annesi Charlotte'un üzerine titrer, eteklerindeki kırıntıları fırçalar ve samur saçlarını düzeltirken aralarına sessizlik çöktü. Kız kıpırdandı ve ayağa kalkmak isteyerek telaşlandı, ancak şefkatli büyükanne sadece başka bir bisküvi teklif etti, böylece Charlotte'u yerinde tuttu.

"Babanla mektuplaşıyorduk."

Daphne bu açıklama karşısında kaskatı kesildi ve başını kaldırdığında annesinin, tepkisinin ne korkuyormuş gibi kendisine baktığını gördü. Oğlunun ahlaksızlıklarını görmezden gelmeyi aklından bile geçirmeyen babasını düşündükçe midesi bulanıyordu.

Bertram Londra'daki sosyete kızlarının yarısına tecavüz ederken, babası genç kızların ailelerine sessiz kalmaları için para ödemiş ve böylece tacizlerin yıllarca devam etmesine izin vermişti. Adam buna bir son vermiş, ailesini iflas ettirmiş ve sonunda Bertram'ın işlediği suçlar nedeniyle asılmasını sağlamıştı. Adam şimdi uzak bir akrabasıyla birlikte taşrada yoksulluk içinde yaşıyordu. Annesi bunca yıldır ondan ayrı yaşıyor, ihanetinin acısını çekiyordu. Daphne gibi o da ailelerinin erkeklerinin yaptıklarını bir türlü hazmedememişti. Daphne'nin bildiği kadarıyla, annesi bunca zaman ayrı yaşadığı kocasıyla görüşmeyi reddetmişti.

Daphne şaşkın bir sessizlik içinde öylece otururken annesi, "Lütfen hakkımda kötü düşünme," diye devam etti. "O

her ay bana yazıyordu. Onu daha görmezden gelemezdim. Ne de olsa o benim kocam."

"Senin hakkında asla kötü düşünmem anne. Ama onu o kadar kolay affedemem."

"Benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Sevgilim, onun ve kardeşinin yaptıklarını öğrendiğimde ne kadar yıkıldığımı biliyorsun. Baban Bertram'ın suçlarını örtbas etmekle ve o zavallı kadınların acı çekmesine katkıda bulunmakla hata ettiğini anlıyor. Pişmanlık duymuyor değil."

Daphne'nin porselen fincanı tabağına çarpınca Charlotte irkildi ve bisküvisini düşürdü. Kızına özür dileyen bir bakış attı ve önündeki masada duran tabaktan bir tane daha ikram etti.

"Pişmanlık geçmiş si silmez. O kadınlara itibarlarını geri vermez ya da bize yalan söylediği gerçeğini değiştirmez. Bazı şeyleri sakladı ve bizi onları en incitici şekilde kendi başımıza keşfetmeye bıraktı."

Daphne ihanetten iki kat daha fazla yara almıştı, çünkü kabul ettiği sözleşme -Adam'ın yatağında otuz gece- gerçek için ödediğı bedeldi. Sonunda buna değmişti. Adam ona çok şey anlatmış, babası ve ağabeyinden kurtulması için ihtiyacı olan şeyi vermişti. Yine de bu, o günlerin hayatının en zor günleri olduğı gerçeğini değiştirmiyordu, çünkü her ifşaat bir öncekinden daha yıkıcı olmuştu.

"Öyle olmadığını biliyorum," diye fısıldadı Leydi Fairchild, Daphne'nin bakışlarından kaçınarak. "Baban korkunç bir şey yapmış, yanlış yola sapmış bir adam. Ne kadar istesem de bu yüzden ondan nefret edemem. Yetiştirdiğim çocuğun büyüyünce vicdansız bir yırtıcı olduğunu bilmek benim için yeterince zor. Ama baban... o değişt i, Daphne. Ve tekrar kocam olmak istediğini kanıtlamak için çok şey yaptı. Artık para konusunda verebileceğı pek bir şey yok ama bunu değiştirmenin bir yolunu arıyor."

Daphne çayını bir kenara bıraktı, sanki hasta olacakmış gibi hissediyordu. Adam ve Ian'ın gerginliğine bir de bu eklenince

onu hıçkırıklarla yere yığacaktı. Ama o güçlü durdu ve çenesini kaldırdı.

"Yani ona geri dönmeyi mi planlıyorsun? Gerçekten zgn olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz? Belki de sadece ortaya çıkarıldığı ve utandırıldığı için pişmanlık ."

"Biraz utanç, bir insana hatalarını göstermek için uzun bir yol kat edebilir. Hepimiz hayatımızın bir noktasında ikinci bir şansı hak etmiyor muyuz? OĞlumun ne hale geldiğini göremediğim için bana da kızgın olmanız gerektiği söylenebilir. Umursamaz ve kayıtsızdım ve cehaletim size acı verdi."

Daphne birden kendini topukluymuş gibi hissetti. Leydi Fairchild birden fazla kez suçluluk duyduğunu ifade etmişti ve Daphne bu tür düşünceleri kovmak için her zaman elinden geleni yapmıştı.

"Bunların hiçbiri için seni suçlayamam. Beni bağışlayın, ben... ş u anda yorgunum ve Hartmoor'a biraz kızgıyım. Babam için en iyisi olduğunu dşndĞın şeyi yapmalısın. EĞer onu affetmeyi yüreğinizde bulabilirseniz, benden çok daha güçlü bir kadınsınız demektir."

Daphne'ye titrek bir gülümseme verirken Leydi Fairchild'ın kurnaz mavi gözleri yaşlarla doldu. "Saçmalık. Baban ve ben senin birlikte yaptığımız en iyi şey olduğun konusunda hemfikiriz.

... onca hataya rağmen doğru yaptığımız tek şey. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın ve ben senin annen olmaktan gurur duyuyorum."

Daphne annesini kucakladı, Charlotte da aralarında ezilmeye karşı oflayıp puflayarak gevezelik etti.

"Böyle bir gücü bir yerden almış olmalıyım. Bunu senden miras aldığıma inanmayı seçiyorum."

Koklaşarak ayrıldılar ve Leydi Fairchild torununu halının üzerine oturtarak odanın öbür ucundan seslenen oyuncak sepetine doğru emeklemesine izin verdi.

"Neden gidip biraz dinlenmiyorsun?" Leydi Fairchild ısrar etti. "Ğleden sonra Charlotte'la ben ilgilenirim. Çok yorgun olmalısınız."

Hem fiziksel hem de duygusal olarak çok yorgundu. Daphne uykuda huzur bulabileceğinden emin değildi ama denemekten zarar gelmezdi. Biraz kestirdikten sonra daha net düşünebilirdi.

"Sanırım yapacağım. Teşekkürler anne."

Gitmek için ayağa kalktı, ama annesi kolundan tuttu ve bilmiş bir ifadeyle gözlerinin içine baktı.

"Sevgilim, Hartmoor seni üzecek ne yaptı bilmiyorum ama umarım her şey yoluna girer. Başlarda ondan hoşlanmadığımı itiraf etmeliyim ama Bertram'ın üvey kız kardeşine yaptıklarını öğrendikten sonra... intikam almak istediği için onu tamamen suçladığımı söyleyemem. Sana ve Charlotte'a ne kadar bağlı olduğunu kanıtladı. Sizi çok sevdiğini söyleyebilirim."

Daphne kendisinin de yapabileceğini düşünmekten hoşlanıyordu. Odadan çıkarken, öfkesinin ortasında bile kalbi onun için acıyordu. Onu özlemişti. Onun sırrını öğrenmeden önceki hayatlarını özlüyordu. Ama her ne kadar her şeye yeniden sahip olmayı arzulasa da, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Daphne uyanıklığa doğru süzüldü, zihni ve bedeni ölü gibi uyumasına neden olan derin yorgunlukla savaşıyordu. Gözleri genişledi ve etrafındaki dünyanın karardığını fark edince irkildi. Öğleden sonra güneşi yerini gecenin koyu örtüsüne bırakmıştı; bu örtü sadece ocaktaki ateşin turuncu ışığıyla kırılmıştı.

O uyurken bir hizmetçi gelip yakmış mıydı? Eğer öyleyse, kız onu neden uyandırmamıştı? Daha da iyisi, annesi neden onu akşam yemeği için uyandırmaya gelmemişti? Bir iniltiyle doğrulan Daphne, opera için giyinmek için çok az zamanı olduğunu fark etti. Yatak bir kenara fırlatıp Dunnottar'dan getirdiği kıyafetleri düşünürken ve akşam için bir takım elbise seçmeye çalışırken içinde bir sıkıntı belirdi. Düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki, yalnız olmadığını fark edene kadar gardırobun yolunu yarılamıştı.

Gölgelerin arasında oturan iri bir şekil fark ettiğinde keskin bir nefesi bastırmak için bir elini ağzına kapattı. Tüm sinir uçları canlandı, derisinin yüzeyindeki ince tüyler farkındalıkla kalktı ve diken diken oldu.

Kendine geldiği anda onun varlığını fark etmemiş olması bir mucizeydi. İnkâr edilemeyecek ya da görmezden gelinemeyecek bir güçtü o. Odadaki tüm havayı emiyor ve onu varlığıyla dolduruyordu.

Adamın kavrayışıyla sıkılmış gibi daralan boğazından yutkunarak yüzünü ona döndü. Buruşuk kombinezonuna sarılırken elleri titriyordu. Daphne kestirmek için iç çamaşırına kadar soyunmuştu ve ateşin kükreyen alevine rağmen aniden üşüdü.

"A-Adam," diye kekeleydi, gözleri karanlıktan ona bakan karanlık yörüngelerden başka bir şey olmamasına rağmen, onun delici bakışlarının esiri olmuştu.

İç çamaşırını sırtından, etini kemiklerinden sıyıran o bakışı *hissetti*. Dehşet kalbinin hızlandırırken, lezzetli bir sıcaklık orta yerinden kıvrıldı.

"Küçük güvercin."

Vücudu kıpırdadı ve bacaklarını açarak daha dik oturdu, ateşin ışığı yüzünü ortaya çıkaracak şekilde öne doğru eğildi. Bitkin ve görünüyordu, giysileri yolculuktan buruşmuş, dağınık saçları bir omzundan sarkıyordu. Ağzı gergindi, suçlama ve... ince bir uyarı ile parlayan gözlerle ona baktı. Ondan memnun değildi ve onun gazabını hissedeceğinden emindi.

Omuzlarını dikleştirdi ve ona meydan okuyan bir bakış attı. Ona kızgın mıydı? İyi, çünkü hislerinde yalnız kalmaktan nefret ederdi.

"Burada ne yapıyorsun?"

O halde, nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti? Daphne'den saatler sonra geldiğine göre, onun gittiğini anladığı anda Dunnottar'dan ayrılmış olmalıydı. Temposu yorucu olmalı.

Kolları sıkıca kavradığında sandalyenin ahşabı gıcırdadı, üst dudağı bir hırıltıya dönüştü.

"Sen *gittin*," diye homurdandı, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Sözlerinin ağırlığı sanki bir kaya parçasını yutmuş gibi karnına çöktü. Bu sözlerde öfke duyuyordu, evet, ama başka bir şey daha. Ona bakarken göğsünü sızlatan bir şey, yüzündeki gerginlik ve yorgunluk belirtilerini fark etti.

"Biraz ayrı kalmamızın bu durumu atlatmamızı kolaylaştıracağını düşündüm. Bana öyle geldi ki, Ian'ın yerleşmesi ben ayak altında olmadan daha kolay olacak."

"Daha kolay," diye mırıldandı, kelimeyi sanki tadına bakıyormuş gibi yavaşça uzatarak. "Daha kolay diyorsun."

Cevap vermek için ağzını açtı ama sonra hemen kapattı. Sözleri hakkında ne düşündüğüne dair hiçbir belirti vermedi, ancak iyi karşılanmadıkları hissine kapıldı. O anda suçluluk duygusu ona saldırdı ve oğlunu gördüğü andan beri kalbinde beslediği öfkeyle savaştı.

Yavaşça ayağa kalktı, güçlü bedenini bir orman kedisi gibi hızla açarak durduğu yerden saldırmaya hazır hale geldi. Adam hızlı ve emin adımlarla ona doğru gelirken kadın geri çekildi. Karyola direklerinden birine dayandığında durmak zorunda kaldı, sırtı amansız tahta parçasına sıkıca bastırılmıştı. Adam temas etmeden hemen önce durakladı, sıcağın yanı sıra sedir ve duman kokuları ondan yayılıyordu. Öfkeden titriyor, ona doğru uzanırken burun delikleri alevleniyordu. Adam bir eliyle kızın sıkıca kavrayıp başını geriye doğru eğerek onu bakışlarını korumaya zorladığında kızın bacakları neredeyse tutmuyordu. Derinliklerindeki altın ateş onu ruhuna kadar kavurdu.

"Seni uyarmıştım, küçük güvercin. Hayatından çıkmanın en iyisi olduğunu düşünerek Londra'dan ayrıldığım gün beni takip ettin. Beni kovaladın ve hayatıma, kalbime girmene izin vermem için beni zorladın. Bana seni sevdiğimi ve kaçıp kendini kurtarmaya ikna olmayacağımı itiraf ettirdin. Sana sevgimin yumuşak olmayacağını ya da çiçekli sözlerle veya güzel eylemlerle ifade edilmeyeceğini söyledim. Sana söyledim ki

seni tüketeceğimi, sahiplenici, kıskanç ve sensiz olmak istemeyen biri olacağımı düşünmüştüm. Hatırlıyor musun?"

"Evet. Hatırlıyorum."

İnanamıyormuş gibi başını salladı. "O zaman neden bir öfke nöbetinde beni terk etmene izin vereceğimi düşündün? Seni kızımı almaya iten şey neydi?"

"Charlotte'u senden *asla* saklamazdım! Hazır olduğumda geri gelirdim. Sadece ihtiyacım vardı-"

"*Sana* ihtiyacım vardı!" diye bağırdı, parmakları kızın kafa derisi karıncalanmaya başlayana kadar saçlarını sıktı. "Eve geldiğimde kendimi yeryüzündeki en alçak, en aşağılık bok yığını gibi hissediyordum ve küçük güvercinime ihtiyacım vardı. Senin orada olmana ihtiyacım vardı."

"Kızgındım!" diye karşı çıktı, ondan kurtulmak için iki büküm oldu ama başaramadı. Adam sadece diğer elini yatağın direğine dayadı, onu içine kapadı ve vücuduyla hapsetti. Bir kor kadar sıcak teninin altında demir kadar sertti. Dudaklarından volkanik küllerin dökülmemesi, her kelimesinde ağzından dumanlar çıkmaması bir mucizeydi.

"Dunnottar'a kızgın olabilirdin. Orada düzinelerce oda var ve kara kara düşünmek, surat asmak ve beni görmezden gelmek için herhangi birini seçebilirdin. Eğer kızmak istiyorsan, bunu ait olduğun yerde, evinde yapmakta özgürdün. Bunun yerine, basit bir gerçeği unutarak kaçmayı tercih ettin. Benden kaçmak için gidebileceğin bir yer yok, peşimden gelmemi engelleyecek kadar uzak bir mesafe de yok. Kendini bana teslim ettin. Bana bunun ne anlama geldiğini anladığını söylemiştin ama sanırım unuttun."

Her kelime ona fiziksel bir darbe gibi , içini parçalıyor ve canlı canlı derisini yüzüyordu. Adam'ın onun gidişini bu şekilde karşılayacağı hiç aklına gelmemişti ama kendi duyguları gözlerini kör etmemiş olsaydı belki de gelebilirdi.

"Adam-"

"Pişmanlık için çok geç, küçük güvercin," diye mırıldandı, dudakları birbirine değene ve çenesindeki kirli sakal tenini gıdıklayana kadar başını eğdi. "Sana benden kaçma şansı verdim ve sen kalmayı seçtin. Bu, bana kızgın olduğunda, benden nefret ettiğinde bile benim olduğun anlamına geliyor. Bu, beni terk etmeye iznin anlamına geliyor... tabii seni kovalamamı istemiyorsan. Ve ikimiz de seni yakaladığımda ne olacağını biliyoruz."

Adam onu hızla kendisinden uzaklaştırıp ön kolunu omuzlarının arasına sıkıştırdığında nefesi kesildi. Nefes almakta zorlanarak ondan kurtulmak için mücadele etti ama adam sadece daha fazla baskı uyguladı ve uyarıcı bir hırıltı çıkardı.

"İstersen benimle dövüşebilirsin. Seninle dövüşmenin bana ne yaptığını biliyorsun."

İki eliyle direğe tutunarak, acı dolu bir iç çekişle alnını direğe Direnmek nafileydi ve artık dayanacak gücü kalmadığını fark etti. Bu kaçınılmazdı. Adamın peşinden gelmeyeceğini ve onu kendisiyle yüzleşmeye zorlamayacağını düşünerek aptallık etmişti.

"Annen ve teyzen benim ısrarım üzerine sensiz operaya gittiler," dedi kolunu çekerek. Yerinde kalması için emir vermesine gerek yoktu. "Charlotte'u ben yatırdım, mışıl mışıl uyuyor. Artık sadece sen ve ben varız, küçük güvercin. Ve sen kiminle evlendiğini ve bunun ne anlama geldiğini hatırlayana kadar bu odadan çıkmayacağız. Sabah seni arabaya atmam gerekse bile eve geleceksin."

İç tutup kuvvetli bir çekiş ve homurtuyla sırtından aşağı yırtacak kadar güç uyguladığında herhangi bir cevap veremedi. Serin hava kadının omurgasını gıdıklayarak tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Elleri yırtık giysinin içine daldı, kaburgalarını sıyırdı ve göğüslerini avuçlamak için etrafından dolaştı. Adam onları sıktığında dişlerini sıkarak keskin bir çığlık attı, ardından ayak parmakları halıya kıvrılana kadar meme uçlarını sıktı. Adam kadının ellerini yatak direğinden çekip aldı ve kombinezonun

vücudundan düşüp ayaklarının dibinde parçalanmış bir yığın haline geldi. Ardından, her iki uzvunu da arkasından kaldırdı, bir elinde topladı ve kuyruk sokumuna bastırdı.

Gövdesi yatağa yaslanana kadar onu fırlattı, ardından bacaklarını açarak savunmasız kısımlarını ortaya çıkardı. Nefesi hızlandı, odada duyulan tek ses sert bir törpüydü. Sonra bileklerine değen ketenin fısıltısı geldi. Kravatını kullanarak ellerini bağladı ve onu çaresiz bıraktı, sonra soyunmaya devam etmek için uzaklaştı.

Derin, yavaş bir nefes aldı ve nefessiz bir bekleyiş karşısında bedenini gevşemeye zorladı. Daphne bundan sonra ne olacağını kendi adını bildiği kadar kesin bir şekilde biliyordu ama bu bilgi sırtını sıkan ve kalçalarını sıkan endişeyi hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

İlk darbeler bulunmadan geldi, avuç içi her iki kalçaya da hızla çarptı. Kızın içindeki ısı alevlendi, yayıldı ve elinin kışına her vuruşunda daha da keskinleşti. Darbelerin altında kıvrandı ama onlardan kaçamadı. Gerçekten de, onlardan kaçmak *istemiyordu*, orada yatmak ve Adam'a boyun eğmek dışında aklındaki her düşünceyi veya içgüdüyü etkili bir şekilde boğduklarında değil. Geri kalan her şeyi yok olmuş, sıcak, zonklayan kalçaları varlığının tamamı haline gelmişti. Adam öncekilerden çok daha güçlü iki tokat daha indirdiğinde çılgınlığını tutamadı, vücudu yatağa çarptı ve sertleşmiş meme uçları tezgah tahtasına sürtündü. Adam duraklayıp arkasında hareketsiz kaldığında dudaklarından zayıf bir inilti döküldü. Baş, istek ve ihtiyaçların karışık karmaşası içinde dönüyordu. Sırtı çok acıyordu ama acı dünyasını tek bir noktaya indirgemişti. Adam durduğu anda her şey geri geldi ve kadın hiç bilmediği şeylerle dolup taşı.

hissetmek istiyorum.

Umutsuz bir ılık atarak yataktan kalktı ama Adam onun için hazırdı, ensesini kavradı ve onu geri çekilmeye zorladı.

"Biliyorum, küçük güvercin," fısıldadı, kalçalarını sıktı ve o parlak, sarhoş edici acının bir başka parıltısını yarattı. "Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Tekrar uzaklaştı ve bir an sonra sözlerinin dile getirilmemiş tehdidini yerine getirdi. Uzun, esnek *bir* dal aynı anda iki yanağına birden değdi ve ateşten bir dil gibi teninde kıvılcımlar saçtı. Dudakları hiç çıkmayan bir ılıkla ayrıldı, ses boğazında boğuldu. Adam tekrar tekrar vurdu ve kız, adamın bir tür kırbaç olarak kullanmak için askılarının derisini sardığını fark etti. Kalçaları boyunca sıcak çizgiler oluştu, sıcaklık ve zonklama on kat arttı.

Gözlerinden yalar akmaya baladı, yüzüne doğru aktı ve parantezlerin cezalandırıcı etkisinden kurtulmak için çırpınırken tezgahı ıslattı. Adam sadece kızın bileklerini tuttu ve yatağa daha sert bastırarak onu iltenin üzerine kaldırdı, böylece ayakları tutunacak yer bulamadı. Sonra da onu cezalandırmaya devam etti.

Bir süre sonra her darbeyi beklemeye baladı. Baını yatağa gömüp gzyalarının akmasına izin verirken, Adam her bir kırbacın bir diğerini vurmadan önce içine işlemesine izin veren bir ustalıkla ona vuruyordu. Azalan acı patlamalarının sonunda, ona bir tane daha vurarak daha sıcak ve daha parlak yanmasını sağlıyordu.

Sonunda durdu ve parantezler yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü. Sonra parmaklarını bacaklarının arasına daldırdı, ikisi hızlı bir hamleyle içine girdi. Keskin bir nefes çekti, kılıfı üçüncü boğumlara kadar onu istila eden kalın parmakların etrafında sıkıştı.

"Benim için ıslan, her zamanki gibi," diye mırıldandı. "Acıdan ağlıyorsun ama vücudun yine de onu arzuluyor. Sana söyledim, biliyorum

tam olarak ihtiyacın olan şey. Yanılıyor muyum?"

"Hayır," diye bağırdı, ayaklarını dikmeye çalışırken bacakları sallanıyordu. Kalçalarını kaldırmak ve onun vuruşlarıyla aynı anda dalgalanmak istedi ama adam buna izin vermedi. Bileklerini demir gibi kavramaya devam etti, sırtına sabitledi ve karnını yatağa bastırdı. Tam ve mutlak kontrol onundu. "Ve yine de benden kaçmanın çözüm olduğunu düşündün.

" diye azarladı, sesi hem sert hem de şehvet doluydu. "Tam da ihtiyacın olan şeyden kaçmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?"

Daphne hiçbir şey söyleyemedi, orada öylece yatmaktan ve adamın parmaklarının yavaş yavaş onu tahrik ederek dayanılmaz boyutlara ulaşmasına boyun eğmekten bir şey yapamadı. Onu böyle bir kırbaçlamaya maruz bırakmayalı uzun zaman olmuştu ama haklıydı... tam da ihtiyacı olan şey buydu. Kendi dışına çıkarılmak ve çelişkili düşüncelerinden kurtulmak. Kendini sadece fiziksel olana verirken tüm duygusal acılarının yıkanıp gitmesi. Adam'ın ona birbirleri için ne olduklarının asla değiştirilemeyeceğini hatırlatması.

Adam'ın sikinin küt, geniş başı kadının açıklığına bastırmadan önce giysiler hışırdadı. Adam bacaklarını kaldırarak her iki bacağını da sardı, kalçalarını birbirine bastırdı ve içine girerken daha sıkı bir uyum yarattı. Kalın tepesinin içine acımasızca dalması neredeyse acı vericiydi, shaftının amansız kökü iki güçlü vuruşla onu takip ediyordu. Kalçalarını tutarak onu istediği yerde tuttu, hala ayaklarının yere değmesine izin vermeyi reddediyor ve ona orada yatmaktan ve onu kullanmasına izin vermekten başka seçenek bırakmıyordu. Her vuruşunda onu geriye doğru çekti, tenin tene çarpması hem içindeki siki verdiğі zevki hem de sert şaplakların verdiğі acıyı artırdı.

Ama Adam her zamanki gibi acımasızdı, onu akıl almaz bir kontrolsüzlükle beceriyordu. Her itişinde ondan derin homurtular ve gürleyen hırıltılar yayılıyordu, parmakları onu o kadar sıkı tutuyordu ki sabah morarmış olacağından emindi. Omzunun üzerinden ona bakma cesaretini gösterdiğinde, onu

Başını geriye atmış, saçları çıplak omuzlarına dökülmüş, şehvetlerinin sancıları içinde kaybolmuştu. Boynundaki uzun kordonlar ve damarlar güneşten bronzlaşmış teninde göze çarpıyordu ve her hareketinde esneyen ve kıvrılan göğsünün çıkıntılarını bir tutam siyah saç örtüyordu. Gözleri sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi açıldı ve kalçalarını serbest bırakarak saçlarından tutup onu yukarı doğru çekti.

Adam onu derin bir kavis çizmeye zorlarken gözleri yaşardı, yatağı kaldıraç olarak kullanarak onu itişleri için mükemmel pozisyonda sabit tuttu. Bir eli çenesinin hemen altını kavradı, öpücüğünü kabul etmesi için başını çevirirken parmakları boğazına bastırdı. Acımasızdı, dudaklarını emiyor ve ısıırıyordu, sikiyle içine girerken bile onu bütünüyle yutmaya çalışıyor gibiydi.

"Benim," diye hırladı onun dudaklarına karşı. "Söyle amına koyayım." "Senin... Ben seninim!"

"Evet," diye inledi, onun içindeki hızını yavaşlattı, ama her itişin arkasına daha fazla güç koydu. "Benim. Bunu asla unutma."

Sonra dişlerini onun omzuna geçirdi ve eşine sahip çıkan bir aslan gibi onu sıkıca kavradı. Adamın hamleleri yeniden hızlandı, kadar hızlı ve sertti ki kız güçlükle nefes alabiliyordu. Isırığı göğsünde bir şimşek neden oldu ve bu şimşek karnına ve bacaklarının arasına doğru yayılan bir ısıya dönüştü.

Daphne, Adam'ın elini ağzının üzerine kapatıp çığlık atarken, Adam inleyip sarsılırken başını Adam'ın omzuna yasladı.

Onu yatağa yığılması için serbest bıraktı ve bileklerini sıkı kravatı hızla çekiştirdi. Sonra onu sırtüstü çevirdi ve üzerine tırmanabilmek için yatağın daha yukarısına doğru itti.

Daphne ağzı açık bir şok içinde ona bakarken, adam sikini avuçladı ve hayata döndürmek için okşamaya başladı. İlk harcaması onu sadece yarıya kadar indirmişti ve o hızla yükseliyordu vesilesiyle tekrar, onun yüzü

Kendini okşarken hem ıstırap hem de coşku maskesine büründü.

"Küçük güvercin," diye inledi, başparmağını klitorisine bastırdı ve diğeriyle horozunu çalıştırırken daire çizdi. "Senin için yandım. Benden uzak kaldığın her gece senin için yandım."

Nefes nefese kalmış ve onun altında kıvranmıştı, patlayıcı doruk noktasından sonra dokunuşu çok fazla sınırdaydı. Yine de, onun sularının karışımını sürmekten ve hassas yumrunun üzerine harcamaktan ve onu tekrar uyarılmaya doğru kışkırtmaktan vazgeçmedi. O da onun için yanıp tutuşuyor, açıklanamayacak bir şekilde ona ihtiyaç duyuyordu. Araları bozuk olsa bile bu şekilde nasıl bir araya gelebildikleri onu şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

Adam sikini ona doğru eğdi ve kadın da onu içeri davet etmek için kalçalarını kaldırdı. Bu sefer yavaşça içine girdi, yavaş darbelerle yükselip geri çekildi. Eğildi ve inledi, adamın şefkati daha önceki iddialarının aksine arzusunu daha da körükledi.

"Adam," diye hıçkırdı, ona uzandı, daha yakın olmasını, içinde daha hızlı ve daha sert hareket istiyordu. "Adam, lütfen."

Bir elini göğsüne bastırdı ve onu tekrar yatağa bastırdı, dayanılmaz derecede yavaş temposunu sürdürdü, onu uçurumun kenarına savurmadan sadece kenarda tutmaya yetecek kadar verdi.

"Sana ihtiyacım var, küçük güvercin," dedi, sanki anlamasını istermiş gibi gözlerinin içine bakarak. "Ben bir piç ve şeytanım, sen ise bu dünya için fazla iyi ve safsin ama sana ihtiyacım var. Sana ihtiyaç duymamı sen *sağladın*."

Ellerini onun bileğine doladı. göğsünden söküp atmak değil, sadece ona dokunmak, ona sarılmak, anladığını hissettirmek.

"Biliyorum, Adam," diye fısıldadı. "Biliyorum."

Onun elini tuttu ve ellerini ters çevirerek elini kalbine doğru tuttu. Adam kadının içinde yavaş adımlarla ilerlerken eli göğüs kemiğine çarpıyor, koyu renkli tüyler parmak uçlarını gıdıklıyordu.

"Eğer aklına beni tekrar terk etmek gelirse, işte hançeri saplaman gereken yer burası. Çabuk ol ve ölümümü izlediğinden emin ol. Anladın mı?"

"Ben asla-"

"Tek yolu bu," diye araya girerek elini göğsüne daha sert bastırdı. "Benden kurtulmanın tek yolu bu. Bedenimde nefes varsa, nereye kaçarsan kaç ya da benden ne kadar nefret edersen et peşinden geleceğim."

"Senden asla nefret edemem," dedi ve bir gözyaşı tufanı daha bıraktı. "Asla."

Elini bıraktı, sonra hızla pozisyonlarını değiştirdi; kadının belini tuttu ve sikini yerinden oynatmadan onu üzerine çekti. Kalçalarını kavrayarak onu kendine doğru çekti, ona ne istediğini gösterdi, kalçalarının yukarı doğru itişleriyle bunu talep etti.

"Sana senin olduğumu söyledim ve bunda ciddiydim. Senin olanı al, küçük güvercin. Hepsini al."

Daphne ellerini adamın göğsüne dayadı ve onunla birlikte hareket etti, her vuruşunu kalçalarının aşağı doğru karşıladı. Gözlerini kapadı ve onların kaçınılmazlığına teslim oldu. Adamın ona ihtiyacı olduğu kadar, kadının da ona ihtiyacı vardı. Her zaman vardı.

Baş döndürücü sahiplenme duygusu onu ele geçirirken tırnakları göğsünü oydu. Adam kükredi ve onun altında debelendi, elleri kızın kıcının acıyan yanaklarına saplandı ve diş tellerinin bıraktığı şerit izlerine bastırdı. Birlikte hareket ettiler, tek bir şehvet, ihtiyaç ve aşk kütlesi, ikisini de tüketme ve yok etme gücüne sahip bir sel haline geldiler. Onu susturmak için hiçbir şey yapmadı, onun zevkten inlediğini duymasını umursamıyor gibi görünüyordu. Adam onu tokatladı

Başını kaldırarak meme ucunu emdi ve dişleriyle eziyet etti. Bu onu uçuşunun kenarına sürükledi ve boğuk bir inilti ile onun etrafında döndü, omuzlarına sıkıca yapıştı ve horozunun her daldırışında onu dalgalandıran dalgalara bindi.

Adam geri çekildi ve daha da sertleşti, kontrolü ondan aldı ve onu bir doruktan diğerine doğru becerdi, dişlerini vahşi bir hırıltıyla sıkarak onu şaftında yukarı ve aşağı hareket ettirdi. Orgazmının güçlü dalgaları vücudunun en ücra köşelerine kadar yankılanan dokunaklı sancılara dönüşmeye başladığında, artık kemiksiz ve ağırlıksız bir şekilde ona doğru yığıldı. Adam onun altında kamburlaştı, siki nabız gibi atarken ve içine akarken kendini kabzasına kadar ona gömdü.

Adam , nefesini tutmaya çalışırken göğsü yanağının altında yükselip alçaldı. Kolları kızın etrafında sıkılaştı ve onları birbirlerine bakacak şekilde yan çevirdi, bir elini kızın bacağına kalçasının üzerine doğru itmek ve yumuşamış sikini kızın içinde tutmak için kullandı.

"gitme. Benimle kal, küçük güvercin."

Onun bakışlarıyla buluştu ve kahverenginin içindeki çalkantılı yeşil ve altın girdapların bataklığına düştü. Daphne daha önce ondan uzaklaşmak için yanıp tutuşurken, şimdi onu terk etmenin kendi kalbini söküp atmakla eşdeğer olduğunu hissediyordu. Belli ki böyle bir kargaşa içindeyken onu nasıl reddedebilirdi? Onun bir parçası haline gelmişken kendini ondan nasıl ayırabilirdi?

"Her zaman," diye fısıldadı, eğilip onun alnından öptü.

Rahatlamış gibi bir iç çekti, sonra gözlerini kapadı ve hemen derin bir uykuya daldı.

They ayrıldı itibaren Londra
önce şey Ertesi sabah, kahvaltımızı
paylaştıktan sonra

Daphne'nin annesi ve teyzesi. İki kadın da Adam'ın sürpriz ziyaretinden ve karısından ayrı kalmaya dayanamadığı için geldiği izleniminden çok etkilenmişlerdi. Bu varsayımı düzeltmek için hiçbir şey yapmadı, çünkü bu tamamen doğrudu.

Dunnottar'a vardığında Daphne' gitmiş olduğunu görmek, ruhunun en derin, en içgüdüsel kısmında gömülü olan bir şeyi tetiklemişti. Kısa evlilikleri boyunca ayrı kalmışlardı elbette, iş ve emlak işleri onu sık sık günlerce, bazen de haftalarca evden uzaklaştırıyordu. Ama bu ayrılık farklıydı. Gönüllü ya da dostça değildi. Onu, yakında kendisine döneceğini bilerek uğurlamamıştı. Sadece gitmişti.

Belki de daha iyi bir adam karısına yaralarını sarması için zaman ve alan tanır, onun kendi şartlarıyla geri dönmesini beklerdi. Ama onun 'daha iyi bir adam' olmadığını çoktan anlamışlardı; iyi bir adam olduğu bile düşünülemezdi. O, başkalarını korkutacak şekilde isteyen ve ihtiyaç duyan bir adamdı. Küçük güvercini değil. Onu çok az insanın bir şekilde anlıyordu.

Onun kendisini Londra'ya kadar takip etmesini istememiş olsa bile, Daphne onun geleceğini biliyor olmalıydı.

Leydi Fairchild onları uğurlarken torununa özlem dolu bir bakış atarak, "Keşke biraz daha kalabilseydiniz," dedi.

Adam kayınvalidesine hoşgörölü bir gülümseme verdi ve elini onun omzuna koydu. "Ben de öyle, ama Noel'e yetişmek istiyorsak hemen İskoçya'ya doğru yola çıkmalı ve güzel havadan yararlanmalıyız. Ama Yeni Yıl'dan sonra güzel ve uzun bir ziyaret için gelmezseniz hayal kırıklığına uğrarım."

Bu öneri karşısında kadının gözleri parladı ve onu kucaklamak için yüksek boyundan aşağı çekti. Aralarındaki yakınlık Adam'ın hayal edebileceğinden çok daha kolay olmuştu. Bu kadın kız kardeşine tecavüz eden adamın annesiydi, Olivia'dan kurtulmak ve çocuğunu almak için entrikalar çeviren adamın karısıydı. Sadece bu bile onu düşmanı yapmak için yeterli olmalıydı. Yine de ona baktığında, sadece kurnaz olmayan bir masum, korunaklı bir kadın ve kalbinde hâlâ bir kız çocuğu görüyordu. Ayrıca Daphne'sini dünyaya getirmiş olma ayrıcalığına da ve bu yüzden ona her zaman saygı ve hayranlık duyacaktı.

En başından beri onu küçümsemediğini belli etmişti ama Daphne'yle ilişkilerinin nasıl başladığını düşününce onu suçlayamazdı. Ama kaçışlarından birkaç ay sonra onu ziyarete davet etmiş ve altı hafta boyunca onu öyle bir büyülemişti ki, Daphne'nin ona yapışışına bakılırsa kan bağı olan oğlu olduğu düşünülebilirdi. Kadın ona tapıyordu.

"Oh, bunu çok isterim!" diye cıvıldadı. "Kesinlikle zorlamak istemem. Hiçbir erkek kayınvalidesinin ayakları altında olmasını istemez."

Adam kıkırdadı. "Saçmalama. Gel ve istediğin kadar kal. Üzerinde çalıştığım bazı yeni bestelerim var ve onları senin için çalmak istiyorum."

Ona gülümsedi. "O zaman sen benden bıkana kadar kalacağım. Sadece gitmemi sağlamaya çalış."

"Dört gözle bekleyeceğiz," dedi Daphne, sırası geldiğinde Leydi Fairchild'ın kollarına girerek. "Teşekkür ederim anne... her şey için."

İkisi birbirlerine sarılmış, bilmiş bakışlar atıyorlardı. Leydi Fairchild uzanarak kızının kulağının arkasına bir tutam saç sıkıştırdı.

"Doğru olanı yapıyorsun, sevgilim. Ailenle birlikte harika bir Noel geçir ve yakında tekrar görüşürüz."

"Teşekkür , anne."

Adam ikiliyi izledi ve bu sözleri merak etti. Daphne annesine Ian'dan bahsetmiş miydi? Eğer öyleyse, kadın bunu belli etmemiştii ve onun hakkında daha azını düşünüyor gibi görünmüyordu. Piç çocuklar *ton* erkekleri arasında olağan bir durumdu, bu yüzden kayınvalidesinin en azından çocuğu büyütme görevini üstlendiği için memnun olacağını umuyordu. Bu konu üzerinde daha sonra, Leydi Fairchild'ın oğluyla tanışma zamanı geldiğinde düşünecekti. Şimdilik önemli olan tek şey Daphne'nin onayıydı, ne kadar isteksiz olursa olsun. İsteyen herkes bu kararından dolayı onunla alay edebilirdi ama onun umurunda bile olmazdı. Daphne'yi bu durumla barışmaya ikna edebilirse, memnun olacaktı.

Daphne'nin arabaya binmesine yardım etti, ardından arabayı kaldırdı.

Charlotte arkalarından tırmanmadan önce. Çok geçmeden yola koyulmuşlardı, perdeler sabah güneşinin ışığını içeri almak için aralanmıştı. Adam, Charlotte'un ayağa kalkmasına yardım etti, tombul ellerini pencereye dayayıp dışarıdaki manzaraya bakarken dengede durmasını sağlamak için elbisesinin arkasından tuttu. Charlotte'un halinden memnun olduğundan emin olduktan sonra, karşısında oturan ve ellerini kucağında düzgünce kavuşturmuş olan Daphne'ye döndü.

Krem rengi teni ve canlı kızıl saçları, arabasının koyu bordo rengi elbisesi ve ona uygun redingotu ile boğazına bağlanmış bir parça kurdelenin arasında ısıt ısıldı. Bu görüntü onu rahatlatmıştı; neredeyse her şeyi berbat etmiş olsa bile kızın hâlâ ona ait olduğunu hatırlatıyordu. Bir gece öncesinden beri çok az konuşmuşlardı ama artık ondan bir düşmanlık ya da direnç hissetmiyordu. Sanki dün gece en önemli şeyler söylenmişti ve hiç değilse bundan sonra başlarına gelecekleri birlikte atlatacaklardı. Bu, dün gece onu yatıştırmaya yetmiş olsa da, şimdi pratik meseleleri düşünme zamanıydı.

"O biliyor mu?"

Daphne, sanki adam onu trans halinden çıkarmış gibi gözlerini kırptırdı ve adamın bakışlarına karşılık verdi. "Hayır. Ona sadece tartıştığımızı ve sana kırgın olduğumu söyledim. Seni affetmem için beni cesaretlendirdi."

"Peki sen beni affettin mi?"

Bir an sessiz kaldı, bakışları Charlotte'a kaydı - Charlotte ellerini vagonun camına vuruyor ve diğer tarafta ilginç bulduğu her neyse onu mırıldanıyordu. Sonra yumuşak bir iç çekişle ona döndü.

"Elbette seni affettim. Affedeceğime dair hiçbir şüphe yoktu."

Bu onu az da olsa rahatlattı. O kadar uzun süre orada oturup bu düşüncenin üzerine çökmesine izin verdi ki, o bir cevap vermeyi düşünemedi kadını tekrar konuştu.

"Bana Ian'dan bahset."

Kadının sesinde kötü niyet ya da küçümseme duymadı ve gözlerinde sadece merak gördü. Orada da bir parça belirsizlik vardı ve birlikte sahip olmadıkları bir çocuğa hayatlarında yer açmak için nasıl mücadele ettiğini gördü.

"O... üzgün küçük bir şey. Kırgın. Yetersiz beslenmiş ve eğitimsiz. Gel Yeni Yıl Ben başlayacağım röportaj

Eton'a hazırlanabilmesi için hemen eğitime başlaması gerekecek."

"Zavallı şey. İnsan Fiona'nın neden daha önce size gelmediğini merak ediyor. Onu şimdiye kadar çoktan yakalayabilirdiniz."

"Sanırım onu istemeyeceğimi düşündü. Artık ölmek üzere olduğuna göre, beni çağırmakla kaybedecek bir şeyi yoktu. Bunu yaptığına memnunum."

Daphne konuşmadan önce çok dikkatli düşünüyormuş gibi gözlerini kısarak başını salladı. Konuştuğunda ise sözleri onu şoke etti.

"Ben de öyle."

Onun kuşkulu bakışları karşısında sırttı.

"Gururum uğruna zavallı çocuğun acı çekmesini isteyeceğimi mi sandın?"

"Tabii ki hayır. Ama onu sevmek ya da ayaklarınızın altına almak zorunda değilsiniz. İşler artık böyle olmak zorunda ve bunun için üzgün olduğumu söyleyemesem de, sizi üzdüğü için pişmanım."

"Bunun alternatifi tarif edilemez. Gayrimeşru çocuklarını dünyadan saklayan, onlara bakan ama asla gerçek bir baba gibi davranmayan erkekler var. Ama sizden ve Fiona'dan doğmuş olması Ian'ın suçu değil. Bunun için kendisini terk edilmiş hissetmemelidir. Benim bu konudaki hislerime gelince..."

Charlotte, Adam'ın elinden kurtulup annesinin yanına gidebilmek için kıvranarak koltuğun üzerine kış üstü düştü. Adam onu vagonun diğer tarafına geçirdi ve Daphne'nin kızı kucağına alıp diziyile birkaç kez zıplatarak sakinleştirmesini izledi.

"Sana düşündüğüm gibi biri olmadığını söylemiştim ama yanılmışım. Sen tam olarak benim tanıdığım adamsın. Ian'ı kendi çocuğunmuş gibi kabul etmen ve ona sahip çıkman... tam da yapmanı beklediğim türden bir şeydi. Sanırım... çok perişan oldum çünkü şu anda kendimi tanıyamıyorum. ben her zaman ben bir olduğumu düşündüm."

ama onu ilk kez gördüğümde - kim olduğunu anladığımda ..."

"Her şey yolunda, küçük güvercin."

Başını salladı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Öyle değil. Küçük bir çocuğu doğduğu için kıskanmam, onun senin ilk çocuğun olarak sahip olduğu yere ve Charlotte'un onunla paylaşmak zorunda kalacağı parçalarına içerlemem doğru değil. Seninle paylaşmak zorunda kalacağım parçalarını onunla."

Adam bunu açığa vurmanın onu ne hale getirdiğini, bu tür duygular hakkında bu kadar dürüst olmanın onun için ne kadar zor olduğunu gördü. Adam arabanın kendi tarafından kıpırdandı ve Daphne de ona yer açmak için yana kayd. Adam bir kolunu ona doladığında Daphne itiraz etmedi ve onu kendi tarafına doğru sıkıca tuttu.

"Bizler bencil yaratıklarız, küçük güvercin, birbirimizi istediğimiz gibi isteriz ve diğer her şey lanetlenir. Bunun için özür dilemeyeceğim, sen de dilememelisin."

Başını salladı ve çenesini Charlotte'un başının üzerine koydu. "Bu çok saçma. Onun varlığı benim senin karın olduğum ve Charlotte'un da senin kızın olduğu gerçeğini değiştirmez. Neden böyle hissettiğimi açıklayamam."

"Ve neden sana bakan her erkeğin gözlerini dürtüsü hissettiğimi açıklayamıyorum."

"Bunu yapmamak için büyük çaba sarf ediyorsunuz ve bunun için size teşekkür ediyorum," dedi biraz gülerek. "Bu nedenle elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım. Senin için, ona iyi bir üvey anne olmaya çalışacağım. Ona bakmak için..."

Başını eğip onun tepesini öptü, burnunu saçlarının güzel kokulu tellerinde gezdirdi ve kokusunu içine çekti. "Çok şey istiyorum."

"Evet ama benden her zaman çok şey istediniz ve size veremeyeceğim hiçbir şey yok çünkü karşılığında benden hiçbir şeyi esirgemeyeceğinizi biliyorum."

Adam onun bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Kanayan kalbini kesip çıkarabilirdi.

"Seni seviyorum küçük güvercin" diye mırıldandı. "Seni seviyorum, küçük güvercin," diye mırıldandı.

Bu pek sık söylediği bir şey değildi, çünkü o her zaman bir eylem adamı olmuştu. Ona kolayca gösterebiliyorken kelimeleri söylemesine ne gerek vardı ki? Kendisini böylesine hassas duygulara karşı ölü sanırken, en sinsî hırsızlar gibi kalbini çalmıştı. Hiç şansı olmamıştı.

Daha yakına eğilip başını onun omzuna yaslayarak memnuniyete benzer bir şeyle iç çekti. Belki şu anda mutluluk değildi ama verdiği yanıt ona umut verdi.

"Ben de seni seviyorum."

NOEL ARIFESİNDE DUNNOTTAR'A VARDIKLARINDA

Hizmetçiler çoktan Daphne'nin isteklerine göre dekorasyona başlamışlardı. Haftalardır tatil için planlar yapıyordu, bu yüzden çalışanlar onun yokluğunda fikirlerini hayata geçirebilmişlerdi. Salon, kırmızı kurdeleyle bağlanmış çobanpüskülü ve karaca otu aranjmanlarıyla süslenmiş ve düzinelerce fenerle ıslıl ıslıl hale getirilmişti. Avizenin tepesinden sarkan bir öpücük dalı Adam'ın önce Charlotte'un tombul yanağına hızlı bir öpücük kondurmasına, ardından da Daphne'yi kollarının arasına alarak uzun bir öpücük kondurmasına neden oldu.

Eve dönüş yolculuğu sırasında aralarına istikrarlı bir huzur yerleşmişti ve şimdi ilerlemekten başka yapacak bir şey yoktu. Aileleri göz açıp kapayıncaya kadar büyümüş, üç yerine dört kişiyi kapsamıştı. Daphne bu konuda hâlâ kendi çelişkili duygularıyla boğuşsa da, her şeyi en iyi şekilde yapmaya kararlıydı. Hem Adam'ın iyiliği için, hem de artık bir ağabeyi olan Charlotte'un iyiliği için. Güçlü bir bağ kuracaklarını ve iyi geçineceklerini umuyordu. Olivia ve Niall'ın çocuklarının sorunsuz bir şekilde kardeş rolüne bürünmeleri ona umut veriyordu.

Ayrıldıklarında Adam, "Evine hoş geldin küçük güvercin," diye mırıldandı.

Onları karşılamaya gelen Olivia'yı selamlamak için döndüklerinde Charlotte'u kucağına alıp kalçasına oturttu. Porselen tenini ve koyu renk saçlarını ortaya çıkaran koyu yeşil kadife elbisesi çok güzeldi. Gülümsemesi kararsızdı ve kahverengi gözleri Daphne'den Adam'a ve tekrar geriye bakarken araştırıyordu.

"Dönmen ne kadar iyi oldu. Noel'i tamamen kaçıracağından endişelenmeye başlamıştık."

Adam kız kardeşini kendine yaklaştırdı ve yanağından öptü. "Yol boyunca biraz karla karşılaştık ama bu bizi uzun süre yavaşlatmadı. Herkes nerede?"

Daphne sesindeki tereddütü duydu, herkesten önce Ian'ı sormak istediğini biliyordu. Elini onun elinin içine koydu ve sessiz bir destek gösterisiyle sıktı.

"Çocuklar kreşte. Ian... sessiz ve içine kapanık ama hiç sorun çıkarmıyor."

Bu haber üzerine Adam'ın yüz ifadesi asıldı ve kadın ilk kez kocasının bir belirsizlik içinde olduğuna tanık oldu. Adam her zaman her durumda ne yapacağını biliyor gibiydi, kendine güveni kibir sınırındaydı. Her şeyin şoku ve aniliği göz önüne alındığında, kocasının ne yapacağını bilemediğini tahmin ediyordu. Altı yaşında bir çocuğu evlerine kabul etmeye hazırlanmak için hiç zamanları olmamıştı - annesi ölmek üzere olan ve muhtemelen burada olmak istemeyen bir çocuğu.

"Onunla tanışmak isterim," dedi.

Adam buna şaşırmış gibiydi, Olivia ise rahatlamış .

"Tabii ki. Gelin, sizi tanıştırayım."

Kendisine açıkça inanmayarak bakan Adam'dan . Belki de Adam, kızın oğlana kendini iyi hissettirmek için elinden geleni yapacağına ama onun bu işe balıklama atlamasını beklemiyordu.

"Kaçınmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Gel... Oğlunla tanışmak istiyorum."

Kucağında Charlotte'la çocuk odasına doğru giderken, ailenin Noel kutlamasına hazırlanmak için yemek ve misafir odalarından gelip giden hizmetkârların yanından geçerek onun peşinden gitti. Çocuk odasına girdiklerinde Serena ve Gawain'i yapı taşlarıyla uğraşırken buldular, oğlan sabırla kızın yaptıkları tehlikeli yapıya blokları dizmesine yardım ediyordu.

Ian bir köşede tek başına oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, boyalı teneke asker yığınınla hüznle bakıyordu. Daphne'nin ilk kez pis bir genelev odasında tanıştığı çocuktan çok farklıydı. Tertemiz yıkanmış, açık sarı saçları buklelerden arınmış ve yüzünden geriye doğru taranmıştı. Adam'a o kadar benziyordu ki, saçlarının tonu olmasa Ian'ı kendisinin yarattığı düşünülebilirdi. Gözlerindeki bakışta ve omuzlarındaki kederli çöküşte tanıdık bir şeyler vardı. Adamın ne kadar yalnız ve korkmuş olduğunu anlayınca kalbi sıkıştı. Genelev bir mezbelelikti ama o küçücük oda bildiği tek yuvaydı; annesinin onu nispeten güvende tuttuğu ve bildiği tek şekilde geçimini sağladığı yerd. Bunu bir gecede kaybetmişti ve hiçbir iyi yemek ya da güzel kıyafet içindeki boşluğu dolduramazdı.

Olivia onlara, "Çok az konuşuyor," diye bilgi verdi. "Gawain onunla ilgilenmeye çalıştığında, odanın o köşesine tek başına çekilir. Bütün yemeklerini yiyor ve hemşirenin talimatlarına boyun eğiyor ama.."

"Annesini çok özliyor olmalı," diye ekledi Daphne. "Alışmak için zamana ihtiyacı olacak."

Tam o sırada çocuk kaldırdı ve kapıda durmuş onu izleyen üç yetişkini görünce kaskatı kesildi. Artık yapacak bir şey yoktu. Daphne odaya daldı ve yaklaştığında ayağa fırlayan Ian'a doğru bir hamle yaptı.

"Leydim," diye mırıldandı ve geniş, endişeli gözlerle ona bakmadan önce hızlı, sarsak bir selam verdi.

Ona en iyi gülümsemeyi yaptı, yetersiz beslenme yüzünden giysilerinin ince bedeninden sarkması karşısında duyduğu sempatiyi gizlemeye çalıştı. Eğer o da babası gibiyse, gururu acımasına izin vermezdi.

"Ian, eğilmene ya da bana 'leydim' demene gerek yok."

Delikanlı omuzlarını dikleştirdi. "Ama... babam bir beyefendi olmam gerektiğini söylüyor, siz de bir hanımefendisiniz. Size uygun şekilde hitap etmem gerekiyor."

Odaya daha da yaklaşmış olan ama bu anı rahatsız edilmeden geçirmelerine izin vermek için geride duran Adam'la eğlenen bir bakış alışverişinde bulundu. Adam ona Ian'la handa geçirdikleri geceyi ve eve dönüş yolculukları sırasında aralarında geçen konuşmaları anlatmıştı. Çocuğa yeni hayatından neler bekleyebileceğini, bir kontun oğluna yakışır şekilde eğitilip yetiştirilmeyi de içeren bilgiler vermişti. Doğuştan soylu olmanın lekesini taşıyabilirdi ama babasının gücü ve etkisi onu yüksek çevrelerde kabul görecekti. Adam'ın yardımıyla büyük bir geleceği olabilirdi.

"Bir beyefendinin bir her zaman düzgün hitap ettiği doğrudur. Ama ben senin üvey annemim, dolayısıyla aramızda böyle bir resmiyete gerek yok. Bana sadece ... diyebilirsin."

Boğazını temizledi, çocuğun Adam'ı zaten 'Baba' olarak düşündüğünün farkındaydı. Çocuğun kendisine böylesine mahrem bir lakap takmasına hazır olduğundan emin değildi ama annesi hâlâ hayattayken bunu istemeyebileceğini de fark etmişti.

"Bana Daphne diyebilirsiniz. Sizinle tanıştığım çok memnun oldum. Baban bana yakışıklı bir adam olduğunu söylemişti ve şimdi haklı olduğunu görebiliyorum."

"Teşekkür ederim leydim... Yani... Daphne."

Çocuk şimdi ona bakamıyor gibiydi, küçük elleri iki yanında titriyordu. Ani bir anne şefkati dalgası onu sarmış, önünde diz çökmüş, araba elbisesinin cebine uzanarak

Onun için getirdiği koli. Adam'ı sevmek onda hasarlı, kırık dökük şeylere karşı bir zaaf yaratmıştı. Bu çocuk kocasına o kadar benziyordu ki, önceki duygularına tutunmakta zorlanıyordu. Bu kadar az şeyle doğmuş olan bu çocuğa karşı herhangi bir kıskançlık beslediği için kendini aptal gibi hissediyordu. Babası ona her şeyi vermişti... ve şimdi aynı şeyi Ian için yapabildiği için mutluydu.

"Sizin için bir şey getirdim. Evimize hoş geldin demek için bir hediye."

Kadın paketi alıp adama uzatırken adam temkinli ama kadın sadece sabırla adamın paketi almasını bekledi. Kahverengi kâğıdı yırttığında, Londra'dan ayrılmadan önce bir dükkândan satın aldığı boyalı, ahşap bir at oymasını keşfetti. Adam ona delikanlının fayton atlarından büyülenmiş gibi göründüğünü söylemişti ve delikanlının gözleri büyüdüğünde seçiminin doğru olduğunu anladı. Parmaklarını oymanın üzerinde gezdirerek, akıp giden yelesi ve kuyruğunun yaratılmasında kullanılan karmaşık ahşap işçiliğini inceledi.

"Daha önce hiç bu kadar güzel bir şeye sahip olmamıştım," diye fısıldadı, sanki çok yüksek sesle konuşursa at kaybolacakmış gibi.

"Beğendin mi?"

Başını salladı, parmak eklemleri bembeyaz olana kadar oyuncağı yapıştı.

Gülümsedi. "Buna sevindim. Bu çocuk odasındaki oyuncakların çoğu babana aitti ama ben senin yeni bir şeylere sahip olmanı istedim. Tamamen sana ait bir şey."

Şimdi ona bakıyordu, şaşkın bakışlarında savaşı bir çatışma vardı. "Maw'ımın söylediği gibi biri değilsin."

"Peki annen nasıl biri olacağımı söylemişti?"

"Büyük bir hanımefendi olacağını ve... kocanın piçinin güzel evinde yaşamasından hoşlanmayacağını söyledi. Muhtemelen benden nefret edeceğini söyledi."

Daphne bu varsayım karşısında duyduğu rahatsızlığı bastırdı. Doğal olarak kadın böyle bir şey bekliyordu.

Oğlu için bir resepsiyon. Yüksek sosyeteden çok az kadın, kocasının yanından geçip gitmesini bu kadar kabullenirdi.

"Senden kesinlikle nefret etmiyorum, Ian. Baban ve ben burada bizimle yaşamamı istiyoruz. Artık ailemizin bir parçası olacaksın. Bunu ister misin?"

Gözlerini ata dikti, sonra bir cevap bulmaya çalışıyormuş gibi tekrar ona baktı. "Ben... Ben bilmiyorum. Annemi özlüyorum."

Şakağında kıvrılan saç tellerini düzeltmek için uzanmaktan kendini alamadı. "Sevdiğini biliyorum ve asla onun yerini almak istemeyiz. Seni buraya daha iyi bir yaşam sürebilmen ve da'nı tanıyabilmen için gönderdi. Bunu seni çok sevdiği için yaptı. Bizim senin yeni ailen olmamız bunu değiştirmeyecek. O hâlâ senin annen ve hep öyle kalacak. Ama sana iyi bir üvey anne olmak için elimden geleni yapacağım, Ian. Tabii eğer bunu isteyebileceğini düşünüyorsan."

Ian salladı, parmakları tahta atının yelesini okşuyordu. "Senden hoşlandım. Çok güzelsin ve Maw'ın söylediği gibi hiç de huysuz değilsin."

Daphne kıkırdadı. "Teşekkür ederim. Şimdi, gelip küçük kız kardeşinle tanışmak ister misin?"

Adamın elini tutmasını beklemeden elini uzattı. Ama o tuttu ve pasif bir şekilde Daphne'nin onu Adam'ın Charlotte'la birlikte beklediği yere götürmesine izin verdi. Adam tek dizinin üzerine çökerek kızı ayağa kaldırdı ve aralarındaki kısa mesafeyi yürümesine izin verdi.

"Bu Charlotte," dedi, kızlarını takdim ederken her kelimesinde gurur vardı. "Charlotte, bu da kardeşin Ian."

Bebek kendini ayakta tutmak için pantolonunun paçalarını tuttuğunda Ian irkildi, ancak sadece ona doğru eğilip sadece bir avuç dişten oluşan bir gülümseme sunduğunda rahatladı.

"O çok küçük."

"Evet, öyle," diye kabul etti Adam. "Henüz bir yaşında bile değil. Sen artık bir ağabeysin, Ian. Bu da demek oluyor ki bu dünyada senden daha çok seveceği kimse yok. Artık çok önemli bir görevin var. Büyük ağabeyler küçük kız kardeşlerine bakmakla yükümlüdürler... onları korumakla. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Ian kararsız bir elini Charlotte'a doğru uzattı, o da bu kadar küçük birinin sahip olabileceği esrarengiz bir güçle elini kavradı. Kıkırdadı ve iki eliyle Ian'a tutunup kendini ayakta tutmak için ayaklarının üzerinde sallandı.

Ian'ın sert ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Evet, bunu yapabilirim. Merhaba Charlotte. Artık senin kardeşimim, anladın mı?"

Charlotte sevinçli bir ses çıkardı, bakışları artık ata sabitlenmişti. Ian hiç tereddüt etmeden atı ona uzattı ve Charlotte atı hemen ağzına götürdüğünde sııttı.

"Bunu benim için bir süre saklayabilirsin. Ama işin bittiğinde geri vermelisin, tamam mı?"

"Çok nazıksın Ian," diye övdü Daphne, çocuğun göğsünün gururla nasıl kabardığını fark ederek. "Benimle misafir odasına gelmek ister misin? Noel arifesini kart yaparak geçirmeyi severim. Belki annen için bir tane yapmana yardım edebilirim?"

Ian coşkuyla başını salladı ve hemen elini tekrar onunkinin içine soktu. Ian'ı çekiştirirken ortasına bir sıcaklık yayıldı ve çocuğa şefkat göstermenin ilk başta düşündüğü kadar zor olmadığını fark etti. Dünyada kaybolmuş ve yalnızdı ama şimdi onlara emanet edilmişti. Onu babasını sevdiği gibi sevmek ne kadar kolay olurdu.

Adam odadan çıkamadan onları durdurdu, bir eli kızın kolundaydı ve yüzü nadir görülen yumuşak bir gülümsemeye yumuşamıştı.

"Sen bir mücevhersin, küçük güvercin. Bunu biliyor musun? Teşekkür ederim."

ve yanağını öpebilmesi için başını eğdi. "Bunu biliyorum. Sen şanslı bir adamsın. Şimdi bize izin verirseniz, kartlarımızı hazırlamamız gerekiyor."

ADAM YEMEK ODASINDA MASANIN BAŞINA OTURMUŞ, KAŞLARINI ÇATMIŞTI. Bakışları diğer uçtaki boş yere takılınca kaşları çatıldı. Olivia sağında oturuyordu ama Niall'ın oturması gereken yer de boştu. Çocuklar diğer boşlukları doldurdular; oyuncak masadaki yerine otururken Ian ve Gawain atlar hakkında sohbet ediyorlardı. Çocuklar atlar konusunda birbirlerine bağlanmışlardı; Ian, Gawain'in ağabeyi ve koruyucusunun geçimini bu hayvanları yetiştirip eğiterek sağlamasını büyüleyici buluyordu. Bir gün önce Niall ve Olivia'nın Edinburg'daki evlerinde bulunan hayvanlardan ve Gawain'in binicilik derslerinden bahsederek saatler geçirmişlerdi. Ian şimdi bir gün kuzeni kadar iyi olabilmek için ata binmeyi öğrenmek istiyordu. Serena masanın diğer tarafında, babasının boş sandalyesi ile Olivia'nın arasında oturuyordu. Adam gibi o da eşinin gelmesini bekliyordu.

Noel günüydü ve görkemli bir akşam yemeği servis ediliyordu. Kâhya ve dört uşak sessizce durmuş, Adam'ın servise başlamaları için talimat vermesini bekliyorlardı. Oda yeşilliklerle ve çobanpüskülleriyle donatılmış, kış güllerinden oluşan orta süsü, mumlarla bez kaplı masayı süslemişti. Her şey hazırды, sadece ... karısı ve en iyi arkadaşı burada değildi.

"Nereye gidiyorlar demiştin?" diye sordu Olivia'ya dönerek.

Kız kardeşi, Daphne ve Niall'ın hazırladığı komplonun içine çekilmişti ve ona hiçbir şey söylemiyordu. Kendi evinde neler olup bittiğini bilmemekten nefret ediyordu ama kimse bir şey söylemiyordu.

"Sana söyledim, bu Ian için bir sürpriz," diye cevap verdi Olivia sadece bir annenin sahip olabileceği türden bir sabırla. Elini okşamak için uzanırken ona kızına atabileceği aynı eğlenmiş bakışı attı. "Her an burada olabilirler Hart. Biraz sabırlı ol."

Sabır, onun kızı. Bugün Noel'di, lanet olsun. Karısı burada ailesiyle birlikte olmalıydı, dışarıda Tanrı bilir ne yapıyor olmalıydı. Onun gidişine karşı çıkmamasının tek nedeni, Ian'ın eğlenmesini sağlamak için ne kadar uğraştığını görebilmesiydi. Noel arifesi kart yapımı, tatlılar, sıcak çikolata ve Adam piyanoda ailesine eşlik ederken müzik odasında ilahiler söyleyerek geçirilen saatlerle doluydu.

Çocukların hepsi bitkin bir halde çeşitli mobilyaların üzerine yığılmış, üzerlerinde reçel ve çikolata lekeleri kalmıştı. Ian'ı kanepeden kendisi kaldırmış ve yeni odasına taşımış, yatağa yatırmadan önce dadının onu giydirmesine yardım etmişti. Bu sabah uyandıklarında, avluları ve bahçeyi dolduran yoğun bir kar tozuyla karşılaşmışlar, bu da Ian'ın hiç tereddüt etmeden her şeyin ruhuna girdiği açık havada saatlerce oyun oynamasına neden olmuştu. Daphne öğleden sonra çocuklar için oyunlar düzenledikten sonra onları uyutmak için odalarına göndermiş, Noel'i kutlamak için yetişkinlerle birlikte geç saatlere kadar ayakta kalmak istiyorlarsa dinlenmeleri gerektiği konusunda ısrar etmişti.

Bu yemek, Adam'beklediğinden daha iyi bir Noel için mükemmel bir kapanış olacaktı... tabii karısı gelip masadaki yerini alırsa.

Yemek odasının kapısı Daphne'yi içeri almak için açıldığında Olivia'yı gerçeği söylemeye zorlamaya neredeyse karar vermişti. Adam, Daphne içeri girdiğinde ayağa kalktı; ipekten zümrüt rengi gece elbisesi ve boynuna bağladığı kurdeleyle güzelliği daha da artmıştı. Kurdelenin ucunda, Adam'ın son doğum gününde ona hediye ettiği cameo asılı duruyordu. Üstünü değiştirmek için yemek odasından kaçmayı ne zaman başarmıştı?

"Yemeği geciktirdiğim için özür dilerim," dedi ve ona parlak bir glmsemi verdi. "Ama hediye mi hazırlamak beklediğimden biraz daha fazla zaman aldı. Ian, lütfen buraya gel."

ocuk söz dinledi ve hevesle odanın öbür ucuna koştu. Adam hediye nin ne olduğunu ve Niall'ın getirmesinin neden akşamın erken saatlerine kadar sürdüğünü sormak istedi. Niall kolunda bir kadınla yavaş ve kolay adımlarla içeri girdiğinde kelimeler dudaklarında kayboldu.

Adam'ın son gördüğü zavallı yaratıktan tamamen değişmiş olan Fiona'yı tanınması birkaç saniyesini aldı. Adam'ın Daphne'ninki olarak tanıdık lacivert bir elbise giymişti ve saçları sade bir topuz haline getirilmişti. Hafif kozmetikler solgun tenini aydınlatıyor, hastalığının belirtilerini maskeleye yardımcı oluyordu. Giysi tam oturmuyordu ama sahip olduğu yıpranmış giysilerden daha iyi duruyordu. Niall'ın koluna sıkıca yapışmış, oğluyla yüzleşirken dik durmak ister gibi görünüyordu.

"Maw!" Ian hıçkırıklarla kendini Fiona'ya atarak ağladı.

Bir kolunu çocuğun etrafına sararken, yanında sessiz bir seyirci ve güçlü bir destek olarak tereddütsüz duran Niall'a sıkıca tutundu.

"şuna bak, delikanlı!" Fiona gözlerinde gururla oğullarına bakarak haykırdı. "Yeni bir kuruş gibi parlıyorsun. Ne güzel kıyafetlerin var. Saçlarını da kestirmişsin. Büyük bir laird gibi görünüyorsun."

Ian ona gülümsedi. "Ve bir prenses gibi görünüyorsun, Maw.

Bu güzel elbiseyi nereden aldın?"

"Leydi Hartmoor beni Noel yemeğine davet etti ve böyle büyük bir eve paçavralar içinde gelemesdim, değil mi?"

Daphne Adam' mahcup bir glmsemiyle bakarak odayı geçti ve uzanıp iki elini birden tuttu. "Umarım sakıncası yoktur. Ian'ın Dunnottar'daki ilk Noel'ini *tüm* ailesiyle birlikte kutlaması gerektiğini düşündüm. Ve biz de

Bunu daha sonra konuşuruz ama ben... bence en iyisi onun burada kalması... Ian sonuna kadar onun yanında olmalı."

Adam gözlerini kırptırdı ve başını salladı, doğru duymadığından ya da görmediğinden emindi. Ama orada durup oğlunun Niall'ın yerine geçip annesini kendi sandalyesinin yanına götürmesini izledikçe kabullenmesi daha da kolaylaştı. Bu gerçektir ve hepsi küçük güvercini sayesinde olmuştu. Aşağıya baktığında annesinin ona gülümsediğini gördü, yüzünde en ufak bir kızgınlık belirtisi yoktu; istemediği bir şeyi sadece onu mutlu etmek için yaptığına dair hiçbir işaret yoktu.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye mırıldanarak yanağını okşadı.

"Hayır, yapmadım. Ama istedim. Çoğunlukla Ian için, ama aynı zamanda senin için. Bu imkansız bir durum olarak başladı ama ileride öyle olmak zorunda değil. Ailemizin mutlu ve bütün olması için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumu bilmeni istedim. Ailemiz artık küçük Ian'ı da kapsıyor."

Bir an için yalnız olmalarını diledi, böylece ona bunun için ne kadar minnettar olduğunu gösterebilecekti. Hal böyleyken, gözlerini ve ellerini ondan ayıramıyor, onu kollarına daha sıkı çekiyor ve alnından öpüyordu.

"Aynen öyle."

"Hemen kes şunu Hart!" Niall Olivia'nın yanındaki yerinden seslendi. "Otur ve yemeğe başlayalım. Açlıktan ölüyorum."

Adam arkadaşının kendisine sırtıttığını ve Olivia'nın da gözleri yaşlı bir şekilde olayı izlediğini gördü. Kız kardeşi oğlunu öğrendiğinde şok geçirmiş ama hemen toparlanmış, çocuğu ve koşullardaki değişikliği Adam'ın onu tanıdığı türden bir dirençle karşılamıştı. Yıllarını bu günü, yani kız kardeşinin mutlu bir evlilik yapıp kendi ailesini kurduğunu ve kendisinin de rahat bir hayat sürdüğünü göreceği günü dileyerek geçirmişti. Geliniyle Dunnottar'a döndüğünde o güne çoktan ulaştıklarını düşünmüştü. Olivia ve kız kardeşini izlerken bunu düşünmüştü.

Niall yıllarca ayrı kalmak zorunda kaldıktan sonra birbirlerine yemin ettiler. Charlotte'un doğduğu gün bunu düşünmüştü.

Ama şimdi... şimdi bunu gerçekten hissediyordu, karısını masadaki yerine götürüp sandalyesini çekerken üzerine bir doğruluk ve kesinlik duygusu çöküyordu. Artık her şey olması gerektiği gibiydi.

Kendi koltuğuna dönerken Fiona'nın sandalyesinin arkasında durdu ve elini onun ince omzuna koydu. Fiona gözlerinde yaşlarla ona baktı, yılların acısı yerini rahatlamaya bırakmıştı.

"Teşekkür ederim, lord. Sizden bir şey istemeye hakkım olmadığını biliyorum-"

"İkimiz de hatalar yaptık, Fiona," diye araya girdi ve Fiona'nın omzunu sıktı. "Bunlar geçmişte kaldı ve her şey yoluna girdi. Eşimin de size bildirmiş olduğu gibi, burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok, ne şimdi ne de sen gittikten sonra."

"Evet," dedi, solgun yanaklarından bir damla gözyaşı süzülerek. "İyi bir baba olacaksın. Sen iyi bir adamsın Hart."

Bu noktayı tartışabilirdi ama faydası olmadığına karar verdi. Geçmişinde yaptığı yanlışlara rağmen, insanlar içinde onun hayat görünüyordu kararlı için bkz. onu bağışlayıcı gözlerle. Ailenin güzelliği böyledir, diye düşündü. Bir kez yerine geçerek uşağa başıyla selam verdi ve uşaklar bir süre sonra ellerinde dumanı tüten tabaklarla yanlarına geldi.

Şarap kadehi doldurulduktan sonra, kadehini sessizce karısının şerefine kaldırdı, o da gülümseyerek kadehini kaldırdı

Kendi bardağım.

İşte sana küçük güvercin, diye düşündü, masada yüksek sesle söyleyemediği şeyleri gözleriyle ona vaat ederek. Ama yakında... bu gece, hepsini ağzıyla, elleriyle, tüm vücuduyla söyleyecekti. Ne kadar değerli olduğunu bilmeden yatağa girmeyecekti.

EPILOG

TŞapka gecesi, Daphne çocukların ve onların misafir gece için yerleştirilmişti. Fiona'ya çocuk odasının yakınında bir oda verilmişti, bu da onu yatmaya çağırana kadar ondan uzak kalmak istemeyen Ian'ın yanına koyuyordu. Sabah uyanır uyanmaz onu göreceğine söz vermişti. Daphne Fiona'nın bu dünyada kaç günü kaldığını bilmiyordu ama anne ve oğlunu bir araya getirebildiği için mutluydu.

Noel mumlarını söndürme işine ara verip koridorları gece için karartan hizmetkârlara başıyla selam verdi. Piyanonun sesi onu, Noel akşamının eğlencesi dindikten sonra müzik odasına yerleşmiş olan Adam'a .

Kapı aralığında duraklayarak çerçeveye yaslandı ve onu izledi, dudaklarına yumuşak bir gülümseme geldi. Ceketini çıkarmış, parmakları tuşlarda çalışıp en güzel müziği üretirken kollarının şişkinliği gömlek kollarının arasından dalgalanıyordu. Başını eğmiş ve rahat bir duruşla çalışıyordu. Gözlerinin kapalı olduğunu, yüzünün sadece en sevdiği oyalanma biçimiyle uğraşırken takındığı o dingin ifadeye büründüğünü hayal edebiliyordu.

Uyumsuz bir nota havayı yırttı ve sonra onun varlığını hissetmiş gibi görünürken müzik sustu. Ensesindeki tüyler diken diken olurken, adamın dönüp o büyüleyici gözlerini kendisine dikeceği anı bekledi. Aralarında her zaman böyle olacağı gerçeğinden zevk almaya başlamıştı; ne zaman aynı alanı işgal etseler hava görünmez akımlarla çatırdıyordu.

"Buraya gel, küçük güvercin."

Her zaman olduğu gibi, onu reddetmek için çaresizdi. Reddetmek istemiyordu. Kadın yaklaşırken olduğu yerde kaldı, elleri kucağında piyanoya bakıyordu.

Daphne yanına çöküp bir elini kalçasına dayadığında, saçlarının dökülmesi yüzünü Daphne'den korudu. Ona bakmak için döndü, gözleri söylenmemiş binlerce şeyle alev alev yanıyordu. Daphne, adamın dudaklarından tek bir kelime bile dökülmeden hepsini okudu, hatta arzu hepsinin önüne geçerek parmak uçlarındaki kasları sertleştirdi ve organ pantolonunun düşüşüne karşı şişti.

"Yatağa gelmeye hazır mısınız?" diye sordu, adamın bakışlarındaki çığ ihtiyaçtan ve içindeki gerginlikten ürpererek.

Elini kalçasından çekip dudaklarına götürdü, önce parmak eklemlerini, sonra da parmaklarını öptü. Bir tanesini ağzına aldı ve kısık bir hırıltıyla derin derin emdi. Kadın dudağını ısırdı, içi eriyerek sıvı bir sıcaklık ve keskin bir arzu havuzuna dönüştü. Bacaklarının arasında yavaş bir çarpma başladı, vücudu dudaklarının dokunuşundan ve akşam kirli sakalının törpülenmesinden başka hiçbir şey için şarkı söylemiyordu.

"Seni güzel, şaşırtıcı yaratık," diye homurdandı, elini göğsüne bastırarak. "Seni hak etmek için ne yaptım ben?"

"Her şey," diye fısıldadı, dudaklarını onun omzuna bastırmak için eğildi. Onun baş döndürücü sedir ve duman kokusunu içine çekti, dudaklarına bastırdığı kaslara doğru sokuldu.

"Bu yeterli değil. Ama Tanrı şahidim olsun ki, bedenimde nefes aldığım sürece yeterli olması için çabalamaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Sonra, kızın belinden tutup onu piyanonun üzerine kaldırmadan önce kapağı tuşların üzerine kapattı. Adam hızla ayağa kalkıp bacaklarını açarak aralarında durduğunda ve eteklerini kalçalarına kadar çektiğinde nefesi kesildi.

"Adam," diye mırıldandı Adam parmaklarını monsunun dikişine geçirdiğinde, diğer eli pantolonunu yırtıyordu.

"Evet," diye homurdandı, sikini serbest bıraktı ve ona doğru eğdi. "Bana duymak istediğim şeyi söyle. Söyle."

Adam güçlü, amansız bir içine girdiğinde, onu gerip istila ettiğinde, her şeyini talep ettiğinde ve karşılığında her şeyini verdiğinde haykırdı. Bacaklarını adamın beline doladı ve adam içinde yavaş, dalgalı bir ritim tuttururken bir elini adamın gürleyen kalbine dayamak için yukarı uzandı.

"Senin," diye inledi adam daha derine ve daha sert iterken, içine girebildiği kadar derine girmek için çaresiz görünüyordu. Adamın bir daha asla çıkış yolunu bulamamasını umuyordu.

Elini onunkinin üzerine koyarak ona sıkıca sarıldı, gidip gelen içgüdüsel ihtiyaç akışının gücünden titriyordu. Parmaklarını onunkilere dolayarak gözlerini kapadı ve teslimiyet ve kabulleniş içindeymiş gibi başını geriye doğru bıraktı.

"Benim."

ÜCRETSİZ KİTAP !

Hart'ın ÜCRETSİZ kopyasını alın: Victoria'nın e-posta bültenini almak için kaydolduğunuzda Kötücül Bir Kısa Öykü Kaydolmak için buraya tıklayın -> <https://www.subscribepage.com/Hart>

VICTORIA VALE TARAFINDAN DAHA FAZLASI

Bu Karanlık Romantizm serisinin tadını çıkarın, The Villain

Kötü Adam
Güvercin
Kelebek
Genç Kız

Centilmen Fahişeler Serisi

Mavi Geyiğin Baştan Çıkarılması (ön roman) Bir
Kadının Portresi
Bir Fahişe Ne İster

Skandal Balo Salonu Karşılaşmaları Serisi

Maskeli Balo
Çok Skandallı Bir Evlilik Çıkarıcı
Baştan İki
Marki'ye teslim olmak

Bay
Darling'Hükmetmekin
Güzel Piçine

Skandal Noel Karşılaşmaları Cilt 1
Skandal Skandal Noel Karşılaşmaları Cilt
3Noel Karşılaşmaları Cilt 2

YAZAR HAKKINDA

Seksi kahramanlar... arsız kadın kahramanlar... heyecan verici erotik romantizm.

Victoria Vale, çeşitli takma adlar altında iki düzineden fazla Romantik ve Genç Yetişkin romanı yazmıştır. Bir erotik romantizm aşığı olarak, bir tutam baharat ve bolca ateşle tatlandırılmış, şımarık bir kadın kahramanla eşleştirilmiş seksi bir kahramandan başka bir şeyden hoşlanmaz. Bir eş ve üç çocuk annesi olarak okumaktan (tabii ki), yemek pişirmekten, dikiş dikmekten... ve bir biyografide yer alması uygun olmayan diğer aktivitelerden hoşlanıyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

